

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xuyên Qua

Chương 2: Hồi Cung

Chương 3: Hàn Uyển Đế Vương

Chương 4: Xuất Nghệ Cầm Sư

Chương 5: Hồi Phục Trí Nhớ

Chương 6: Bắt Đầu Sống Trở Lại

Chương 7: Đi Săn 1

Chương 8: Đi Săn 2

Chương 9: Đêm Thất Tịch

Chương 10: Duyên Phòng

Chương 11: Lựa Chọn Sứ Giả

Chương 12: Tìm Hiểu Văn Hóa

Chương 13: Tìm Thấy Tri Ki .

Chương 14: Tuyển Phi

Chương 15: Hoàng Hậu Mang Long Thai

Chương 16: Uyển Nhi Bị Đày Vào Lãnh Cung

Chương 17: Tình Một Đêm Của Đế Vương .

Chương 18: Mộng Như Vô Tình

Chương 19: Bí Mật Sau Lá Thư Ngày Ấy

Chương 20: Mộng Như Tự Trách Mình

Chương 21: Như Những Ngày Đầu Hạnh Phúc .

Chương 22: Điềm Báo Dây Đàn

Chương 23: Đau Lòng

Chương 24: Điều Tra

Chương 25: Hồi Kết

Mục lục

- Chương 1: Xuyên Qua
- Chương 2: Hồi Cung
- Chương 3: Hàn Uyển Đế Vương
- Chương 4: Xuất Nghệ Cầm Sư
- Chương 5: Hồi Phục Trí Nhớ
- Chương 6: Bắt Đầu Sống Trở Lại
- Chương 7: Đi Săn 1
- Chương 8: Đi Săn 2
- Chương 9: Đêm Thất Tịch
- Chương 10: Duyệt Phòng
- Chương 11: Lựa Chọn Sứ Giả
- Chương 12: Tìm Hiểu Văn Hóa
- Chương 13: Tìm Thấy Tri Ki .
- Chương 14: Tuyển Phi
- Chương 15: Hoàng Hậu Mang Long Thai
- Chương 16: Uyển Nhi Bị Đày Vào Lãnh Cung
- Chương 17: Tình Một Đêm Của Đế Vương .
- Chương 18: Mộng Như Vô Tình
- Chương 19: Bí Mật Sau Lá Thư Ngày Ấy.
- Chương 20: Mộng Như Tự Trách Mình
- Chương 21: Như Những Ngày Đầu Hạnh Phúc .
- Chương 22: Điềm Báo Dây Đàn
- Chương 23: Đau Lòng
- Chương 24: Điều Tra
- Chương 25: Hồi Kết

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua

Tiểu Hà là một nữ sinh 23 tuổi là một hoa khôi có tiếng của trường đại học Tô Khánh không chỉ xinh đẹp mà Tiểu Hà còn giỏi về nhiều mặt và cũng chỉ vì bản thân quá nổi bật nên bị nhiều người đổ kỵ. Sáng nay cô có tin nhắn hẹn gặp mặt cô chỉ nghĩ là có một vài bạn học chung tìm mình có việc nên đã đến điểm hẹn. Nhưng khi đến sân thượng là nơi người gửi tin nhắn hẹn thì Tiểu Hà ngỡ khi thấy khá nhiều người trong bộ mặt hung tợn tay cầm vũ khí hướng đến cô...

Tiểu Hà lùi về phía sau... một lúc sau ngừng lại vì đã lùi đến hành lang sân thượng, cô quay đầu nhìn phía sau mình rồi nhìn xuống dưới sân thượng... Đến khi quay ra trước thì đã bị tấn công bất ngờ, một bàn tay nào đó đã nhấn tâm vô cô xuống dưới...

- “ Tiểu thư người đã tỉnh rồi! người đâu mau truyền thái y “ giọng nói hốt hoảng thêm chút mừng rỡ của một cô gái phát lên

Tiểu Hà vừa mở mắt ra lại cứ ngỡ mình đã thoát khỏi cái chết nằng nằng cười thầm chấn tỉnh bản thân, đến khi bình tâm trở lại nằng mới phát hiện không biết mình đang ở nơi nào?. ngỡ ngàng hỏi “ đây là đâu?... “, Tiểu Ly bên cạnh trả lời “ dạ thưa tiểu thư đây là phủ tướng quân. do tiểu thư bị bệnh nên hoàng thượng cho lệnh xuất cung về nhà mẹ đẻ “ - bên ngoài có giọng nói vọng vào “ mộng như con tỉnh rồi sao nữ nương rất lo cho con “. trong suy nghĩ Tiểu Hà vẫn chưa hiểu hết được những gì đang nghe và đang thấy trong lòng tự khắc có nhiều dấu???

rồi nằng bỗng thốt lên, “ chuyện gì đang diễn ra thế này các người đang đóng phim à... nhưng cho tôi hỏi đây là đâu vậy? “ Tiểu Ly ngạc nhiên với

câu hỏi mà chủ nhân đặt ra “ Tiểu thư người có phải là chưa khỏe không... Tiểu Thư đã quên mình là ai sao? “. Tiểu Hà vẫn chưa hiểu được những gì họ nói... Thấy tiểu thư có vẻ không được ổn nên đã để cô nghỉ ngơi.

Sau khi Tiểu Hà thức dậy cứ nghĩ mọi chuyện đã ổn, nhưng nhìn lại căn phòng vẫn là cảnh tượng trước khi cô ngủ. Lấy lại bình tĩnh cô gọi Tiểu Ly nói sơ về bản thân của mình.

Tiểu Ly được nghe từ thái y bảo là tiểu thư nhà mình vì bệnh nên ảnh hưởng đến trí nhớ... Nên cũng đã không ngạc nhiên với câu hỏi mà tiểu thư đặt ra nàng tận tình giải thích nói rõ với

Tiểu Hà “ Tiểu Thư là Liễu Mộng Như con gái duy nhất của nhà Liễu tướng quân, tướng quân là người anh dũng xa trường vì nhiều lần thắng trận và được hoàng thượng tin tưởng. Để trả ơn ngài nên tiểu thư được gả cho hoàng thượng làm chính thê của người. Vừa rồi người bước vào với vẻ mặt lo lắng là nhũ nương của người, bà ấy đã chăm tiểu thư từ nhỏ đến lớn, còn em là nha hoàn thân cận của người cùng người lớn lên.... “ cứ thế Tiểu Ly kể mọi chuyện xảy ra cho Tiểu Hà biết. Tối đó Mộng Như vẫn còn chưa quen với những gì cô gái đã kể. (à quên chưa nói là, khi tiểu hà té lầu thì mất trí nhớ nha, nên khi xuyên qua thì cũng chưa nhớ được chuyện gì ^^).

Nàng ngồi trước gương để Tiểu Ly chải tóc cho mình, ngắm nhìn lại dung nhan trong gương là một cô gái có gương mặt trái xoan xinh đẹp và có thể nói là như tiên nữ, nhìn khuôn mặt non trẻ khoảng tầm 17 tuổi. Chải tóc xong Tiểu Ly cho tiểu thư uống thuốc và chuẩn bị cho nàng đi ngủ “ Tiểu thư người nên nghỉ ngơi sớm để sớm khỏe lại còn quay về hoàng cung chắc hoàng thượng sẽ lo lắng cho người lắm...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hồi Cung

Trong giấc ngủ những hình ảnh lúc nàng bị đẩy xuống sân thượng lại hiện về phút chốc làm nàng sợ hãi và thức giấc. Nàng tự nghĩ có phải đó chỉ là một ác mộng, rồi nàng tự hít thở đều để được bình tâm lại.

Bên ngoài có người gõ cửa cũng kịp xóa đi những suy nghĩ của nàng. “Tiểu thư ơi... Tiểu thư...” - không phải giọng nói của ai khác mà là giọng nói quen thuộc của tiểu nha đầu Tiểu Ly. Nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của nàng ta Mộng Như đáp “Ta dậy rồi muội vào đi”.

không suy nghĩ thêm gì nàng bảo Tiểu Ly giúp nàng mặc những loại quần áo phiền phức này giúp vì chính nàng cũng không biết phải mặc thế nào. Thay y phục chỉnh tề nàng ngồi trước gương để Tiểu Ly chải tóc giúp nàng...

“ Khi nãy muội vội vàng gọi ta như thế là có chuyện gì ” - Mộng Như suy nghĩ đến chuyện vừa rồi lấy làm lạ nên hỏi nha hoàn của mình. Tiểu Ly chợt suy nghĩ rồi nhớ ra gấp gáp nói “ Nô tỳ đáng trách! Tiểu thư muội quên nói với người, Vương gia đang ở đại sảnh chờ người ạ “. Không hỏi thêm gì nữa Mộng Như im lặng để Tiểu Ly trang điểm cho mình...

Thay quần áo chỉnh tề nàng bước ra khỏi phòng, Mặc chiếc y phục màu xanh lam đơn điệu trong sắc mặt hồng hào, nhìn thoáng lên vẻ dịu dàng đoan trang của một thiếu nữ thanh xuân, xinh đẹp động lòng người.

Trên đường từ gian phòng Mộng Như đến đại sảnh nàng hỏi nha hoàn của mình “ Vương gia là ai? có quan hệ gì với ta không ” - Mộng Như đặt câu hỏi nên Tiểu Ly kể mọi chuyện cho nàng biết “ Tiểu thư người và vương gia là thanh mai trúc mã từ nhỏ đã ở bên nhau, nhưng do quan hệ của

lão gia và tiên đế nên người được gã cho vua, cũng từ đó người và Vương gia không còn liên lạc với nhau nữa...”

Họ vừa đi Tiểu Ly vừa gọi nhiều hình ảnh trước đây của Mộng Như và Vương gia cho nàng nghe... (thật ra là Mộng Như và Vương gia là 1 đôi yêu nhau nhưng do quốc gia đại sự nên họ buộc phải chia tay, Mộng Như trở thành hoàng tấu của Lý Dĩnh (Vương gia) họ đã vất vả khi phải cắt đứt tình cảm nam nữ trong hoàng thức họ chỉ là người trên kẻ dưới.

Khi bước tới đại sảnh Mộng Như đã nhìn thấy một nam nhân đứng chờ đợi mình, trong người ấy rất lãng tử và phong tình, tay cầm quạt giấy màu trắng trang nhã, y phục trắng... (đối với nữ nhân thời hiện đại thì hẳn phải chắc là Soái Ca cướp mất bao trái tim của thiếu nữ).

Thấy Mộng Như đã đến hẳn tiến đến gần cung kính nói “ Hoàng tấu đã khỏe rồi à, trong sắc mặt hồng hào hơn rất nhiều đấy. Tiểu Ly người làm rất tốt “. Mộng Như chỉ cười mỉm “ Xin lỗi đã khiến vương gia chê cười, đã lâu không gặp lại bắt người đợi ta lâu như thế thật không phải phép “ - Mộng Như khách sáo trả lời. Không để nàng phải hỏi lý do sao hẳn tìm đến nên đã mở miệng nói “ Thật ra ta tới đây để phụng ý chỉ của hoàng huynh. Huynh ấy bảo ta đến nói với người khi nào sức khỏe tốt hơn thì hẵng về...”.

Hiểu được lý do hẳn đến Mộng Như cũng không nhiều lời “ Ta biết rồi cảm ơn vương gia đã đích thân đến đây thông báo “. “ Đã lâu không gặp nhau người có điều gì muốn nói với ta chứ... “ - Lý Dĩnh sâu trong đôi mắt dường như có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng lại ngượng không nói ra...

Mộng Như điềm đạm đáp “ Có lẽ ta cần nghỉ ngơi để còn nhanh chóng hồi cung, lần sau gặp chúng ta lại trò chuyện nhiều hơn, cảm ơn người đã quan tâm đến ta”

Hiểu được ý của nàng nên Lý Dĩnh vội cáo biệt ra về, trước khi rời phủ đã nói “ nếu người đã khỏe rồi thì chuẩn bị mọi thứ ngày mai ta đích thân qua đón “. Cuối cùng thì cũng trả lời mộng như bằng giọng điệu nghiêm túc.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Lý Dĩnh nàng bước vào thư phòng đọc sách và suy nghĩ “ Sao ta lại chẳng thể nhớ được gì thế này... đầu óc thật chóng rỗng “ Để tỏa mọi mệt mỏi và không muốn suy nghĩ nhiều nàng gọi Tiểu Ly bảo muốn đi dạo thị trấn.

Còn về phần Lý Dĩnh trên đường hồi cung lại suy nghĩ, Mộng Như đã khác đi rất nhiều so với trước đây, lại thì có chút kì lạ hơn trò chuyện, thái độ của nàng cũng lạnh nhạt hơn, (có vẻ là hơi buồn rồi đấy ^^...).

Thời gian trôi thật nhanh ngày Mộng Như hồi cung cũng đến. Hôm ấy nàng không hề ăn mặc lộng lẫy như phong cách của một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mà nàng chỉ mặc một bộ y phục thật đơn giản không cầu kỳ cũng không trang điểm... khác xa với người trước đây. Điều này thật khiến mọi người phải kinh ngạc mà tự hỏi người này có chắc là hoàng hậu không... (nói nhỏ nhé... Mộng Như trước đây dù đi đâu cũng luôn mặc phượng bào thể hiện bản thân là người của hoàng thất nên luôn gắn với cái danh Sứ nữ, giờ thay thường phục nên làm nhiều người phải kinh ngạc), khiến cho Tiểu Ly cả vương gia ngạc nhiên và không rời mắt khỏi nàng, không phấn son nhưng nàng không hề xấu đi mà ngược lại còn phô lên làn da trắng nõn của nàng, nàng xinh đẹp nên mặc gì cũng đẹp, bộ y phục này được nàng khoác lên lại cảm thấy có vẻ đẹp gì đó thật dịu dàng, ôn hòa.

Về tới hoàng cung, nàng không vội diện kiến hoàng thượng mà lại lấy cớ đi đường xa mệt nên thất lễ, nàng sai Tiểu Ly đi bẩm lại với thái giám bên cạnh hoàng thượng (Lúc trước vì cơ gia nhà họ Liễu mà Mộng Như luôn bám lấy hoàng thượng vì sợ sẽ thất sủng nhưng điều này luôn khiến hoàng thượng chán đến mức không muốn thấy mặt nàng. Lần này về không như vậy nữa chắc hẳn hoàng thượng vui lắm ^^).

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hàn Uyên Đế Vương

Đang dạo chơi tại ngự hoa viên cùng Tiểu Ly, Mộng Như đi vừa thưởng hoa trong không gian yên tĩnh chẳng có giọng nói nào thốt lên...không gian như trầm xuống.

Bỗng từ xa có một cung nữ chạy tới trong vẻ mặt hết hoảng sợ sệt, theo sau đó là một đám cung nữ khác nhìn vẻ mặt hung tợn. cô cung nữ vì chạy nhanh và không nhìn phía trước nên va phải Mộng Như rồi ngã xuống đất.

Nhìn những hình ảnh cung nữ đó bị đuổi theo trong ký ức nàng lại thoáng qua hình ảnh lúc nào trên sân thượng bị tấn công... phút chốc nàng thấy choáng váng, Tiểu Ly thấy nàng đứng không vững vội đỡ lấy nàng.

Nhìn thấy hoàng hậu tiểu cung nữ khóc lóc cầu xin cứu mạng...Tình thế cấp bách Mộng Như liền dấu cung nữ kia một nơi kín đáo sau đó bản thân vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đám cung nữ từ đằng xa chạy tới hành lễ xong thì tiện thể hỏi có thấy người chạy qua đây không. Mộng Như im lặng không nói gì chỉ mỉm cười lắc đầu, đám cung nữ chẳng nán lại lâu nên cũng chạy đi hướng khác truy tìm.

Thấy đám người đó đã đi tiểu cung nữ kia bước ra từ sau cái cây to trong hoa viên. Khuôn mặt tái trắng vội vàng quỳ xuống dập đầu không rút lời đa tạ với Mộng Như, trông cô gái ấy nhỏ nhắn rất đáng yêu.

Bước tới gần nàng nhẹ nhàng đỡ tiểu cung nữ đứng dậy, Mộng Như hỏi “ Sao người lại bị đám cung nữ đó truy bắt thế kia “. Hoàng hậu hỏi nên tiểu cung nữ cũng không dám dấu “ bẩm nương nương là do nô tỳ vô tình

nghe được cuộc trò chuyện của Lưu quý phi với Uyển Nhi nha hoàn thân cận của quý phi nường nường, đang bàn về kế hoạch sẽ làm mất mặt hoàng hậu người, do không cẩn thận gây tiếng động nên bị họ bắt được...”.

Tiểu cung nữ kể tất cả cho Mộng Như nghe về kế hoạch của bọn họ bày ra và cần xin đừng để họ bắt được mình. Biết được có người bày trò với mình nên Mộng Như không khỏi thắc mắc trước đây nàng bị nhiều người ghét đến thế cơ à...

Dặn dò Tiểu Ly sắp xếp cho cung nữ kia, còn bản thân chuẩn bị sắp xếp để bản thân không là nhân vật chính trong kế hoạch mà ả họ Lưu kia bày ra và suy nghĩ cho việc đối phó với ả Lưu Thiên Ái (hoàng quý phi).

Tối hôm đó có tổng thái giám tới thông báo “ Bẩm hoàng hậu nương nương Liễu tướng quân vừa thắng trận đang trên đường từ xa trường trở về nên hoàng thượng ra lệnh mở yến tiệc để ăn mừng thắng lợi của người, bảo nô tài đến mời người “.

Đến giờ thì Mộng Như nhà chúng ta đã hiểu được ả kia muốn nhân dịp này bêu xấu mặt nàng. Mộng Như nghĩ bụng “ dù trước đây ta có nhu nhược đến thế nào thì bây giờ cũng không để các người không xem ta ra gì như thế được lắm, Lưu quý phi gì đó à dù ta không thế nào nhớ được người là ai nhưng ta không phải loại người dễ ức hiếp đâu “.

Sáng hôm sau tiểu thái giám đến trước Phượng Ninh cung cầm chiếu chỉ nhận lệnh hoàng thượng mời hoàng hậu sáng mai ra đón Liễu tướng quân trở về

Mộng Như nhận chỉ xong sau đó quay vào trong Phượng Ninh cung thanh thân thưởng trà. Nàng quay qua hỏi Tiểu Ly “ Tiểu Ly người cho ta biết phụ thân ta là người thế nào, tình cảm giữa ta và phụ thân có tốt không? “. Tiểu Ly cười trả lời “ Lão gia là người thẳng thắn, nóng tính nhưng đối với tiểu thư luôn hết mực cưng chiều, vì từ nhỏ phụ thân mất sớm nên tất

cả tình cảm của lão gia luôn dành hết cho người “. Mộng Như nghĩ thầm “ à thì ra là mẫu thân đã mất nên từ khi ta tỉnh vẫn không thấy người, chắc là do đã quen từ nhỏ nên ta cũng không có cảm giác đau lòng lắm... “.

“ Tiểu Ly tối nay người kể ta nghe mọi chuyện trước đây được không ta không muốn phụ thân lo lắng khi biết ta vì bệnh mà bị mất trí cũng không muốn ai biết ta bị như thế... người giúp ta nha “ Mộng Như tha thiết cầu xin với Tiểu Ly.

A hoàn này cũng chưa hiểu chuyện gì xảy ra vì chưa lần nào tiểu thư lại cầu xin nha hoàn như thế này, lúc trước cô chỉ ngang bướng ra lệnh mặc dù không biết đó là chuyện gì, nhưng giờ lại có chuyện cầu xin..., Tiểu Ly nghĩ rằng có phải từ khi thoát khỏi cái chết tiểu thư nhà mình đã thay đổi rất nhiều, cả tính tình cũng thay đổi lớn, nếu không biết sẽ cho là hai người khác nhau hoàn toàn. Nhưng Tiểu Ly chỉ nghĩ tiểu thư làm vậy là vì không muốn phụ thân đau lòng, lo lắng... nên bản thân đồng ý

Cuối cùng ngày Liễu tướng quân về thành cũng đã tới...

Sáng đó Mộng Như được lệnh đón cha cùng hoàng thượng, không tô điểm nhiều cho bề ngoài nàng chỉ mặc một thường phục của hoàng hậu khoác lên mình chiếc áo màu vàng đơn điệu nhưng lại rất trang nghiêm (rất có phong cách hoàng hậu nha...), phủ nhẹ phấn son lên làm sắc mặt nàng trong rất khuynh thành. Khi có ngự kiệu đợi trước Phượng Ninh cung bên trong là một nam nhân khôi ngô tuấn tú, nhưng lại có nét đẹp độc đoán. Hắn mặc long bào chắc hẳn đây là đế vương. Thấy Mộng Như bước ra từ cung điện của nàng, hoàng thượng cũng có chút ngỡ ngàng. Chỉ nhìn từ xa thấy được bóng dáng thướt tha dịu hiền nhưng lại rất có khí chất của người đứng đầu hậu cung.

Khi lên ngự kiệu Mộng Như không nói lời nào với Lý Giang (tên hoàng thượng). Cảm thấy người ngồi cạnh có chút xa lạ hơn trước đây Lý Giang cuối cùng cũng mở miệng bắt chuyện “ Hoàng hậu lâu nay không gặp nàng

khác rất trước rất nhiều “. “ Thần thiếp như thế chỉ để hoàn thiện hơn khi đứng bên cạnh bậc đế vương như người thôi... “ - trả lời với giọng lạnh nhạt.

Nhưng có vẻ nàng như vậy cũng không làm đế vương nổi giận hẳn chỉ cười nhạt rồi tiếp tục không khí im lặng...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Xuất Nghệ Cầm Sư

Họ đi một quãng đường không xa thì tới trước cổng thành ngự kiệu được đặt xuống Lý Giang bước ra khỏi kiệu đứng chờ... Từ đằng xa có một đoàn quân mặt áo giáp, tay cầm thương, giáo vể mặt hứng khởi đang tiến dần tới

Được một quân lính hồi báo phía không xa là đoàn quân của Liễu đại nhân. Hoàng thượng cười to nói “ Tốt lắm...tốt lắm “. Phía sau Mộng Như đang ngồi trong kiệu cũng bước xuống đến gần Lý Giang để chờ đón cha về.

“ Thần Liễu Tề tham kiến hoàng thượng...hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế...” - Một người trung niên tầm 40 tuổi cung kính nói. “ Ái khanh bình an, từ xa trường về tướng quân vất vả rồi... về triều chúng ta nói tiếp “. Lý Giang giọng tán thưởng nói.

Mộng Như đứng kế nhìn Liễu Tề thầm nghĩ “ Cha, nữ nhi thật bất hiếu... cả hình dáng, giọng nói của người con cũng không tài nào nhớ được... “. Nhịn không nổi nàng lên tiếng “ Phụ thân người vất vả rồi...con thật sự rất nhớ người “ - Mộng Như dù không nói lời thật lòng nhưng nàng đặt mình vào suy nghĩ của người cha mà nói ra những lời này.

Họ cùng nhau về hoàng cung... Mộng Như sau khi đón cha về cũng xin phép được cáo về Phượng Ninh cung nghỉ ngơi...

Tối hôm đó buổi yến tiệc được tổ chức tại cung Thành Tường cung (nơi dành riêng tổ chức tiệc tùng). Trong buổi yến tiệc gồm có rất nhiều quan lớn, nhỏ tham dự và được sắp theo chức vị mà ngồi theo thứ tự. Liễu tướng quân được sắp ngồi hàng đầu vì chức quan lớn cũng như đã lập công cho

nước nhà. Buổi tiệc sắp được bắt đầu mọi người đều đã tới đầy đủ chỉ thiếu mỗi hoàng hậu. Ai ai có vẻ chờ đến nôn nóng, cả hoàng quý phi mặc trang phục lộng lẫy bên cạnh hoàng thượng cũng bị đợi đến đỏ mặt. đợi lâu không thấy tới quan lại bắt đầu bàn tán xôn xao “ Có phải hoàng hậu sừ nữ ấy lại giờ trò gì... “

Đợi một hồi lâu thì bên ngoài có tiếng nói lớn vọng vào Thái giám bên ngoài lớn tiếng thông báo “ Hoàng hậu giá đáo “.

Cuối cùng nữ chính của chúng ta cũng đến rồi, nàng bước vào cung điện một cách uy nghiêm như một nữ tử đứng đầu hậu cung. Nàng mặc phượng bào, búi tóc hoàng tộc thêm lớp trang điểm làm nàng càng thêm xinh đến mức hơn cả tiên nữ. Bước vào trong điện mọi ánh mắt đều bị nàng thu hút, cả ả quý phi kia cũng vì nhan sắc của nàng, uy nghiêm của nàng mà ganh tị đến mức cắn răng. Lý Dĩnh nhìn nàng mà luyến tiếc đến đau lòng...

Nàng đến bên cạnh hoàng thượng và ngồi vào vị trí của mình. Thấy hoàng hậu ngày thường mặc phượng bào cũng không ai để mắt tới nhưng có vẻ hôm nay mọi ánh nhìn đều hướng về nàng có phải chăng là do khí chất của nàng...

Buổi yến tiệc được chính thức bắt đầu. Mở đầu là khúc nhạc cung đình được nhóm vũ sư gồm tám người đàn tấu và một nhóm múa của hoàng cung... Họ uyển chuyển trong từng động tác làm không khí trở nên náo nhiệt hơn.

Lý Giang nâng ly rượu của mình hướng đến Liễu tướng quân “ Nào Liễu tướng quân, trăm thay mặt bách tính Đại Giang quốc này kính người một ly chúc mừng người đạt được đại công, trăm nhất định ban thưởng người hậu hĩnh “. Được hoàng thượng mời rượu Liễu Tề đứng dậy cung kính uống. Bắt trước hoàng thượng ai nấy cũng đều nâng ly chúc mừng Liễu Tề. Mọi người thưởng thức rượu trong vui vẻ...

không khí vui vẻ được ngưng lại với một giọng nói quen thuộc “ Hôm nay không khí vui như thế này thần thiếp cũng xin góp chút tài mọn để cùng hoàng thượng chúc mừng Liễu tướng quân...” - không ai khác là Lưu Thiên Ái lên tiếng.

Cô ta ngưng nói một chút để quan xác sắc mặt của hoàng thượng sau đó nói tiếp “ Hoàng thượng hãy để thiếp múa cho người xem nhé “. nói xong ả nhanh chóng đến gần hoàng thượng ra vẻ nhõng nhẽo, Lý Giang nhìn ả suy ngẫm một lát rồi gật đầu đồng ý, các quan lại cũng hòa nhau vỗ tay

“ Hoàng hậu tỷ tỷ có thể giúp muội gảy khúc đàn để muội lãnh vũ không ạ “ lại nhìn sang Mộng Như với ánh mắt gian xảo” o nói..., liếc sang Liễu Tề thì lại thấy một vẻ mặt hết sức căng thẳng có lẽ ông nghĩ “ Mộng Như nhà mình ngang bướng từ nhỏ đời nào chịu học cầm kỳ thi họa mà lại có thể gảy nhạc, bây giờ bảo con gái phân biệt được nhạc cụ lại là một việc rất khó...”

Mộng Như không nói gì lặng lẽ nhìn sang phía cha mình thấy ông lắc đầu ý bảo nàng từ chối nhưng nàng biết Lưu Thiên Ái kia có mưu tính từ trước nên đã có sự chuẩn bị tinh thần (kiếp trước là 1 người đa tài nên gảy 1 khúc nhạc làm thế nào có thể làm khó cô được ^^).

Nhưng được Tiểu Ly nói mình là một người cái gì cũng không biết đến nỗi con chim đực, chim cái cũng không phân biệt thì nói chi tới chuyện đánh đàn. Có chút lo lắng nhưng nàng vẫn can đảm đứng dậy vui vẻ nhận lời Lưu Thiên Ái.

Liễu tướng quân biết con gái không biết đàn nên tỏ vẻ rất lo lắng, định mượn cớ từ chối giúp con gái vậy nhưng vẫn không nhanh bằng hành động của nàng...

“ Muốn Tỷ giúp muội không không khó khăn gì, nhưng ta không tài mọn chỉ sợ muội muội chê cười “ - Đoán được ý nghĩ của Lưu Thiên Ái,

Mộng Như móc méo vài câu tỏ vẻ khiêm tốn. Lưu Thiên Ái đặc ý cười thầm “ Chết đến nơi mà người còn mạnh miệng, để ta xem tỳ nữa người mất mặt ra sao hahaha...”.

Khi đó các cung nữ thái giám đã chuẩn bị xong nhạc cụ cho Mộng Như. Nàng và ả ta cùng tiến đến giữa mọi người, Mộng Như nhận lấy nhạc cụ từ một cung nữ rồi ngồi xuống chuẩn bị. Theo như ả Lưu Thiên Ái điều tra thì nàng không có tài nghệ nào cả đàn khúc nhạc đơn giản nhất nàng cũng không biết. (Nhưng đó là Mộng Như trước đây, Mộng Như bây giờ khác xa rồi nha đừng hòng lên mặt với chị ấy à nha tuy mất trí nhưng nàng vẫn là một hoa khôi tài ba mà ^^).

Mọi thứ sẵn sàng tiếng đàn của Mộng Như cũng cất lên những nốt nhạc đầu tiên...,tiếng đàn với giai điệu du dương nghe rất ấm tai làm không khí ấm áp hơn. Âm thanh tiếng đàn cất lên từng nốt làm mọi người hết sức kinh ngạc, tiết tấu càng nghe lại càng làm người rung động, mọi ánh mắt đều hướng tới Mộng Như say mê với tiếng đàn của nàng, cả cha nàng cũng phải ngạc nhiên nếu không chính mắt nhìn thấy lại còn nghĩ là một vũ sư tài nghệ lâu năm mới đàn hay đến như thế. Lý Dĩnh và Lý Giang cũng bị thu hút bởi âm thanh ấy và nhìn nàng bằng ánh mắt khác...

Mọi người chỉ chăm chú thưởng đàn mà quên đi vật đang tồn tại đứng múa ở trước mặt... Kết thúc khúc nhạc những tiếng vỗ tay càng ngày càng lớn mọi người không hết lời khen với vị hoàng hậu này nhưng suy nghĩ xấu về nàng cũng dần bớt đi hơn...

Bọn họ xoay quanh bàn tán về khúc nhạc mà Mộng Như gảy mà không ai còn quan tâm đến Lưu Thiên Ái nàng ta tức giận tự cảm thấy thẹn mà trốn về...

Yến tiệc kết thúc, Mộng Như về tẩm cung của mình... Mệt mỏi nàng vứt hết những vật nặng mang trên mình cả y phục cũng cứ thế mà buông khỏi thân thể nàng...

Đã căng dạn Tiểu Ly pha nước cho mình tắm nên cứ thế nàng tiến thẳng đến bồn tắm ngâm mình trong làn nước có những cách hoa hoa thơm phức...

Bên ngoài vọng vào giọng nói éo lá của một công công “ Hoàng thượng giá lâm... “.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hồi Phục Trí Nhớ

Nàng đang tắm thì giật mình bởi lời thông báo ấy không kịp mặt đồ vào nàng đứng dậy quay ra sau thì đã thấy một gã đàn ông đứng trước mặt nàng... Không kịp phản ứng nàng tùy tiện với lấy vật thể nằm gần mình đánh thẳng vào đầu tên đó rồi hét to “ Biến thái aaaa...”.

Tiểu Ly nghe tiếng tiểu thư hét lớn vội chạy vào trong xem... thì thấy hoàng thượng đang ngất xỉu nằm dưới đất, bản thân cũng rất mất bình tĩnh nhưng cố gắng trấn an chủ nhân “ Tiểu thư không sao... không sao... nô tỳ ở đây... không sao đâu tiểu thư “.

Mộng Như lấy lại bình tĩnh nhìn rõ người đã bị mình đánh xỉu nằm dưới đất thì biết được đó là hoàng thượng nhanh chóng cho gọi thái y tới...

Lý Giang được chữa trị và băng bó vết thương bởi Từ thái y. “ Hoàng thượng không sao nương nương an tâm chỉ là vết thương ngoài da thôi, người sẽ sớm tỉnh lại... “ - Từ thái y trấn an Mộng Như bằng những lời nói nhẹ nhàng.

Mộng Như sai người đưa thái y về rồi bản thân lại tiếp tục lo lắng đứng ngồi không yên cứ cách vài khắc là lại nhìn xem hoàng thượng tỉnh chưa... cũng thật may chỉ là vết thương ngoài da nên hoàng thượng rất nhanh tỉnh lại ngay sau đó.

Thấy Lý Giang tỉnh lại nàng vội vàng đến quan tâm. Nhận ra mình là người làm thương đế vương nàng quỳ xuống với vẻ mặt tái trắng vì sợ...

Lý Giang lên tiếng trách móc “ Lẽ ra trẫm đã đổi cách nghĩ về người nên hôm nay mới tới đây để bù đắp cho người khoảng thời gian trước đây...

nhưng người lại hành hung trẫm... người... người quả thật là đáng tội “. nóng giận nên Lý Giang không còn từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc. Hăn quát lớn “ Liễn Mộng Như người nghe rõ cho trẫm... Từ nay trẫm cấm người đến gần trẫm, cắt bớt chi tiêu trong một năm... à không hai năm “ - nói xong Lý Giang rời khỏi Phượng Ninh cung.

Về phía Lưu quý phi khi nghe được tin tức Mộng Như chọc giận hoàng thượng còn làm hoàng thượng bị thương bản thân ả rất sung sướng và tự cười to một mình...

Nhân cơ hội hoàng thượng nóng giận ả liền sai

ngự trù làm món canh gà hầm rồi tự mình mang đến dỗ dành hoàng thượng...

Nhưng đến thăm cung của hoàng thượng thì Lưu Thiên Ái đã bị hoàng thượng mắng một trận rồi đuổi về...

nàng ta nghĩ “ Tưởng dịp này sẽ được người sủng ái hơn nhưng lại bị họa lây do ả tiện nhân kia gây ra quả thật tức chết bốn cung mà... được lần này xem người thế nào đối phó với ta “.

Thế là ý nghĩ xấu xa lại hiện trên suy nghĩ của ả họ Lưu kia, nàng ta kiếm cơ để Mộng Như xuất cung rồi ở bên ngoài tìm cách hại nàng.

Đúng lúc nàng chưa có cách nào để hoàng hậu xuất cung thì Liễn tướng quân lại tới xin kiến nghị với hoàng thượng cho hoàng hậu về thăm nhà cũng có cơ hội cho cha con trò chuyện giải bày nỗi nhớ.

Lý Giang cũng không suy nghĩ nhiều nên ân chuẩn lời kiến nghị của Liễn tướng quân.

Đến lúc chuẩn bị xuất cung Mộng Như vẫn chưa nhớ được gì ở chuyện của quá khứ... nên cũng lo lắng không biết đối mặt với cha như thế nào,

nhưng không phụ nhớ mong con của người, nàng đành phải thú thật với cha...

Từ hoàng cung đến phủ Liễu gia cũng mất một đoạn đường khá dài, nên Mộng Như đã ngồi xe ngựa cùng Tiểu Ly để về nhà... Trên đường đi giữa nơi hoang sơ vắng vẻ bọn thổ phỉ nhảy từ rừng ra chặn trước xe ngựa của Mộng Như.

Họ đòi cướp tiền... và một trong đám thổ phỉ đó lại muốn cướp sắc hai mỹ nhân chân yếu tay mềm kia. Mộng Như hoảng sợ cầm tay Tiểu Ly chạy thẳng về phía trước... chạy mãi... chạy mãi, nàng cái thấy những hình ảnh những người hung tợn kia rượt đuổi theo các nàng, Mộng Như rất sợ.

Bỗng từ đâu một vị công tử khôi ngô chạy đến kịp thời cứu lấy nàng và chàng trai ấy không ai khác là Lý Đình người tình cũ của nàng... Do hoảng sợ quá mức nên dù đã được an toàn nhưng nàng vẫn không kịp bình tâm vì thế mà ngất đi.

Trong đầu nàng chợt hiện về những kí ức lúc còn là sinh viên trường Tô Khánh, lúc được mọi người tôn lên làm hoa khôi và cả lúc này bị đẩy xuống sân thương những hình ảnh trong quá khứ lần lượt xuất hiện trong đầu nàng... giật mình nàng tỉnh

dậy. Nhìn xung quanh cảnh vật rất quen thuộc đây là nơi từ khi nàng xuyên qua đã tới, không phải đâu khác mà là Liễu gia.

Nhớ một loạt những chuyện đã xảy ra nàng chợt nhận ra đây không phải là thế kỷ 21 mà nàng đang sống... dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng nàng có một suy nghĩ “ Ông trời không muốn mình chết, nên ông cho mình một cơ hội để sống tiếp... nhưng mọi chuyện quá sức tưởng tượng với mình thật là mình vẫn chưa chấp nhận được... “ - Mộng Như nghĩ như thế rồi xâu chuỗi lại những chuyện vừa xảy ra, từ lúc nàng nghe Tiểu Ly kể về mình... lúc đánh đàn... và kể cả cảm giác giữa cô với gia đình ở nơi này.

Nàng không phủ nhận quá khứ cũng không kịp thích ứng hiện tại... những suy nghĩ nàng dần rối lên. Trong lúc nàng bất lực với những suy nghĩ này thì bên ngoài có tiếng gõ cửa “ Hoàng tâu ta Lý Dĩnh đây... ta có thể vào được chứ “. - nói xong không đợi nàng trả lời Lý Dĩnh mở cửa bước vào cùng Tiểu Ly “ Ta thật thất lễ mong hoàng tâu bỏ qua...”. Những hành động lời nói của Lý Dĩnh kịp đánh thức suy nghĩ của nàng. Nàng mỉm cười “ Không có gì Vương gia khách sáo rồi... “ - Mộng Như nói xong nhìn về phía Tiểu Ly “ Tay muội cầm chén gì đấy “. Tiểu Ly được tiểu thư hỏi thật thà trả lời “ Dạ đây là thuốc thái y sắc cho người, còn nóng người uống đi “.

Nói chuyện với Lý Dĩnh liền một canh giờ nàng cũng hiểu tại sao lúc trước Mộng Như lại yêu hẳn. Thì ra hẳn là một con người ấm áp, là một soái ca đủ tiêu chuẩn mà người phụ nữ cần.

Tối đó nàng mãi trần trọc không ngủ được... nàng nghĩ về những chuyện xảy ra khi nàng tới với thế giới này... nàng nghĩ chắc mình đã được tới một nơi rất xa so với thế kỉ 21. Nàng có ý nghĩ “ Nếu đã đến đây thì phải sống thật tốt để bản thân không phải hối hận, duyên kiếp cho ta đến nơi này thì ta phải diễn tiếp vai trò của mình thôi “.

Liễu Tề - “ Con dậy rồi à, con quả thật lớn hơn nhiều rồi... Mộng Như phụ thân có vài lời muốn nói với con đây, ngồi xuống đây cha con mình trò chuyện “. Mộng Như

nghe theo ngồi xuống, nhìn thẳng vào Liễu tướng quân “ Thật ra nữ nhi cũng có vài lời muốn thú thật với phụ thân...”, vẫn chưa biết con gái muốn nói gì với mình Liễu Tề nhìn con rồi bảo con nói “ Được vậy con nói đi ta nghe...”.

“ Phụ thân, thật ra con muốn nói với người la lần trước khi xuất cung con bị bệnh nặng dẫn đến ảnh hưởng đến trí nhớ... nữ nhi bất hiếu đã quên đi những ngày tháng khi ở bên cạnh cha “ - Mộng Như vừa nói những dòng lệ trên mi mắt cũng lần lượt rơi. Liễu Tề khi nghe được những lời con gái

nói quả thật kinh ngạc vốn dĩ ông định hỏi bắt đầu từ khi nào nàng lại đi học đàn... nhưng nghe nữ nhi nói vậy bản thân tự khắc có câu trả lời.

Ông không nói gì hơn khi biết tình trạng nàng như vậy... Liễu Tề chỉ căng dặn “ Con bây giờ là một nữ tử đứng đầu hậu cung nên con hãy bỏ đi những suy nghĩ trước đây mà hãy trở thành một mẫu nghi thiên hạ đi con à... việc hoàng thượng sủng ái ai là phúc hạnh người ban cho nữ tử ấy con nên hiểu và đừng ghen tuông với họ mà bám lấy hoàng thượng. Là một hoàng hậu tốt con nên sang sẽ những mệt mỏi với người... “.

Nói chuyện với cha xong Mộng Như cảm thấy nhẹ nhõng hơn rất nhiều cũng giải tỏa được những khúc mắc trong lòng. Nàng quyết định sau khi trở về hoàng cung nhất định trở thành một hoàng hậu tốt để không phụ lòng người cha trong kiếp này của nàng.

Nghĩ thoáng tất cả nàng bảo Tiểu Ly cùng nàng dạo phố ở nơi kinh thành náo nhiệt này, bỗng nàng hỏi Tiểu Ly “ Tiểu Ly muội nói xem chúng ta đang ở thời điểm nào rồi? “. Tiểu Ly không hiểu tại sao Mộng Như lại đặt câu hỏi này nhưng nàng vẫn trả lời “ Tiểu thư chúng ta đang ở thời nhà Lý cầm quyền đứng đầu cai quản đất nước là hoàng thượng " Lý Giang " “. Được biết câu trả lời từ Tiểu Ly nàng thử tính nhẩm “ Từ thời đại ta đang sống cho tới thời đại này thì gõ gàng là lùi về khoảng 2000 năm rồi, má ơi “.

Dù bản thân đã nhớ lại tất cả nhưng nàng vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra và cứ như vậy cho đến hết ngày hôm nay nàng lại phải trở lại

nơi đây nguy hiểm như hoàng cung, để tiếp tục nửa đời còn lại của mình...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bắt Đầu Sống Trở Lại

Trở lại với cuộc sống mới nơi hoàng cung này, Mộng Như đã sẵn sàng chuẩn bị cho tất cả. Theo như kinh nghiệm xem những bộ phim truyền hình thì những nữ nhân hậu cung nhu nhược như nàng trước đây đều bị ức hiếp cho đến chết dù ở cương vị nào. Nghĩ tới đó nàng quyết không để chuyện đó xảy ra với mình. Nàng chăm chỉ học những nguyên tắc quái quỷ trong cung...

Cực khổ bế quan tập luyện hôm nay nàng cũng chịu ra ngự hoa viên ngắm hoa thưởng trà. Nàng mang theo Tiểu Ly dạo chơi ngự hoa viên rồi ngồi xuống ở một chỗ có để sẵn bàn ghế, nàng nâng tách trà để trên miệng rồi từ từ thưởng thức. Nhưng thật không may nàng lại nhìn thấy Lý Giang cùng ái phi của mình cũng dạo quanh gần đó....

Nhìn thấy hoàng hậu đang ngồi nghỉ mát ở phía trước, Lưu Thiên Ái liền kéo hoàng thượng đến chỗ nàng. Thấy ả tới gần nàng liền biết sẽ có chuyện nhưng nàng vẫn không tránh đi mà ngược lại nàng ngồi đợi xem trò ả diễn.

" Tỷ tỷ hôm nay sao lại có nhã hứng thưởng trà nơi này, à mà tỷ tỷ đã làm gì suốt ba tháng qua mà không rời khỏi tẩm cung thế. Phải chăng đã làm gì có lỗi với hoàng thượng mà không dám gặp người... " - không khỏi đặc ý ả quý phi đó quả thật gan to mà, ý được sủng ái nên coi trời bằng giun dùng giọng hóng hách nói chuyện với Mộng Như.

Tiểu Ly đứng bên cạnh Mộng Như thấy bất bình cho nàng liền muốn lên tiếng nhưng bị nàng ngăn lại " Thượng trà cũng cần có cảnh đẹp thì trà mới được ngon... " Nói xong tay cầm ly trà từ từ uống... rồi lại nhả ra, sau đó lại

tỏ ra hết hoảng " Lạ thật vừa rồi trà còn rất ngon nhưng sau bây giờ lại khó uống thế kia... Tiểu Ly người pha trà kiểu gì thế, mau cho ta một bình trà khác để mời hoàng thượng và Lưu quý phi nào. " - Mộng Như dùng lời lẽ sắc bén hướng tới Lưu Thiên Ái.

Sợ ái phi mất mặt Lý Giang này giờ vẫn đứng im nhưng cuối cùng cũng lên tiếng " Ái phi sắc trời cũng đã tối trầm đưa nàng về thăm cung... Hoàng hậu cũng nên sớm về thăm cũng đi, đừng để nhiệm phong hàn...

trầm khó ăn nói với Liễu tướng quân ".

Biết Lý Giang bình ả nhưng nàng vẫn không ghen tuông tức giận vì căn bản nàng không có tình cảm với hắn, nàng vẫn điềm tĩnh trả lời " Đa tạ hoàng thượng quan tâm thần thiếp tự có thể chăm sóc bản thân không để người và phụ thân lo lắng đâu ạ " trong lời nói của nàng dường như có chút không để mắt tới hoàng thượng.

Không quan tâm đến những lời nói vừa rồi của họ Mộng Như tiếp tục uống trà ngon của mình lòng nghĩ " Sự ả mất mặt thì nói đại đi, nhìn thời tiết cũng tầm khoảng 4,5 giờ mà bảo là tối... thật buồn cười ".

Tiểu Ly nhìn thấy hai người họ đã đi xa bản thân bỗng bật cười " Tiểu Thư người thật bá đạo... người chỉ nói mấy câu mà ả quý phi kia liền thay đổi sắc mặt... tiểu thư người thật cừ ". Mộng Như đặt ly trà xuống " Thôi được rồi chúng ta về thôi...".

Những ngày trong cung dần trở nên chán nản nàng hỏi Tiểu Ly " Tiểu Ly trong hoàng cung rộng lớn này có nơi nào để chúng ta vui chơi không... ", Tiểu Ly trả lời " Trong cung là nơi cực kì nghiêm khắc thế nên không ai dám vui đùa ạ ".

Được nghe câu trả lời từ Tiểu Ly nàng liền vô cùng thất vọng quay về trạng thái chán nản... lòng tự nghĩ " Hay ya chán như thế này giá mà có cái

ti vi hay cái máy vi tính ở đây thì tốt quá... một hoa khôi như mình sau lại phải chôn nửa đời còn lại của mình ở nơi này chứ ".

Đang suy nghĩ thì Tiểu Ly chợt la lên " Tiểu thư... tiểu thư chẳng phải là tháng sau nữa là tới thời kỳ đi săn của hoàng thượng sao, chắc lúc đó sẽ có nhiều trò vui cho người mà. " Thảo nào mà gần đây các quân lính luôn chăm chỉ luyện tập, thì ra là chờ ngày đi săn... ".

" Nhưng tới một tháng nữa mới được đi chơi không phải là trong một tháng này ta sẽ chết vì buồn chán sao " - Mộng Như than thở nói, nói xong nàng liền úp mặt xuống bàn...

Chợt có một ý nghĩ thoáng lên trong đầu Mộng Như nàng liền bảo Tiểu Ly chuẩn bị giấy bút, nàng chỉ họ chơi cờ caro... Tiểu Ly mặc dù không biết tiểu thư sẽ làm gì nhưng vẫn chuẩn bị theo lời nàng nói

Nàng tận tình hướng dẫn Tiểu Ly, bắt Tiểu Ly ngồi vào bàn và chơi với nàng... Nhiều ván liên tiếp Mộng Như đều thắng, Nhưng cuối cùng Tiểu Ly cũng thắng một lần nàng ấy vui vẻ cười " Cuối cùng muội cũng thắng được tiểu thư rồi... ". Vẫn có điều không hiểu Tiểu Ly liền hỏi " Tiểu thư từ khi nào tiểu thư giỏi như thế còn nghĩ ra trò chơi hay như vậy... ". Mộng Như quên là thân chủ của cái xác này lại là một ả sừ nữ nàng liền trả lời " Là ta thỉnh giáo từ một người bạn ". " Bạn... từ khi nào tiểu thư nhà mình lại có bạn cơ chứ... " trong đầu Tiểu Ly liền có suy nghĩ đó

Để phá bỏ mọi hoài nghi trong Tiểu Ly nàng liền bảo " Tiểu Ly hay là muội dạy ta thêm đi... ". Tiểu Ly không biết tại sao chủ nhân lại muốn học thêm nhưng nàng vẫn mừng rỡ " Tiểu thư cuối cùng người cũng chịu học những thứ này rồi, muội liền chuẩn bị cho người ".

Theo Tiểu Ly học thêm những bước cơ bản cuối cùng nàng cũng tự hoàng thiện tác phẩm đầu tiên của mình. Nàng đem bức tranh thêm hai con

thiên nga cho Tiểu Ly xem " Tiểu Ly ta cho muội xem thứ này... ". Khi Tiểu Ly nhìn thấy tác phẩm của chủ nhân mình liền khen đẹp " Tiểu thư người thêu hai con gà này thật đẹp... ".

Tác phẩm của nàng là hai con thiên nga khi qua tay Tiểu Ly lại biến thành hai con gà, tay nghề của nàng quả thật cao siêu mà... " Đúng rồi đây là đôi bạn gà mà lúc sáng nay ta nhìn thấy... nên thêu chúng vào " - để tránh mất mặt nàng liền khéo léo trả lời.

Ngày qua ngày cứ thế mà trôi đi chỉ còn một tuần nữa là đến ngày đi săn của hoàng thượng (ngày đi săn của hoàng thượng mỗi năm đều diễn ra một lần... để chứng minh bản thân cũng như ý nghĩa của chuyện đi săn xuất phát từ người dân. Theo quan điểm họ cho rằng đế vương đi săn sẽ mang nhiều thuận lợi cho đất nước con dân. Săn càng được nhiều con thú thì chứng tỏ năm đó thiên hạ sẽ luôn thái bình... và ngược lại...). Mọi người đều đã sẵn sàng chuẩn bị đầy đủ tất cả chỉ chờ ngày đi săn cùng hoàng thượng.

Nghe nói hoàng thượng lần nào đi săn

cũng chỉ đi với binh lính và hộ duệ chứ không mang theo nữ nhân... biết thế nhưng Mộ Dung Như vẫn không từ bỏ ý định muốn đi theo. Nàng chạy đến tẩm cung hoàng thượng cầu xin chàng, nhưng hăn nhẫn tâm từ chối nàng.

Nàng tự nói với bản thân " Đúng rồi cả nữ nhân hăn luôn yêu thương hăn còn không mang theo... ta là gì cơ chứ. Thôi kệ dù gì tới ngày đó ta cũng nhất định sẽ đi, mặt kệ hăn cự tuyệt thế nào ". Xong nàng liền về Phụng Ninh cung tiếp tục những ngày nhàn hạ, vui đùa với đám cung nữ...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đi Săn 1

Cuối cùng ngày đi săn cũng tới, mọi thứ đều được chuẩn bị thật chu đáo chỉ chờ ngày hoàng thượng xuất cung. Không khí ngày càng náo nhiệt, hoàng cung người người truyền tai bàn tán về kết quả đi săn cho năm nay... Pháp sư cũng bắt đầu lập đàn cầu cho có kết quả tốt để thiên hạ thái bình.

Về phía Càng Thanh cung đế vương cũng đang chuẩn bị cho chuyến đi này, đối với người chuyển đi này mang nhiều hy vọng cũng bách tính nên không thể thất thủ được...

Phượng Ninh cung hoàng hậu nhà ta cũng đang chuẩn bị cho bản thân mình, hành tung lén lút và không để ai phát hiện, nàng nhân lúc không có ai nhìn thấy liền leo lên xe vận chuyển lương thực và ngồi yên ở đó chờ xuất phát (vì chuyến đi kéo dài nhiều ngày nên cần chuẩn bị thức ăn...).

Mọi thứ cuối cùng cũng được sắp xếp ổn thỏa Lý Giang cũng leo lên con hắc mã của mình và bắt đầu lên đường tiến đến khu rừng phía bắc cách hoàng cung cả trăm dặm đường...

Mọi thứ tiến triển thuận lợi như dự đoán của Mộng Như...đội quân của hoàng thượng đi được một khoảng đường khá xa thì dừng lại uống nước dừng chân nghỉ mệt... Mộng Như cũng nhân cơ hội này mà thoải mái ăn uống.

Sau khi dừng chân nghỉ mệt lấy lại sức thì bọn họ tiếp tục đi tiếp... khoảng cách đến khu rừng ngày càng được rút ngắn... Qua hết một ngày một đêm thì họ đã tới, biết lại hoàng thượng đã tới nên trại đã được dựng sẵn và cũng có nhiều lính canh gác.

Tới nơi Lý Giang vào trại nghỉ mệt, Mộng Như cũng bước xuống xe gỗ dạo chơi... nàng nghĩ " Quả thật không khí trong rừng thật dễ chịu, quyết định này của ta đúng là không sai mà... đã lâu rồi từ khi tới cái nơi này ta chưa bao giờ thoải mái như thế... tận hưởng nào ".

Vì là buổi chiều nên không khí trong rừng cũng bắt đầu trở lạnh, Mộng Như đi dạo một hồi cũng cảm nhận được hơi lạnh nên quay trở lại trại... tới đây thì nàng mới có suy nghĩ " Khoang đã tối nay mình phải ngủ ở đâu... sau lại quên chuyện này nhỉ, khốn thật mà ". Nghĩ như thế rồi nàng ra quyết định tới trại của hoàng thượng cầu xin hãn vậy.

Mộng Như lên lúc vào trại của Lý Giang, đúng lúc hãn không có trong trại nên đành ngồi đợi... nàng chờ đến sốt ruột cuối cùng thì hãn cũng về rồi, Lý Giang vừa bước vào trại thì đã ngạc nhiên khi thấy một nữ tử đứng quay lưng với hãn, dáng vóc lại rất quen thuộc... để phòng thích khách hãn rút kiếm kề cổ nàng " Người là do ai phái đến ".

Mộng Như do bị thanh kiếm kề cổ của Lý Giang mà dọa đến sợ " Là thần thiếp đây mà... Thần thiếp sợ hoàng thượng một mình nơi rừng sâu nguy hiểm nên lên đến cùng người ". Lý Giang rút kiếm lại và ngồi lên ghế " Hoàng hậu quả thật to gan, chốn cung đi chơi là một tội, hành thích đế vương là một tội lại thêm trái lệnh ta là một tội nữa... chắc người chê cái ngôi vị hoàng hậu này rồi đúng chứ ". Mộng Như nhanh trí đáp lại " Thần thiếp biết bản thân phạm phải nhiều tội, nhưng ta chỉ là lo cho người nên mới đích thân tới đây mà... hoàng thượng anh minh xin tha tội cho thiếp " - Mộng Như vừa nói biểu cảm không ngừng làm nũng.

Bản thân có chút hơi mệt vì chuyển đi đường dài nên không quan tâm nhiều đến nàng hãn lơ nàng đi rồi nói " Tạm thời ta chưa xử tội nàng... đợi đến khi về hoàng cung rồi tính, giờ thì nàng lui đi ". Mộng Như mừng vì không bị kết án liền nhưng nàng lại bâng khuâng về chuyện chỗ ngủ " Ở đây toàn là nam nhân, hoàng thượng bắt thiếp phải đi đâu đây, chưa kể thiếp là hoàng hậu của người cũng phải giữ thể diện cho người chứ ". Lý Giang

đang xem kế hoạch cho ngày mai mà cũng bởi câu nói này của nàng chọc tức " Trẫm bảo người tới đây à, người đừng gây thêm phiền phức cho trẫm nữa gỡ chưa... doanh trại nhiều chỗ người cứ chọn đại rồi ngủ đi, thật là lảm lòi. "

Mộng Như bị Lý Giang la hét một trận cũng không dám cãi lại chỉ mắng thầm " Là đế vương thì giỏi lắm sao?, nếu là thế kỉ 21 thì người tiêu với bốn cung rồi... ".Nghĩ như thế rồi nàng cũng lờ đi, Mộng Như tìm nước uống, nàng ngồi trên ghế uống nước xong thì nghĩ ngợi lung tung rồi ngủ quên trên bàn...

Lý Giang xem xong thì nhìn về phía nàng, thấy nàng đã ngủ gật nên hẳn cũng mặc kệ rồi leo lên giường, hẳn nghĩ đến Mộng Như " Thật là nếu không phải ả là do phụ hoàng chọn ta cũng đã phế ả từ lâu, càng ngày lại càng nhiều trò... thế mà lại bị cho là sừ nữ theo ta thì ả giống con khỉ thì đúng hơn " nghĩ thế rồi hoàng thượng cũng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng hôm sau Lý Giang thức dậy sớm khởi động để chuẩn bị cho buổi đi săn đầu tiên của năm. Hẳn cho gọi tập trung các quân lính rồi cùng nhau lên đường tiến sâu vào rừng tìm những con thú lớn mà săn bắn.

Mộng Như tới giờ vẫn chưa thức dậy, đợi đến lúc nàng thức thì có lẽ mọi người đã đi hết... nghe có tiếng chim hót nàng liền thức dậy, trải chuốt lại một tý rồi nàng bước ra khỏi trại...

Thấy hoàng hậu đã thức người lính gác liền báo " Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng có dặn khi người thức dậy thì theo thần về hoàng cung ạ, hoàng thượng nói nơi đây hoang vu nguy hiểm sợ người không bảo vệ được chính mình nên bảo thần đưa người về ". Vừa nghe tới chuyện bị đưa về cái nơi hoàng cung nguy hiểm đó thì nàng vẫn muốn chết ở đây còn hơn, gật suy nghĩ đó qua nàng liền thay đổi sắc mặt và giả vờ choáng váng " Bốn cung có lẽ là đã bị bệnh rồi người có thể cho ta nghỉ ngơi đến hết hôm

nay không, về phía hoàng thượng ta tự khắc sẽ bám với người... " nói xong nàng liền quay ngược vào trong trại.

" Ta đã không đem theo Tiểu Ly rồi cứ nghĩ đến chuyện bị tống về cung thì thật là không cam tâm mà. Không được phải nghĩ ra cách gì đó để tên hoàng thượng xấu xa kia cho ta ở lại mới được " nàng nghĩ thế rồi đi qua đi lại tìm cách. Nàng liền nghĩ đến người bạn thân trước đây của nàng từng nói " nếu muốn lấy lòng một người thì trước tiên ta nên sủng ái bao tử nó "... và cứ thế nào lén đến chỗ có nguyên liệu thức ăn và tự tay mình nấu một bữa thịnh soạn cho hoàng thượng với ý nghĩ khi hẳn thấy được lòng thành của nàng thì cho nàng ở lại bên cạnh...

Trời cũng đã nắng lên bọn hoàng thượng đi săn cũng quay về... chỉ sớm buổi sáng mà thu hoạch cũng không ít con thú nên ai cũng mừng rỡ. Lý Giang cùng mọi người về đến doanh trại thì hẳn cũng về thẳng doanh trại của mình... ngửi thấy mùi thơm từ doanh trại của mình hẳn liền ngây gât mà bước vào...

Mộng Như thấy mục tiêu đã ngồi vào bàn ăn liền chạy đến bên cạnh hẳn xoa bóp " Hoàng thượng người vất vả rồi... thần thiếp tự tay làm vài món ăn cho người, người nếm thử đi nào... " nói rồi nàng dùng đũa gắp thức ăn vào chén hẳn.

Có vẻ hẳn không tin tưởng được tay nghề của nàng nhưng mùi thơm đó làm hẳn không cưỡng lại được mà dùng thử... khi thức ăn cho vào miệng hẳn liền nhận thức được vị ngon của nó, nhưng trên miệng vẫn không nói được tiếng ngon...

Mộng Như đắc ý nên vào thẳng vấn đề "Hoàng thượng thiếp nghĩ cho người như thế... người cho thiếp ở lại nha ^^ " nàng biết dùng cách này sẽ hiệu quả nên tự tin nói câu này. Không từ chối nàng nhưng hẳn cũng có điều kiện " Được muốn trẫm cho người ở lại cũng được, nhưng người phải hầu hạ trẫm... vì lần này xuất cung trẫm không chuẩn bị tỳ nữ, nhưng có hoàng

hậu đây rồi thì để nàng chăm sóc trầm cũng không tệ ". Bị Lý Giang ước hiếp nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn mà đồng ý với điều kiện hắn đưa ra, nhưng bản thân lại nghĩ cách để hành hạ hắn sau cho thỏa.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đi Săn 2

Sau khi dụ dỗ để được hoàng thượng để bản thân được ở lại, Mộng Như liền lên kế hoạch cho những ngày đi ngao du của mình ở đây, trước tiên nàng luôn nghĩ đủ trò để chọc tức hoàng thượng để hả giận vì đã ăn hiếp nàng, nhưng mọi kế hoạch đặc ra đều không đối phó được hần, vì nàng mỗi lần hành sự nàng đều bị bại lộ trước hần và khiến hần có sự đề phòng trước... mặc dù biết nàng giỏi trò nhưng hần vẫn không chấp nhất nàng.

Một ngày đẹp trời nàng làm nũng xin Lý Giang để hần đưa nàng đi săn cùng để xem trực tiếp cảnh soái ca đi săn thú như những bộ phim thường hay chiếu, nhưng không nghĩ cũng đủ biết là hần không cho nàng đi mà... đã thế còn bắt nàng ở lại an phận nấu nướng cho hần bữa cơm thật ngon... Nhưng tính bướng bỉnh của nàng thì làm sao có thể chịu khuất phục chứ... Nàng lại nghĩ có lẽ thức ăn ngon vẫn là dễ nói chuyện với hần hơn, thế là nàng lại đem tài nấu nướng của mình ra dụ dỗ hần, nàng liền nấu một bàn thật nhiều thức ăn ngon nhưng kết cục nàng thất bại hoàn toàn...những kế hoạch đi chơi mà nàng nghĩ cả đêm đều bị Lý Giang đập tắt cả..

Hôm sau hoàng thượng đi săn như mọi ngày, sau ngày hôm nay thì chuyến săn sẽ được kế thúc và mang thành quả về, cũng chính hôm nay là ngày đi săn nguy hiểm nhất vì đa số đều là những con thú lớn dũng mãnh. Lý Giang phát hiện ra con gấu lớn thì lập tức đuổi theo nó, gặp thú lớn nhưng hần chỉ đi một mình mà không đem theo một binh, một tốt nào... hần liền lập tức dùng ngựa đuổi kịp con gấu đen cao lớn, hần liền phóng mũi tên vào hướng nó, nhưng không may chỉ trúng ở cánh vai trái của nó... vì bị tấn công nên con gấu liền trả lại Lý Giang bằng cách nó vạt hần té ngựa, rồi tấn công thẳng về phía hần...

Mặc dù con gấu rất khỏe nhưng Lý Giang vẫn dũng mãnh hơn, đang trong tình trạng bị thương nhưng hắn đã dùng hết sức vật chết con gấu hung hăng ấy. Đội quân nghe tiếng gầm lớn của con gấu sắp chết liền chạy tới chỗ Lý Giang thì đã thấy con gấu đã bị chết còn hắn thì trên người đầy vẩy những vết thương...

Chứng kiến trước mặt mọi người là một đế vương dũng mãnh đã dùng sức của chính mình để tiêu diệt con mồi to như thế. Mọi người liền nhanh tay nhắc hắn lên hô hoảng, trong lúc hắn đang được nâng cao tán thưởng thì bỗng nhiên vết thương trên cơ thể làm hắn đau đến ngất đi...

Các chiến sĩ đang nhắc hắn lên thì bỗng hốt hoảng khi quân thượng đã ngất đi, họ liền nhanh chóng đưa hắn về doanh trại chữa trị, nhưng khổ nỗi chuyến đi này cả thuốc cũng không đem theo thì làm sao có ngự y chứ cơ chứ...

Tình trạng của mỗi người khi thấy đế vương như thế thì bản thân mỗi người luôn vô cùng lo lắng và lúng túng chẳng biết làm gì trong tình thế như thế này... từ lúc hắn được đưa về trại Mộng Như mặc dù rất hoảng nhưng vẫn luôn tỏ ra thật bình tĩnh để giữ vững lòng tin của mọi người, ở cương vị là một hoàng hậu thì nàng phải làm gương không để mọi người lo lắng mà phải trấn an họ để họ an tâm giao mọi việc cho nàng sắp xếp... Thấy được sự lo lắng luống cuống lo cho hắn của mỗi con người ở đây như vậy nàng liền đặt niềm tin vào bản thân và những sắp xếp của chính mình.

Mộng Như liền cho người nhanh chân đến gọi những đại phu ở gần khu vực này nhất... và bảo một số người đi chuẩn bị nước muối và vải băng vết thương đến cho nàng, để nàng kịp thời xác trùng vết thương cho hắn. Không ai có ý kiến khác tất cả đều nghe theo lời nói của nàng.

Sau khi những thức nàng yêu cầu đã được mang đến, nàng liền dùng chiếc khăn mình luôn mang bên mình nhúng vào nước muối lau trên miệng vết thương dính đầy máu, nàng thật nhẹ nhàng trong từng cử chỉ để tránh

làm đau hẳn, rửa xong vết thương nàng liền dùng một ít nước nóng lau sạch người cho hẳn. Vết thương sau khi được khử trùng rửa sạch xong nàng liền dùng vải băng lại cho hẳn, đặt hẳn nằm xuống giường nghỉ ngơi đợi đại phu đến...

Nhìn thấy hẳn như vậy nàng cũng vô cùng lo lắng nhưng không thể hiện ra bên ngoài được, cũng may là lúc nàng lúc còn ở thế kỉ 21 đã từng đọc qua vài bài viết nghiên cứu y học và một vài kiến thức khi đi học có dạy cách sơ cứu vết thương nên nàng liền thực hành với hẳn, càng không ngờ là lại có thể thành công...

Nàng luôn ở bên cạnh hẳn từng khắc và chờ đến lúc đại phu đến thì bản thân mới ra ngoài cho khoay khoả tinh thần căng thẳng của nàng lúc này... bên cạnh đó nàng cho người đi chuẩn bị xe ngựa để hoàng thượng hồi cung, tiện cho việc điều trị vết thương của hẳn, nàng biết vết thương của hẳn cũng không phải nhẹ nên làm sao có thể cưỡi ngựa được thế là nàng liền thay hẳn sắp xếp chu đáo mọi chuyện, vả lại sau hôm nay cũng đã kết thúc mùa săn nên họ đã có sự chuẩn bị từ trước nên mọi chuyện tiến triển rất nhanh.

Đại phu cuối cùng cũng đã chuẩn đoán, xử lí vết thương giúp hẳn xong, gã bước ra khỏi trại thì đã nhìn thấy Mộng Như đứng đợi ở đó... Thấy sắc mặt đại phu cũng không tệ nên nàng đã hỏi “ Thế nào hoàng thượng giờ đã ổn hơn chưa “. Đại phu liền cung kính trả lời nàng “ Dạ thảo dân đã xử lý xong vết thương cho hoàng thượng rồi ạ, nương nương yên tâm chỉ là vết thương ngoài da nên không có gì đáng ngại ạ, thảo dân đã kê toa cho người, nương nương chỉ cần cho hoàng thượng uống thuốc đều là sẽ nhanh khỏi thôi ạ “.

Chuyến săn tuy đã kết thúc sớm hơn dự định nhưng vật thú săn được cũng không ít nên cũng đã xem như kết thúc thuận lợi... lấy được lòng tin của bách tính đối với xã tắc. Được lệnh của hoàng hậu thì mọi người đều gấp rút chuẩn bị đưa hoàng thượng hồi cung.

Trên đường trở về hoàng cung nàng vì lo lắng có kẻ xấu biết hẳn đang bị thương mà ra tay ám xác hẳn cho nên nàng căn dặn mỗi một người ở đó không được hé miệng dù chỉ một lời cũng bị chém đầu, thế là tin tức hoàng thượng bị thương cứ thế mà được giữ kín cho đến khi họ trở về...

Khoảng đường từ nơi đó về hoàng cung cũng không phải trong một ngày là có thể tới được, thế nên khoảng thời gian Lý Giang hôn mê chưa tỉnh nàng đều ở bên cạnh tận tình chăm sóc cho hẳn từng chút một... đôi lúc nàng lại nắm lấy tay hẳn như là giúp hẳn nhận thức mau tỉnh lại. thỉnh thoảng lại nhìn hẳn nàng nghĩ “ giá mà lúc bình thường người đáng yêu như lúc ngủ thế này thì hay biết mấy... “ nghĩ thế rồi nàng lại cười thầm.

Chẳng bao lâu thì hẳn cũng tỉnh lại, lúc đó đêm đã khuya Mộng Như cũng đã ngủ quên khi chăm sóc hẳn... hẳn liến nhìn nàng đang ngủ rồi vuốt nhẹ mái tóc nàng âu yếm, hẳn lại cười ngớ ngẩn thì thầm nhỏ “ Từ khi nào nàng lại lo cho trẫm một cách thật lòng như thế chứ... “.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đêm Thất Tịch

Sáng hôm sau Mộng Như dậy từ sớm nàng tiến đến ngự thiện phòng tự tay nấu một bát cháo nóng đem đến tẩm cung của hoàng thượng, khi nàng bước vào thấy hần vẫn chưa thức dậy nên cũng không vội gọi hần. nàng khuấy cháo xong để lên bàn rồi đi vòng vòng tham quan cung điện của hoàng thượng thế nào...

Khi hần thức giấc mình thấy bát cháo đã được đặt sẵn trên bàn nhưng không thấy Mộng Như đâu hần liền bước xuống giường tìm nhưng do vết thương còn khá đau nên hần đành lực bất đồng tâm ngồi đó chờ nàng quay lại.

Mộng Như dạo một vòng lớn cuối cùng cũng trở lại, nàng nhìn thấy hần đang ngồi trên giường có vẻ gì đó đang chờ đợi nàng liền chào, cung kính hỏi “ Hoàng thượng thiếu về rồi, người đang chờ ai sau ạ... “. Không nói lời nào hần liền ra tín hiệu quắc nàng đến gần hần, đợi đến khi thật gần hần rồi thì liền ôm lấy nàng, Mộng Như có vẻ ngạc nhiên nhưng không cự tuyệt hần nàng đứng im để mặc hần ôm nàng.

Trong khoảng khắc đó có một cung nữ tay cầm chén thuốc chạy vào phá tan không khí lãng mạn này của hai người, Mộng Như nhận biết có người thứ ba trong tẩm cung liền buông Lý Giang ra khỏi mình, nàng có vẻ hơi ấp úng và ngại đến đỏ mặt “ Thần thiếp... xin... lui về hậu cung trước đây ạ... đợi khi khác lại tới thăm người, hoàng thượng đừng quên phải uống thuốc đầy đủ... thiếp đi nhé “ nói xong nàng liền chạy một mạch về Phượng Ninh cung của mình, còn hần ở đây lại ngăn người rồi cười thầm trước vẻ mặt mắc cỡ của nàng.

Thời gian qua nhanh vết thương của Lý Giang cũng khỏi hẳn, hẳn nhanh khỏe lại như vậy là do Mộng Như luôn tận tình chăm sóc cho hẳn, khoảng thời gian Lý Giang bị thương chưa khỏi đều chỉ ở bên cạnh Mộng Như, họ cùng nhau chảy qua nhiều ngày tháng gần gũi.

Phượng Ninh cung...

“ Tiểu thư, tiểu thư... “ - Tiểu Ly vừa chạy vừa gọi Mộng Như với vẻ mặt vui mừng hơn hở. Mộng Như đang trái đầu thì nghe tiếng của Tiểu Ly nhưng vẫn ôn nhu trả lời “ Sau vậy Tiểu Ly, muội có vẻ rất hương phấn... thế nào có chuyện gì vui à “ nói xong nàng liền cất chiếc lược đi rồi nhìn về Tiểu Ly. “ Tiểu thư muội có tin tốt muốn nói với tỷ đây, nghe người của Càng Thanh cung nói đêm thất tịch hoàng thượng sẽ cùng người duyên phòng... “ vừa nghe nói đến duyên phòng Mộng Như liền suy nghĩ thầm “ Duyên phòng... duyên phòng không phải là chuyện vợ chồng thường hay làm trong đêm tân hôn sau... What chuyện gì đang xảy ra thế này, Lý Giang muốn duyên phòng cùng ta sau... sau có thể chứ, hẳn ghét ta còn không kịp nữa mà... “

Thấy tiểu thư thất thân Tiểu Ly liền nói “ Tiểu thư đây không phải là chuyện tốt sau... chuyện này tiểu thư đã mong ngóng từ khi lấy hoàng thượng mà, người còn nói sẽ sinh cho hoàng thượng một tiểu thái tử và tiểu công chúa đáng yêu mà... “ Tiểu ly vừa cười vừa nói trông vẻ mặt vui mừng. Mộng Như liền trả lời nàng ấy “ Vui cái đầu muội đấy, ta còn trẻ thế này mà bảo ta sinh con rồi... không được, không để chuyện này xảy ra được... Tiểu Ly muội mau nghĩ cách giúp tỷ đi “ Mộng Như nhường như không chấp nhận sinh con cho Lý Giang nên phản đối kịch liệt...

Mấy ngày hôm nay Lý Giang muốn gặp nhưng nàng liền diện cố từ chối hẳn, nàng luôn dùng mọi cách tránh né hẳn nhưng trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ đến hẳn ta... nàng cảm thấy phiền não với mấy chuyện này nên đã một

mình đi dạo ngự hoa viên, nàng vừa đi vừa nghĩ đến hấn mà không nhìn phía trước mặt... đi được một tý thì nàng chạm phải vật thể lớn... không ai khác đó là Lý Giang, hấn mặc long bào đứng trước mặt nàng giữ lấy nàng không cho nàng tránh hấn. Khi bị Lý Giang bắt gặp nàng cũng không trốn được nên cũng đi theo hấn, cùng hấn trò chuyện.

Trong lúc nói chuyện hấn không hề nhắc tới chuyện duyên phòng cùng nàng, chắc là biết nàng chưa chuẩn bị tâm lý nên hấn không bàn với nàng chuyện này, mặc dù nàng biết nhưng cũng không mở miệng hỏi hấn.

Đêm thất tịch...

Tẩm cung hoàng thượng hôm nay được trang trí đặc biệt rất đẹp và pha chút lãng mạn phong cách phương tây vì có lần hấn nói chuyện cùng nàng, nàng nói thích nhất cách lãng mạn của những chàng trai phương tây.(Mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng phần còn lại thuộc về hai nhân chính của chúng ta rồi ^^).

Thái giám thân cận của hoàng thượng nhận lệnh đến Phượng Ninh cung đón người nên liền nhanh chân đến Phượng Ninh cung báo chỉ của hoàng thượng xong liền nói “ Chúc mừng nương nương... người mau đến Càng Thanh cung đi ạ ngự kiệu đã dừng phía trước, hoàng thượng cũng đang chờ người đến “.

Đêm đó nàng mặc phượng bào màu đỏ tươi nhìn thì rất mỏng nhưng lại rất kín đáo (Thuộc kiểu quyến rũ pha chút ngây thơ của một nữ nhân mới lớn, nhưng rất hợp với tính cách của Mộng Như). Nàng nhẹ nhàng bước vào chiếc kiệu màu đỏ tiến thẳng đến Càng Thanh cung... trong lòng nàng liền có một suy nghĩ “ Đêm thất tịch bọn trai gái yêu nhau hẹn nhau đi chơi... còn ta lại bị thị tẩm ngay ngày hôm nay, thật không cam tâm mà... “.

Về phía Lưu quý phi khi nghe tin hoàng thượng duyên phòng cùng Mộng Như thì bản thân vô cùng bức tức mà làm loạn cả cung điện của chính mình, ả trách đời, trách người... rồi lại uống rượu một mình trong đêm... ả uống rượu say rồi chạy đi lung tung, ả chạy đến tẩm cung của hoàng thượng rồi làm loạn cả lên. Vừa ôm Lý Giang vừa nói, vừa khóc lóc...

Mộng Như vừa tới càn thanh cung chưa biết chuyện gì xảy ra nên vẫn vô tư ngắm cảnh đẹp như tranh đang hiện trước mắt mình, nàng không vội vào trong mà đứng lại ngắm phong cảnh xung quanh một tý, đợi đến công công nhắc nhở nàng mới luyến tiếc mà bước vào bỏ lỡ cảnh đẹp...

Vào tới trong điện nàng càng ngạc nhiên hơn khi thấy mọi thứ trước mắt càng lộng lẫy hơn trong trí tưởng tượng của nàng, nàng chậm rãi tiến vào... Nàng thấy trước mắt cảnh tượng dành riêng rồi vô cùng cảm thấy hạnh phúc nàng nghĩ kĩ lại “ Lý Giang luôn nghĩ đến mình như vậy... mình cũng không thể thờ ơ từ chối ý tốt của chàng “. Thế là vừa nghĩ xong nàng liền gọi hoàng thượng rồi chạy đến giường của hã...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Duyên Phòng

Mộng Như vừa bước vào gian phòng của Hoàng Thượng liền nhìn thấy Lưu Thiên Ái nằm đè lên người Lý Giang, còn có vẻ rất thân mật với nhau. Trong hoàn cảnh thế này Mộng Như chỉ đứng lặng tiếng, nước mắt liền rơi xuống... rồi ngậm ngùi chạy khỏi nơi đó thật nhanh, mặc kệ những thứ mình nhìn thấy có thật hay không nàng cũng không quan tâm tới nữa.

Lý Giang chợt nhận ra nàng vừa đến cũng lập tức chạy đi, hắn chỉ muốn đuổi theo giải thích với nàng... Lý Giang liền đẩy mạnh Lưu quý phi ra khỏi người, bảo thị vệ đưa ả ta về cung của mình và chờ xử sau, sắp xếp mọi thứ xong hắn liền đuổi theo bóng dáng của nàng.

Không lâu sau hắn đuổi kịp Mộng Như... " Hoàng hậu nàng đứng lại, nghe ta giải thích đi... " - lời nói của hắn không đủ ngăn cản bước chân của nàng, vì thế hắn vội chạy một mạch thật nhanh rồi ôm chầm lấy nàng " Ta đã bảo nàng đứng lại kia mà, nàng không tin tưởng ta đến thế sau, là do Lưu quý phi say rượu nên làm bừa nàng đừng chỉ nhìn thấy những điều đó rồi nghĩ ta là con người như thế... " Lý Giang thở dốc vội giải thích với nàng, để nàng hiểu và tha thứ cho hắn.

Mộng Như bịch tai lại và quay lưng với hắn, nhưng những điều hắn nói cũng không phải là không có lí, nàng nhìn thấy thái độ hắn khẩn trương như thế cũng bình tâm suy nghĩ lại, chắc là hắn sẽ không lừa dối mình đâu, cũng vì thế mà nàng quay lưng đối diện hắn... hắn nắm hai tay nàng, dùng đôi mắt thay cho những lời nói thật lòng của hắn để chinh phục lòng tin của nàng. Mộng Như vì mềm lòng khi thấy hắn như vậy cuối cùng nàng cũng tin những lời hắn nói.

Lý Giang được sự khoan hồng của nương tử mà bế bổng nàng lên rồi đi về phía tấm cung. Hắn bế nàng đi được một lúc thì đã tới gian phòng ấm áp mà hắn tạo riêng dành cho nàng... hắn bế nàng tiến thẳng đến cái giường lớn của mình. Lý Giang không vội đặt nàng xuống mà nhấc một chân của mình lên giường để làm điểm tựa để hắn đỡ lấy thân thể nàng nhẹ nhàng hôn lên môi nàng...

Hắn bắt đầu từ những cái hôn nhẹ nhàng lướt ái, sau đó hắn lại đỡ nàng đứng dậy...hắn mút chặt lấy đôi môi quyến rũ của nàng, hắn thật điêu luyện trong từng nụ hôn... sau khi thưởng thức đôi môi quyến rũ của nàng xong thì hắn lại bế nàng lên giường. Hắn đặt một hôn lên trán nàng sau đó lại nâng cằm của nàng lên trao nàng những nụ hôn ngọt ngào cứ thế hắn đưa cái lưỡi linh hoạt của mình tiến sâu vào miệng nàng... rồi lại hôn từ môi xuống để cố để tăng thêm sự hưng phấn cho nàng... không chỉ như thế trong lúc hôn đôi tay hắn liền nhân cơ hội mở phục nàng ra.

Sau khi cởi xong y phục bên ngoài để lộ ra cái yếm màu đỏ tươi trong thật quyến rũ, khoát trên làn da trắng nõn của nàng. Đôi tay bá đạo của hắn mân mê nhũ hoa mềm mại của nàng, hắn xoa đến mức săn cứng dần thì tiếp tục vứt cái yếm khỏi cơ thể nàng, nhìn thấy nhũ hoa đẹp đã hiện lên trước mắt hắn liền một bên bóp lấp, bóp để nâng niu nhũ hoa nàng... làm nàng ngây ngất trong từng cơn kích dục,

Cơ thể nàng không thể phản lại suy nghĩ của nàng... nàng rên khẽ một tiếng nhỏ vì sợ mình mất mặt trước hắn, nhưng không hắn biết nàng đang thế nào nên liền mút lấy nụ hoa nhỏ bé trên nhũ hoa hồng hào của nàng, tay tiến đến hoa huyết đang trong tình trạng ẩm ướt của nàng... tận sâu trong lớp vải ấy cửa hoa huyết đã rất ẩm ướt và khao khát chờ đợi điều gì đến. Nàng không chịu được kích thích từ hắn, không tự kiềm chế được mà rên lên vài tiếng " Aaaa.... Hoàng thượng đừng thế mà, ta thấy khó chịu lắm... aaaa... đừng mà..." - Mộng Như dù miệng nói không nhưng cơ thể luôn ưỡn mình để nhận lấy.

Những tiếng rên của nàng kích thích sự ham muốn của hắn hơn, không kiên nhẫn nghịch bướng của nàng nữa hắn vội cởi nốt y phục nàng còn lại trên người nàng cứ thế mà vứt lung tung...hắn chỉ muốn thấy tận mắt tiểu hoa huyết đang ẩm

ướt trên tay mình vừa rời ra sau... Mặc dù đã bị hoàng thượng cởi hết y phục nhưng Mộng Như luôn thẹn thùng và muốn dấu mặt đi, nàng không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

Biết nàng mắc cỡ nhưng hắn vẫn giang rộng hai chân nàng dùng mũi hít mùi hương của hoa huyết, hắn dùng miệng mút lấy cục thịt nhỏ trên hoa huyết... điều này làm nàng không chịu nổi mà rên toán cả lên... nàng bị hắn kích thích ở nơi đó không nhịn được dùng chân mình kẹp chặt lại, hắn biết nàng sắp chịu không nổi nên cũng dừng lại hành động đó.

Hắn nhắc mông nàng lên đặt chiếc gối vào rồi cầm lấy gậy thịt nóng hồi trên tay mình cho vào hoa huyết ẩm ướt của nàng... tuy hoa huyết đã ẩm ướt nhưng vì lần đầu nên rất khó thuận lợi tiến vào... hắn liền nhẹ nhàng từng chút... từng chút tiến vào trong để giảm đi đau đớn cho nàng, dù hắn đã rất nhẹ nhàng từng chút một nhưng vẫn không tránh được cảm giác làm nàng đau, phía dưới hoa huyết nàng luôn có một cảm giác đau như thể bị ai xé thịt của mình" Hoàng thượng ta đau, người làm ta đau... a a a... người có thể nào nhẹ nhàng hơn không..á a a.. " Mộng Như khóc thét vì đau và giang xin hắn.

Lý Giang thấy nàng đau như thế nên vừa dứt sâu vào trong liền không nhúc nhít thêm nữa hắn liền động viên nàng " Sẽ sớm không sao đâu, nàng đừng quá lo lắng... sẽ quen ngay thôi mà, ta nhẹ nhàng tí làm ổn thôi " kết thúc câu nói ấy hắn liền nhẹ nhàng mút lấy môi nàng để an ủi, phía dưới hắn cũng nhẹ nhàng ra vào để tạo cảm giác bình tâm cho nàng.

Khi những cơn đau giảm bớt đi trong lúc quan hệ, nàng liền cảm nhận được cơ thể đang có cảm giác gì đó thật kích thích.Càng lúc Mộng Như

càng cảm thấy có một cảm giác gì đó thật sướng làm nàng quên cái đau lúc vừa rồi đi nàng khẽ rên bên tai hắn " A a a...a a a chàng có thể mạnh thêm tý không... " không chỉ dùng bằng lời nói mà nàng còn nhấcmông đung đưa theo từng nhịp của hắn, kích thích hắn...

Biết nàng đã quen dần với cảm giác này hắn liền dùng sức hơn tý nữa làm nàng càng trở nên điên dại hơn... Mộng Như lúc này đã không còn quan tâm đến sĩ diện hay gì khác nữa mà nàng hoàn toàn bị hắn làm cho điên dại, nàng đã đắm chìm trong sung sướng dục vọng.

Khi cả hai đại chiến liền suốt mấy hiệp cuối cùng cũng đã mệt mà nằm vật vã trên giường. Nước nóng đã được chuẩn bị xong cả hai người họ cùng nhau đi tắm. Trong lúc hắn và nàng tắm Lý Giang liền cho các cung nữ thái giám lui ra ngoài để không gian chỉ thuộc về hai người, hắn ôm nàng trong bồn tắm kì cọ kĩ cho nàng từng chút và cũng nhân cơ hội đó mà một lần nữa dùng gậy thịt của mình đâm hoa huyết của nàng.

Tắm xong hai người họ liền đến giường ngủ, Mộng Như liền nhìn hắn hỏi

- " Có phải chàng đã thị tắm rất nhiều phi tần rồi hay không " trong lời nói có chứa chút ghen tuông trong đó làm hắn bật cười.

- " Ta chỉ thị tắm mình nàng thôi ngốc à... " Lý Giang cười xong lại nói.

- " Lừa ta sau, chàng là đế vương, nói không thị tắm không phải là lừa trẻ con sau. " trong lời nói của nàng có chút nghi ngờ, nàng nhìn hắn

- " Để ta kể nàng nghe một bí mật của ta nhé... "

- " Được, chàng nói đi "

- " Thật ra từ trước đến nay ta chưa từng thị tắm ai... sủng ái Lưu Thiên Ái cũng chỉ muốn che mắt thiên hạ... "

- " Sau có thể được chứ... chàng không có cảm giác với họ sau..."

- " Ta chỉ muốn làm chuyện này với người ta thật lòng yêu thôi... nàng tin ta chứ "

- " Thật dẻo miệng... "

Họ trò chuyện với nhau một tý xong thì nàng liền xà vào lòng hấn ôm hấn rồi ngủ, Lý Giang thấy nàng đã ngủ say trong lòng mình nên liền ngấm khuôn mặt lúc nàng ngủ, hấn sờ đầu nàng hôn lên trán nàng rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lựa Chọn Sứ Giả

Sáng hôm sau Lý Giang thức dậy từ sớm để đến buổi thượng triều sớm bàn chính sự cùng các đại thần. Có một vị tể tướng trình lên ý kiến của mình nói "Hoàng thượng ti chức có chuyện cần bẩm, sứ giả của Đông Quốc sắp đến nước ta, họ có mong muốn giao lưu văn hóa giữa nước và nước họ ạ, Hoàng thượng định mời ai là người tiếp đón đây ạ". Lý Giang nghe xong ý kiến của lão quan tể tướng thì vẫn chưa suy nghĩ đến chuyện đó nên hăn ra kí hiệu để tính sau... Buổi thượng triều cũng sắp kết thúc hăn cũng đứng dậy hộ giá về Càng Thanh cung của mình.

Vừa về tới Càng Thanh cung Lý Giang liền đến bên cạnh Mộng Như... nhưng nàng vẫn còn đắm chìm trong hạnh phúc mà mãi vẫn chưa thức dậy, nàng ngủ say trên giường của hăn, để hăn ngắm nàng mà nàng vẫn chưa biết chuyện gì.

Thấy người phụ nữ của mình ngủ say đến thế hăn liền dặn dò các cung nữ không được làm ồn tránh đánh thức nàng... Hăn đến gần, ngồi cạnh đầu giường để phê tấu chương. Hăn vừa xem tấu chương vừa ngắm mỹ nữ bên cạnh, hăn ngắm vẻ mặt của nàng lúc ngủ say trong dáng yêu thế nào...

Mộng Như thức dậy, trong lúc chưa định thần được thì đã thấy hăn bên cạnh luôn hướng mắt nhìn nàng, Mộng Như không hiểu sao hăn lại nhìn nàng như vậy nhưng nàng không để tâm mà nhìn hăn bằng ánh mắt âu yếm rồi nở nụ cười thật tươi với hăn.

- " Thức dậy rồi sau bảo bối... " Lý Giang thấy nàng đã thức liền để tấu chương qua bên cạnh ngắm nàng.

- " Sau chàng không cho người gọi ta dậy, cứ nhìn lên ta thế sau, thật đáng ghét mà " Mộng Như vừa mới thức dậy nhìn về phía hấn nói.

- " Ta rất thích ngắm vẻ mặt của nàng trong lúc ngủ, trông nàng thật đáng yêu... "Lý Giang nhìn nàng cười nói.

- " Để hoàng thượng như chàng chê cười rồi, để ta đi rửa mặt trước đã... " Mộng Như nói xong liền ôm lấy hấn âu yếm hôn trên má hấn ra vẻ âu yếm. Thấy nàng cứ như thế Lý Giang liền thúc dục nàng đi rửa mặt, bị hấn hối đến thế thì nàng liền đi lấy nước rửa mặt xong lại thay y phục. (Từ lúc xuyên qua đến giờ Mộng Như chưa bao giờ tự mình thay đồ nên trông nàng lúc này thật lúng túng với bộ y phục nhiều lớp này ^^).

Thấy nàng có vẻ lúng túng trong bộ y phục này nên hấn liền giúp nàng thay y phục, Thay đồ xong giúp nàng thì hấn liền không ai bảo cầm lấy chiếc lược chải tóc, vẽ mày giúp nàng. Nàng được hấn tận tay trao chuốt nhan sắc xong thì liền dặn các cung nữ chuẩn bị để hấn cùng nàng thưởng hoa ở ngự hoa viên.

Trong lúc nàng và Lý Giang đi dạo thì trong lòng nàng nghĩ " Vừa rồi không có hoàng thượng giúp thì chắc bản thân ta đã bó tay chịu thua với bộ đồ kì quái này rồi, thật đáng sợ@@ ". Sau khi hấn và nàng cùng nhau trải qua đêm dài mặn nồng, càng lúc càng trở nên âu yếm hơn. Lý Giang nhìn nàng rồi nói " Mộng Như này ta rất nhớ những món ăn do tay nàng làm... " nói xong hấn còn liếm môi

ra vẻ thèm thường.

Nàng nhìn hấn một lúc thì gật đầu cười tươi " Chàng thật sự rất muốn ăn món ăn ta làm đến thế sao bảo bối " nàng vừa dứt câu thì liền có một đôi môi hôn lên má nàng. Lý Giang âu yếm nói với nàng " Ta thật sự đã bị chinh phục bởi những món ăn đó của nàng rồi, món ăn tự tay nương tử nấu cho ta còn ngon hơn cả đồ ăn của ngự thiện phòng ". Nói xong hấn liền hô

to về Càng Thanh cung nhưng nàng không đồng ý, liền nắm tay hấn chạy thật nhanh về phía ngự thiện phòng, nàng kéo tay hấn vừa chạy, vừa nói " Muốn nấu ăn không phải là nên đến ngự thiện phòng hay sau, ta mau tới đó thôi. " Lý Giang không phản bác nàng, trù theo ý nàng, cả hai vừa chạy vừa cười với nhau.

Khi đến ngự thiện phòng nàng cho tất cả các ngự trù ra ngoài rồi đóng cửa lại để không gian riêng chỉ dành cho nàng và hấn. Mộng Như nhanh tay lấy cái ghế lao thật sạch rồi kéo hấn ngồi xuống, nàng sẵn tay áo lên tự chuẩn bị nguyên liệu cho những món ăn của mình. Mộng Như nhìn hấn với vẻ mặt rất tự tin nàng nói " Hoàng đế tướng công của ta ơi, chàng hãy ngồi đó mà xem ta biểu diễn nha. ". Nói xong nàng dùng con dao nhỏ thái củ cải trong thật tỉ mỉ, trong từng giai đoạn nấu nướng nàng đều rất tinh xảo, điêu luyện ở cách cầm dao...

Chẳng bao lâu thì trước mắt Lý Giang đã bày ra một bàn thức ăn trong thật hấp dẫn, Mộng Như gấp miếng thịt cho vào bát của hấn " Chàng ăn thử đi rồi cho ta ý kiến. " Khi thưởng thức xong món ăn của nàng thì hấn không rời lời khen ngon. Hấn cũng gấp thức ăn cho nàng để cả hai cùng nhau thưởng thức những món ăn thật ngon do nàng làm. Ăn xong thì hấn nhìn nàng nói " Mộng Như này ta có một phiền não không biết nên nói thế nào... ". Mộng Như nghe hấn nói đến đó thì liền hỏi hấn có chuyện gì, để trả lời câu hỏi này của nàng hấn kể chuyện sáng nay thượng triệu cho nàng nghe.

Hấn nói " Cả hoàng cung to lớn thế này ai mới có thể là người tiếp đón sứ giả ngoại quốc đó đây... ". Nàng nghe hấn than như thế thì liền hỏi " Quốc gia đó sãi ngôn ngữ thế nào? ", nghe hoàng hậu của mình nói chuyện có vẻ không bình thường như hấn liền cho qua không để ý tới " Là Đông Quốc, ngôn ngữ của quốc gia đó ta cũng chả biết là tiếng gì? ", thấy chàng phiền nàng như thế liền đề nghị được làm người tiếp đón sứ giả ngoại quốc đó. Sợ nàng tự chuốt lấy khổ nên hấn không đồng ý nhưng Mộng Như bảo sẽ làm được nên hấn không ngăn nàng nữa.

Trò chuyện với nhau một lúc thì Mộng Như xin phép về Phượng Ninh cung của mình lấy cớ là vì nhớ cung nữ thân cận Tiểu Ly của mình.

Về tới Phượng Ninh cung Mộng Như liền chột nhớ tới chuyện tốt mà Lưu Thiên Ái đã làm tối qua, định tính sổ với ả nhưng vẫn còn chuyện quan trọng cần nàng làm thế nên nàng tạm gác lại chuyện của ả, chuyên tâm tìm hiểu văn hóa lịch sử của nước mình và Đông Quốc đó...

Suy nghĩ một lúc nàng bị Tiểu Ly dục ngủ sớm nên đành dẹp hết suy nghĩ lên giường đi ngủ, trước khi ngủ nàng lại nhớ đến Lý Giang, nhớ đến lúc nàng và hắn ở bên nhau, gần gũi nhau...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tìm Hiểu Văn Hóa

Sáng hôm sau Mộng Như dậy sớm bảo nô tỳ chuẩn bị những quyển sách nói về văn hóa của nước mình cho nàng và cả tư liệu về Đông Quốc. Nàng vừa xem vừa ăn bánh, đợi đến lúc xem hết những quyển sách đó trời cũng đã trưa, bụng nàng cũng bắt đầu thấy đói nàng liền chạy đến ngự thiện phòng tự tay làm cho mình một đĩa cơm xào, lúc nàng chế biến thì mùi hương toát lên một hương thơm quyến rũ chết người, khiến người xung quanh chỉ nghĩ thôi là muốn dùng ngay. Nàng làm hương thơm món ăn tỏa ra thơm phức... đến các ngự trù cũng thắc mắc không biết nàng làm món gì mà có thể thơm đến vậy...

Ăn no rồi Mộng Như tiếp tục xem sách nhưng không gian dường như quá im lặng làm cho nàng không có hứng thú đọc sách nữa, nàng lại buồn miệng muốn kiếm gì đó chán miệng để dùng, nhưng khổ nỗi những món đồ ngọt trong cung nàng ăn đến ngán cả... vì thế nàng tự quyết định lại lần nữa xuống bếp làm đồ ngọt sủng ái bao tử của mình.

Nàng tự chạy đến ngự thiện phòng lần nữa tự làm đồ ăn vặt cho mình. Vì nàng muốn xem trực tiếp văn hóa của nước mình ra sao, nên rất muốn xin hoàng thượng cho trải nghiệm thực tế, nếu được hẳn đồng ý nàng liền tiếp tục nghiên cứu sâu vào mỗi mặt tốt đẹp của văn hóa của nước mình. Tận tình tỉ mỉ trong mọi việc, chi tiết nhỏ cũng sẽ không bỏ qua

Trong cung, các Ngự trù, cung nữ, thái giám.... không khỏi thắc mắc, vì sao nàng lại thay đổi nhiều thế. Nàng là hoàng hậu trước giờ vẫn bị xem là sừ nữ nhưng không ngờ sau khi trở lại nàng lại rất lợi hại còn làm cho hoàng thượng độc sủng mình nàng, mà những món ăn nàng làm cũng không biết từ đâu nàng lại biết, tỉ mỉ từng chút trong công việc thế này. Vốn những

người trong cung luôn xem nàng chỉ hoàng hậu trên hư danh nhưng lại không ngờ nàng càng ngày càng trở nên tinh thông nhiều thứ hơn... làm bọn họ kinh ngạc từ nhiều phía, nhiều ý kiến nghĩ rằng nàng sẽ ngồi vững ngôi vị này. Vì thế dẫn đến có người lại nghĩ hoàng thượng si mê nàng là bị nàng dùng tà thuật gì với hắn, nhưng cũng có người nghĩ phải làm thế nào để lấy lòng nàng...

Mộng Như làm xong đồ ăn, dùng xong lại chạy đến ngự hoa viên chơi cùng Tiểu Ly, tình cờ nàng gặp Lưu Thiên Ái nàng ta trong vẻ mặt rất tiêu tụy, đi ngang qua nàng như một xác chết. Tiểu Ly nhanh mồm bắt lỗi nàng ta " Lưu quý phi người gặp chủ tử sao không hành lễ ". Lưu Thiên Ái vốn không quan tâm vì thế mà cứ tiến về phía trước, Tiểu Ly định xông đến nàng ta nhưng Mộng Như ngăn lại " Bỏ đi nàng ta tiêu tụy thế kia chắc là có chuyện không tốt rồi, muội đừng trách nàng ta". Bỏ qua chuyện đó nàng tiếp tục công việc của mình, chạy đến chỗ hoàng thượng xin được trải nghiệm thực tế và hẳn liền cho phép nàng.

Nàng chuẩn bị xong mọi việc, bắt đầu nghĩ đến Lưu Thiên Ái, nàng liền sai người tìm hiểu chuyện của nàng ta, sau khi được lệnh của hoàng hậu cung nữ ấy không dám chậm trễ liền ra ngoài tìm hiểu tin tức liên quan đến Lưu quý phi. Nhanh chóng liền có tin tức truyền tới từ cung nữ nàng sai đi, báo đến Lưu Thiên Ái vừa rời khỏi tẩm cung hoàng thượng thì thần sắc liền thay đổi thành như vậy, còn họ đã nói gì với nhau thì cung nữ ấy không biết.

Mộng Như luôn tò mò không biết Lý Giang cuối cùng đã nói gì với nàng ấy mà khiến ả thành ra như vậy, nhưng nàng không quan tâm nhiều như vậy, nàng chỉ cần biết nàng ta như thế làm cho nàng cảm thấy mãn nguyện...

Sắc trời cũng đã đổi màu đêm nay Lý Giang khởi giá đến Phượng Ninh cung của nàng, khi đến hẳn liền cho những cung nữ thái giám lui. Không gian lúc này, im lặng, vắng vẻ, chỉ có hai người họ. Lý Giang không nói gì

chỉ tiến tới hôn tới tập nàng, hôn xong hẳn chỉ buông ra một câu " Biết không, ta nhớ nàng nhiều lắm. " nói xong hẳn liền bế nàng lên giường.

Tiếng dao động ngày càng lớn... cả những tiếng rên rỉ cũng phát ra từ cả hai người họ, lướt ngang cửa sổ ngoài chỉ thấy bóng dáng một nam tử đang tiến vào mạnh mẽ trên người nữ nhân kia, tiếng rên phát ra càng lúc càng lớn và kéo dài... trên giường Lý Giang luôn mạnh mẽ trong từng nhịp ra vào, bất chợt hẳn dừng một lúc Mộng Như liền đè hẳn nằm xuống để nàng ngồi lên cưỡi ngựa, Lý Giang càng không ngờ nàng có thể táo bạo hơn thế, hẳn càng lúc càng hứng thú với nàng, cả hai lẫn lộn trên giường khá lâu cuối cùng cũng trả lại không gian yên lặng cũng với những tiếng thở dốc giữa hai người.

Mộng Như không vội đi tắm mà chủ động hôn hẳn, lau mồ hôi của hẳn chảy ra trên khuôn mặt. " Nói ta biết lúc sớm nay chàng đã nói gì với Lưu Thiên Ái... " Buông đôi tay trên khuôn mặt hẳn nàng ngoảnh mặt khỏi hẳn, ra vẻ hờn giận hỏi. Hẳn không nói mà chỉ cười rồi nghịch tóc nàng " nàng ghen sao " nói xong hẳn liền ôm nàng... " Lúc nàng ấy tìm ta, nàng ấy chỉ hỏi tại sao là nàng mà không phải là nàng ấy, ta chỉ trả lời, vì nàng đã cướp mất trái tim ta...". Mộng Như sau khi nghe xong câu nói đó liền mỉm cười.

Hẳn sau khi giải thích xong thì ôm chặt nàng cũng vì thế nàng tiểu đệ của hẳn lại cương cứng trở lại... vì thế hẳn lại lần nữa ân ái với nàng. Hẳn lật người nàng nằm ngửa sau đó hăng hái mạnh mẽ tiến sâu vào trong " Trừng phạt nàng vì đồ kị này... " dứt câu hẳn đẩy mạnh vào trong làm nàng rên một tiếng lớn...

Nhiều lần giao cấu nhau Lý Giang đã mệt lã người nhưng Mộng Như vẫn chỉ thở dốc có vẻ không mệt lắm, Mộng Như đi tắm, còn Lý Giang vẫn còn nằm trên giường. Đợi đến khi nàng tắm xong thì liền ôm lấy nàng... sau đó hẳn cũng đi tắm.

Lý Giang tắm xong bước ra ngoài thì đã thấy Mộng Như đang ngồi trước gương chải tóc, mái tóc dài mềm mượt của nàng phút chốc làm cho hắn thấy thích, hắn đến gần chải tóc giúp nàng, ôm nàng từ phía sau " Chuyện làm tiếp đón sứ giả nàng chuẩn bị thế nào rồi, cần ta giúp không... " Lý Giang ân cần hỏi nàng. Nàng nhìn trong gương thấy hình ảnh phản chiếu của hắn mà cười " Thiếp chuẩn bị xong rồi chỉ cần đợi hai hôm nữa sứ giả đến thì sẽ ổn cả mà...".

Cả hai trò chuyện một lúc Lý Giang nhớ lại lúc Mộng Như đàn trong buổi yến tiệc ngày đó bỗng dưng muốn nàng đàn cho hắn nghe, Mộng Như không dám cãi lệnh vua nên bảo Tiểu Ly chuẩn bị đàn, lần này nàng dùng đàn tranh gảy lên khúc thần thoại thật tuyệt vời, còn hay hơn cả khúc nhạc lần trước, trong giai điệu khúc nhạc này chứa đựng tình cảm muốn nói giữa một cô gái với một chàng trai, nàng đàn khúc này của nói lên tình cảm nàng dành cho hắn...

Hiểu được tâm nàng đối với mình là thật lòng Lý Giang cười thầm trong lòng không khỏi vui mừng. Đàn xong Lý Giang lại muốn đi ngủ nhưng Mộng Như không chịu nàng muốn hắn hưởng dẫn mình chơi cờ vây, thế là cả hai ngồi đối diện trước mặt là bàn cờ, hắn tận tình chỉ dẫn cho nàng, nàng cũng vì thế mà hiểu rất nhanh... chẳng mấy chốc nàng thắng luôn cả hắn.

Chơi cờ thua nàng, chuyện giường chiếu cũng thua nàng hắn quả thật mất mặt mà, nhìn thấy hắn có vẻ không vui nàng liền ôm hắn " Tuy là ta hơn chàng nhưng cũng không thể tự bảo vệ mình mà, chỉ có chàng mới là chỗ dựa vững chắc của ta. " nghe xong câu nói này hắn liền nhìn nàng bằng ánh mắt triều mến, nhưng lại không khỏi thắc mắc vì sao nàng từ khi trở về thì liền thay đổi, hắn liền hỏi nàng, nàng chỉ trả lời để xứng với ngôi vị này cũng như xứng với hắn....

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Điệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tìm Thấy Tri Ki .

Buổi sáng hôm sau khi Mộng Như cùng Lý Giang dậy sớm, nàng đã tự tay chăm sóc cho hắn từng chút, sau khi rửa mặt xong nàng liền giúp hắn mặt long bào, chỉnh chu trang phục, đội vương miện lên cho hắn. Trong lúc chuẩn bị cho hắn thì nàng liền nghĩ đến việc xuất cung thì liền mở miệng xin hắn.

- " Hoàng thượng thiếp muốn xuất cung tìm hiểu cách sống của bách tính, luôn tiện, tìm hiểu cách thế nào để gần gũi với sứ giả hơn "nói xong nàng liền lay lay cánh tay hắn làm nũng.

- " Tìm hiểu chỉ là cái cớ, nàng thích đi chơi thì đúng hơn..., thôi được ta cho nàng đi nhưng không được về trễ biết chưa. " vừa dứt câu hắn nhéo mũi nàng.

Sau khi được sự đồng ý của hắn nàng liền bảo cung nữ đến trao chuốt cho mình. Nàng không yêu cầu họ làm mình thật lộng lẫy, mà nàng chỉ bảo họ chải tóc và chọn cho mình một bộ y phục thường. Cứ thế nàng để mặt mộc với nước da trắng nõn của mình xuất cung cùng tiểu Ly. Vừa xuất cung nàng liền mang tiểu Ly xuống phố dạo quanh kinh thành. Mộng Như nghe nói có một khách điếm có những món ăn rất ngon và tay nghề của họ còn giỏi hơn cả ngự trù trong cung. Thế là nàng liền kéo tiểu Ly đến khách điếm đó, nàng gọi những món ăn nổi tiếng nhất trong tiệm rồi cùng tiểu Ly thưởng thức, kể bên cạnh nàng nghe nhiều người bàn tán, có một cô gái nghĩa hiệp ra tay đánh cướp giúp bà cụ lấy lại số tiền của mình, được mọi người kéo đến xem mặt và tỏ ra ngưỡng mộ. Khi nghe nói đến đây nàng của tò mò trông cô gái đó như thế nào?. Thế là nàng liền lôi tiểu Ly đi, mặt dù

nàng ấy vẫn còn đang ăn, khi đi nàng cũng không quên bỏ bạc lại cho chủ quán.

Khi đến nơi mà mọi người đã nói thì Mộng Như thấy đám đông vừa mới giải tán, nàng tiếc nuối vì không thấy được dung mạo của cô gái gan dạ, dũng cảm ấy. Đã bỏ qua chuyện vui này, nàng liền kéo theo tiểu Ly đến một con hẻm nhỏ vào cuối hẻm là một đám người tụ lại chơi nhạc cụ truyền thống, những âm thanh của những loại nhạc cụ khác nhau khi phát ra lại có cùng một nhịp là người ta cảm thấy xao xuyến. Nàng cũng học cách sử dụng nhạc cụ rồi hòa cùng đám người đó trong âm nhạc, bóng chiều cũng đã lên, nàng đành tạm biệt mọi người lên đường về cung. Trên đường về nàng bị một tên nhóc dục lấy túi tiền của mình, nàng cùng tiểu Ly đuổi theo nhưng không kịp, phía trước có một tiểu cô nương đang chặn đường nó chạy thì nó liền đánh nàng ấy... nhưng cũng may nàng biết võ liền tránh đi. Nàng ta bắt được thằng nhóc và lấy lại túi tiền cho Mộng Như. Nàng ta định đưa thằng bé lên quan nhưng được Mộng Như ngăn lại, thằng bé bị bắt khóc lóc xin tha, nó kể về hoàn cảnh gia đình nó... mẹ bệnh không tiền mua thuốc nên đành liều. Mộng Như nghe xong liền đưa cả túi tiền cho nó, bảo nó về chăm lo cho mẹ.

Tiểu cô nương đứng bên cạnh không hiểu lại trách nàng nhẹ dạ... sau khi cho thằng bé đi rồi thì Mộng Như mới hỏi tiểu cô nương ấy tên gì. Qua lời giới thiệu của nàng ấy thì đây là con của tể tướng Hứa Viễn Trị tên Hứa Uyên Nhi, Uyên Nhi do bị cha quản giáo quá nghiêm nên trốn đến kinh thành chơi, tình cờ bắt cướp cứu bà lão... Mộng Như cuối cùng cũng biết được dung mạo người mà nàng muốn xem... nàng liền ngỏ lời Uyên Nhi đến nhà mình. Không cần suy nghĩ Uyên Nhi liền đồng ý. Trên đường về Mộng Như không nhắc gì đến thân phận của mình vui vẻ nói chuyện với tiểu cô nương bên cạnh mà quên đi sự có mặt của tiểu Ly. Khi đến cửa cung Uyên Nhi không khỏi thắc mắc đây là hoàng cung chẳng lẽ vị tỷ tỷ đi bên cạnh mình là người trong cung. Uyên Nhi liền hỏi Mộng Như nhưng nàng không trả lời, nàng chỉ bảo " Theo tỷ đi rồi sẽ rõ... ".

Đứng trước cổng thành hai thị vệ đứng canh hành lễ với hoàng hậu... lúc đó thì Uyên Nhi mới gõ nàng là ai và ở cương vị nào. Uyên Nhi nhanh chóng hành lễ " Tiểu nữ đánh trách không biết người là hoàng hậu... " vừa nói nàng ta vừa dập đầu, không để nàng bị đau Mộng Như liền đỡ nàng đứng dậy đưa nàng vào cung, tiến thẳng đến tấm cung của mình, rồi cho người thông báo đến Phủ của cha nàng ta muốn giữ nàng ta bên cạnh vài ngày.

Uyên Nhi không tin vào mắt mình, cái người đã trò chuyện cùng mình lại đường đường là hoàng hậu của một nước, nên trong cách nói chuyện có vẻ nàng hơi ngượng ngùng giữ khẽ. Mộng Như thấy y thay đổi thái độ liền cầm tay y thả lỏng người cho y " Mọii cứ xem ta là tử tử được rồi không cần phải giữ kẽ làm chi... ". Câu nói nàng của Mộng Như làm Uyên Nhi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều... từ từ họ lại trò chuyện với nhau như lúc vừa gặp. Hai nữ nhân gặp nhau như đã tìm thấy tri kỉ họ buôn chuyện với nhau rất nhiều, họ đi từ chuyện này đến chuyện khác mãi mãi không hết chuyện để nói. Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, phút chốc đã về đêm. Mộng Như cho người sắp xếp riêng cho Uyên Nhi một nơi thật rộng rãi để y ở.

Như thường lệ Lý Giang cũng ghé đến Phượng Ninh cung cùng nàng trò chuyện. Biết là hôm nay nàng xuất cung chắc sẽ có nhiều chuyện muốn kể nên hẳn đã đến tìm nàng, tưởng chừng chỉ có mình hẳn mới là tri kỉ của nàng nhưng qua lời kể của Mộng Như thì hẳn biết nàng đã tìm được người bạn tri kỉ cho mình... Nàng kể cho hẳn nghe nhiều chuyện đã trải qua hôm nay. Chuyện nàng gặp Uyên Nhi, cùng với chuyện nàng bị cướp tiền bởi thằng nhóc con...nàng còn hứa sẽ cho hẳn gặp Uyên Nhi để chứng minh những điều nàng nói về nàng ta. Trò chuyện với nhau một lúc thì Mộng Như ngủ thiếp đi. Lý Giang nhìn nàng ngủ rồi mới thì thầm vài câu " Chơi cả ngày chắc nàng đã mệt rồi, ngủ ngon nhé bảo bối của ta " nói xong hẳn hôn nàng rồi cũng tự mình nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau là một ngày đẹp trời cũng là ngày mà sứ giả Đông Quốc đến thăm hỏi. Mộng Như đã thức dậy từ sớm trao chuốt cho bản thân thật xinh đẹp để lấy đó làm niềm tin để tiếp đón khách ngoại phương cùng hoàng thượng, khi chăm lo bản thân xong nàng không quên bảo tiểu Ly đến thông báo với Uyên Nhi bảo nàng cùng đến cùng đón sứ giả đến. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi nàng đã cùng hoàng thượng tiếp đón đôi vợ chồng sứ giả... cùng họ ăn những món ăn cung đình, đưa họ đi thăm thú những cảnh vật trong cung. Đợi họ đi hết hoàng cung cũng không phải trong một ngày nên chỉ để họ tới những khu vui chơi trong cung mà chính Mộng Như đã tạo ra.

Tối đến Lý Giang cùng Mộng Như mời họ đến dùng yến tiệc hoàng gia, lần này không có những quan chức mà chỉ có những phi tần cấp cao mới được tham dự. Và lần này có một ngoại lệ là Uyên Nhi đã được Mộng Như mời đến và cho phép ngồi cạnh mình. Uyên Nhi ngoài biết chút võ công nhưng cũng không kém phần tài nghệ nàng được Mộng Như gợi ý mời nàng ta lên thể hiện tài năng của mình. Uyên Nhi không phụ lòng nàng nên đã trình lên một điệu múa đẹp thu hút mọi ánh nhìn... Kết thúc bài múa những tràng vỗ tay vang lên thật to. Cũng thế mà Uyên Nhi được hoàng thượng để mắt tới mà khen thưởng còn hứa sẽ ban thưởng hậu hĩnh. Mộng Như xem Uyên Nhi như tiểu muội nên cũng vui thay cho nàng...

Yến tiệc được kết thúc thuận lợi chiếm được sự hòa nhập giữa họ và sứ giả... Đôi vợ chồng sứ giả cũng được sắp xếp cho một tấm cung tráng lệ làm chỗ ngủ. Đợi sáng hôm sau bắt đầu trao đổi về phong tục tập quán của bách tính nước mình cho họ.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tuyển Phi

Qua một đêm dài mọi người đều thức dậy, Mộng Như đêm qua vì muốn chuẩn bị tốt cho hôm nay nên nàng đã từng chối hoàng thượng ghé thăm cung nàng. Sáng ra nàng dậy sớm lại tự tay làm vài món điểm tâm sáng với ý nghĩ lòng thành của mình sẽ được họ chấp nhận. Lý Giang nhờ đó mà được thưởng thức những món nàng tự tay làm, vợ chồng sứ giả bọn họ còn sợ sẽ không hợp với khẩu vị lạ này nhưng cuối cùng lại ăn một cách ngon lành.

Mộng Như xem như là bỏ công sức cũng không uổng phí, ai nấy khi nếm thử rồi cũng không rút lời khen, phu nhân của sứ giả nói " Không ngờ người là hoàng hậu một nước, địa vị cao quý như thế mà lại đích thân tự tay làm ra những món ăn tuyệt hảo thế này... " sau khi nghe lời khen ngợi từ phu nhân sứ giả Mộng Như e thẹn, ngượng ngùng cười nói.

Điểm tâm sáng cũng dùng rồi họ cùng nhau chuẩn bị xuất cung đến kinh thành nơi nhận nhíp nhất để cùng thăm thú cuộc sống dân giả của bách tính. Lý Giang còn nhiều việc chính sự nên để Mộng Như tiếp đón sứ thần Đông Quốc, biết hoàng thượng nhiều chính sự nên Mộng Như vui vẻ nhận lời. Nàng đưa họ đi dạo kinh thành tham gia nhiều cuộc vui với dân chúng, đến những quán trà nghe chủ quán kể chuyện...

Cuộc vui của họ ngày càng thêm hấp dẫn Mộng Như luôn tạo ra những khoảnh khắc bất ngờ cho họ, cùng họ trải nghiệm những nét đẹp của nước mình... Đem họ đến nhiều nơi, cho họ thử thức nhiều niềm vui. Chơi cả buổi, đi cả ngày, họ cuối cùng cũng quay lại Hoàng cung ngã lưng để sáng sớm hôm sau lên đường sớm về Đông Quốc lãnh mệnh.

Sáng hôm sau, trước khi sứ giả về nước liền có rất nhiều điều muốn nói với Mộng Như, bọn họ có vẻ rất kính trọng nàng còn hứa sẽ gặp lại ở một ngày không xa nhưng không phải với tư cách sứ giả, mà với tư cách như một người bạn đến thăm.

Trở lại như cuộc sống hàng ngày Mộng Như mới chợt nhớ đến Uyên Nhi người tử muội tốt của mình, nghĩ tới nàng ta Mộng Như liền cho người đến Ngự thiện phòng lấy tí điểm tâm rồi đến tẩm cung nàng đang ở thăm nàng.

Vừa đến Thanh Hoa cung nơi Uyên Nhi ở thì Mộng Như liền thấy thấp thoáng dáng một thiếu nữ đang dạo chơi trên tiếng đàn tranh cùng với những điệu múa thật xinh đẹp, uyển chuyển, nhìn một lúc lâu nàng liền tiến tới gần thì liền nhận ra là Uyên Nhi, đến gần hơn để có thể nhìn rõ. Đúng là nàng ấy, Uyên Nhi đang say trong điệu múa mà không nhận ra có người đến, y vẫn tiếp tục trên nền nhạc của mình.

Kết thúc điệu nhảy đẹp y quay lại đã thấy Mộng Như đến, nàng vội hành lễ nhưng

Mộng Như liền đỡ nàng dậy " hảo tử muội của ta người không cần đa lễ với ta như thế khi không có ai ngoài chúng ta ". Nghe xong câu nói này y liền đứng dậy nở nụ cười với nàng, y vội kéo ghế mời nàng ngồi. Cả hai cùng trò chuyện, chỉ mới không gặp một ngày Mộng Như đã có rất nhiều chuyện muốn kể cho y nghe, nàng kể chuyện hôm qua đã xảy ra thế nào...

Thời gian họ gần gũi càng lúc càng nhiều, tình cảm ngày càng thân thiết hơn... nhưng do Uyên Nhi cũng là con gái của tể tướng nên không thể ở mãi trong cung được, nên đành phải cáo biệt Mộng Như và về phủ của mình.

Chẳng bao lâu lại đến đợt tuyển phi cho hoàng thượng, cũng có không ít con gái nhà quyền quý, quan lại... nhan sắc thật sự không kém tuyệt nữ giai nhân, đến thi tuyển. Có người có vẻ đẹp thanh tú, có người lại có vẻ đẹp

quyến rũ, mỗi một người đều có một nét đẹp khác nhau, ai cũng có nhan sắc, tài nghệ... dù gia cảnh, tính cách khác nhau, nhưng trong họ vẫn có chung một suy nghĩ là sẽ có một ngày nào đó hoàng thượng sẽ nhìn chúng mình....

Cuộc tuyển chọn cứ thế được diễn ra hàng năm và đối với Mộng Như nó cũng không có gì mới mẻ, vì nàng cũng từng xem qua phim truyện và cũng từng thấy cảnh thế này nên chính bản thân cũng không ngạc nhiên, không có cảm giác có gì quá khó để chấp nhận, nàng vẫn luôn suy nghĩ " Đã chấp nhận ở lại nơi này, bên cạnh đế vương... thì phải chấp nhận..." cứ nghĩ thế rồi nàng không còn cảm thấy áp lực nữa.

Trong số các nữ tử đã tiến cung đó cũng có cả Uyên Nhi, con gái của Hứa đại nhân, tử muội tốt của hoàng hậu. Tuy nhiên do Uyên Nhi có mối quan hệ thân thích từ lâu với hoàng hậu nên chẳng bao lâu y được hoàng thượng đưa lên vị trí cao nhất trong đám nữ nhân mới tiến cung kia, nàng ta được hoàng thượng phong làm quý phi, ai cũng nghĩ, do Uyên Nhi may mắn có hoàng hậu chống lưng nên được hoàng thượng sủng ái... nhưng cũng chỉ là hư danh, Lý Giang đế hoàng hậu của mình có thêm niềm vui nên mới cho y bầu bạn bên cạnh hoàng hậu, để Mộng Như không còn than là không có bạn...

Bên ngoài hậu cung bọn cung nữ thái giám truyền tai nhau bàn ra tán vào về sự xuất hiện của Uyên Nhi, về sự sủng ái của hoàng thượng với nàng ta... còn có người lại cho rằng Mộng Như đã nuôi ong tay áo, đưa Uyên Nhi vào cung để tranh sủng với mình... Nhưng Mộng Như luôn được đế vương sủng hạnh, chiếm trọn tình cảm của hã, cả người từng được sủng ái nhất hậu cung như Lưu Thiên Ái cũng phải thất bại trước tình cảm của đế vương dành cho nàng.

Nhưng vẫn còn chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi lại có một đám nữ nhân khác đến tranh sủng với Mộng Như.

Tối đến khi Lý Giang ghé đến tấm cung nàng, Mộng Như liền đóng cửa không muốn gặp, nàng bảo " Chẳng phải chàng có thêm nhiều phi tần khác rồi hay sao, tìm đến ta làm gì nữa cơ chứ. "hắn chỉ kịp giải thích, phải năn nỉ lắm nàng mới để hắn vào. Lý Giang hôn nàng thật lâu sau khi vào được bên trong cánh cửa đó, hắn có vẻ hơi tức giận với thái độ của nàng vừa rồi và hắn trừng phạt nàng bằng những cái hôn thật lâu.

Sau những cái hôn nó hẳn hỏi " Sau lại làm thế với ta... ". Mộng Như giận dữ nói " Không phải chàng đã có rất nhiều thê tử đó sau... còn đến với ta làm gì... ta chỉ là được chàng sủng ái tức thời thôi chứ gì... " nghe xong câu nói ghen tuông đó của nàng Lý Giang bật cười mà quên giận " Thì ra hoàng hậu của ta lại có tính ghen tuông đến thế... ". Bị hắn chọc tức nàng liền thanh minh cho lời nói của mình " Chàng nghĩ thử xem, có nữ nhân nào lại thích tướng công mình gần gũi với ai không, đấng này không phải một mà còn rất nhiều. Còn không phải là ta sợ mất chàng sao. "chính câu nói thật lòng đó của nàng khiến hắn càng cảm thấy yêu nàng hơn.

Lý Giang không nói gì chỉ lặng lẽ hôn môi an ủi nàng, thị tẩm nàng để nàng khỏi phải suy nghĩ nhiều đến thế...hắn hôn và sờ khắp người nàng, bàn tay hắn luôn không ở yên một chỗ, hết phá chỗ này đến chỗ khác... làm nàng như điên dại. Sau khi cảm nhận được âm ấm của hoa huyết thì hắn liền mạnh mẽ tiến vào... như đang lấp đầy khoảng trống cho nàng hẳn đâm mạnh vào sâu bên trong hơn làm nàng tê liệt cả người. Mộng Như không nằm im mà cũng cong người lên tiếp nhận hắn...

Ân ái nhau xong cả hai đều mệt cả người... Lý Giang hôn môi an ủi nàng " Đừng sợ sẽ có kẻ khác cướp ta đi... vì tim ta chỉ thuộc mỗi mình nàng. " nghe xong câu nói của hắn làm nàng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc khi được ở bên cạnh hắn.

Riêng về phần Uyên Nhi mặc dù ngồi ở chức quý phi chỉ dưới hoàng hậu nhưng nàng ta vẫn chưa từng gặp riêng hoàng thượng lần nào, nàng ta

liền có một suy nghĩ trong đầu " Có lẽ hoàng thượng sủng hạnh hoàng hậu lắm nên ta mới được ngồi ở vị trí này... " tuy

nghĩ như thế nhưng nàng không quên đế vương đó là người mà tử tử yêu nhất nên dù thế nào nàng cũng không được lên tiếng về chuyện này, và có lẽ sự ngây thơ đó của nàng luôn là câu trả lời trước mọi thắc mắc của chính nàng.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hoàng Hậu Mang Long Thai

Một ngày mới lại bắt đầu, như thường lệ Uyên Nhi mỗi sáng đều đến cung Phượng Ninh thỉnh an hoàng hậu... sáng nay khi đến đó Uyên Nhi cũng không quên mang theo chút bánh ngọt mà mình tự làm đến cho tỷ tỷ nếm thử. Vừa bước vào y đã thấy Mộng Như đang ngồi trước gương để Tiểu Ly chải đầu búi tóc.

- " Hoàng hậu thân thiếp Hứa Phi xin thỉnh an người... " Uyên Nhi vừa gặp đã hành lễ với nàng.

- " Muội lại đa lễ với ta rồi, đứng lên đi... hôm nay ta đưa muội đến nơi này, chắc hẳn là sẽ cho muội một bất ngờ " Mộng Như nhìn y nói với vẻ mặt rất háo hức.

Đợi nàng chỉnh chu xong thì họ liền xuất phát đến nơi mà Mộng Như vừa nhắc tới, trên đường đi họ vui vẻ trò chuyện cùng nhau. Mộng Như không ngừng nhắc tới nơi mà muốn đưa Uyên Nhi đến, lại tăng thêm sự tò mò của Uyên Nhi. Mộng Như liền bắt chuyện với nàng.

- " Muội biết không, hoàng thượng vừa xây cho ta một cái cầu trượt băng băng rất đẹp, trời nóng thế này mà trượt trên cầu trượt băng thì thích thế còn gì... " Mộng Như háo hức vừa đi vừa nói.

- " Hoàng hậu, tỷ thật có phúc Đế vương cưng chiều tỷ như vậy, làm muội cũng thấy ganh tỵ... " Uyên Nhi cười nói đùa chọc nàng nhưng trong lòng lại mang chút buồn buồn...

Đi được một lúc thì đã tới nơi, Lý Giang chấp tay sau lưng đứng chờ ở đó cùng Lý Dĩnh. Thấy Mộng Như tới thì hẳn liền cười, Mộng Như thấy

hắn cũng liền chạy về phía hắn. Mộng Như ôm chầm lấy hoàng thượng mà không quan tâm nhiều đến những ánh mắt đang nhìn mình. Cả hai người họ cùng ôm nhau mà không để ý sự đến có mặt của Uyên Nhi và cả Lý Dĩnh vương gia.

Lý Giang nghiêm túc lại liền đã thấy Hứa Quý phi đứng thình an mình đã lâu nên đã miễn lễ, Mộng Như đứng kế nói đùa chọc hắn " Chàng xem, chàng làm hảo muội muội của thiếp chờ lâu đến vậy... " nói xong nàng liền tiến tới nắm lấy tay Uyên Nhi " Uyên Nhi, cái cầu trượt này tỷ đặt biệt năn nỉ hoàng thượng xây lên dành riêng cho muội đấy... sao hả, muội thấy thế nào? " Mộng Như nói xong liền cười tươi nhìn về phía Lý Giang. Uyên Nhi nghe những lời nói này của nàng cũng bị làm cảm động đến khóc... nhưng y vội lau mắt đi ôm lấy Mộng Như, Mộng Như thấy nàng như vậy sợ làm hỏng không khí vui vẻ này nên liền kéo nàng ra chơi cái trò mới này...

Leo lên cái cầu trượt cao chừng chục thước, chỉ nhìn xuống thôi cũng đã đủ làm người ta thấy sợ... nhưng Mộng Như lại dẫn đầu trượt xuống, nàng tự mình leo lên hết các bậc thang và trượt xuống dưới trước, thấy nàng trượt xuống an toàn, bọn họ cũng muốn tìm lấy niềm vui tự mình trải nghiệm...hoàng thượng cũng háo hức với cái trò mà chính hoàng hậu của mình nghĩ ra, hắn cũng trượt từ trên cao xuống, tận hưởng cảm giác mới lạ này, tiếp đến Lý Dĩnh, Uyên Nhi bọn họ cũng trượt thử một lần.

Bọn họ cùng nhau trải nghiệm cái trò chơi mà hoàng hậu này đã nghĩ ra này, sản khoái với cảm giác.... Chơi đùa một lúc Mộng Như bỗng dừng thấy mệt nên tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, Lý Giang thấy nàng có vẻ hơi mệt nên cũng theo bước nàng mà cùng ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn bọn họ vui đùa... nhìn thấy Lý Dĩnh và Uyên Nhi chơi vui đến thế nàng liền nghĩ đến lúc đầu khi nghĩ ra ý tưởng này " Lần trước xem bộ phim đó có cảnh như thế này, bản thân mình luôn khao khát được một lần trải nghiệm, lần này thì chẳng phải đã được rồi sau... cảm giác thật tuyệt vời làm sao ". Nàng ngồi kế đế vương cùng hắn nhìn bọn họ... cùng hắn nói chuyện phím.

Nghỉ ngơi một lát nàng liền nhìn Lý Giang cười và kéo hắn cùng đến chơi chung với bọn họ. Trong lúc leo lên những bậc thang đến trượt xuống dốc cầu thì Mộng Như liền bị trượt chân và té xuống...cũng may Lý Dĩnh kịp thời đỡ được nhưng nàng vì hoảng sợ mà ngất đi. Đế vương thấy hoàng hậu của mình bị ngất liền cho người đến truyền ngự y... bản thân thì tự bế nàng đến chỗ nghỉ chân vừa rồi, đợi thái y đến. Trong lúc chờ đợi thái y đến hắn không ngừng gọi tên nàng, trong tâm trạng vô cùng lo lắng, sợ hãi, chưa bao giờ hắn lại có cảm giác thế này...

Chờ đợi không lâu thì đã thấy bóng dáng người cầm hộp thuốc chạy thật nhanh đến. Ông ta thấy hoàng hậu bị ngất, liền nhanh tay bắt mạch, làm nàng tỉnh lại... " Hoàng thượng, nương nương chỉ là bị kinh hãi mà ngất đi chứ không sao ạ..., thần kê ít thuốc để nương nương uống là sẽ khỏi nhanh thôi mà, à thần quên chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu đã mang thai long thai rồi ạ ". Sau khi nghe câu nói này, thái độ lo lắng vừa rồi của Lý Giang dường như dần biến đi thay vào đó là cảm xúc vui không thể tả được của hắn, nghe tin hoàng hậu của mình mang long thai hắn liền có một cảm giác thật khác lạ, vừa vui mừng lại vừa hồi hộp...Hắn liền ban thưởng ngay cho thái y đã bắt mạch cho nàng, vội vàng mừng rỡ ôm lấy nàng vào lòng.Không thể chậm trễ nữa, hắn liền bế nàng dậy, tự mình đưa nàng về tẩm cung trong trạng thái vô cùng sung sướng, hạnh phúc...

Uyên Nhi thấy bọn họ cũng đã đi xa cũng liền về tẩm cung của mình. Khi nghe chính miệng thái y nói hoàng hậu mang thai nàng liền hoang mang, trong mình lại mang hai loại cảm xúc trái ngược nhau, nàng vui vì tỷ tử đã mang thai con đế vương... nhưng lại buồn vì khoảng cách mình và đế vương ngày càng xa hơn và khó để rút ngắn khoảng cách này... nàng mang trong mình một suy nghĩ " Muốn ở bên hoàng thượng đã rất khó, muốn được hắn để mắt tới cũng rất khó, giờ hoàng hậu đã mang thai lại còn khó hơn để có được cơ hội để hoàng thượng quan tâm tới mình... " nghĩ thế rồi nàng lại tự làm khổ mình, nàng đắm mình trong men rượu...

Về phần Mộng Như sau khi có thai nàng luôn được đế vương hết sức cưng chiều... lúc nào cũng luôn bên cạnh nàng chỉ trừ những lúc thượng triều. Hắn còn không chịu được mà muốn tự mình đút thức ăn cho nàng, chăm sóc nàng tận tình hết mức... Các quan lại, phi tần trong cung nghe nàng mang thai, ai cũng lần lượt mang quà đến Phượng Ninh cung của nàng, hộp lớn, hộp nhỏ cũng đều chứa đầy cả cái bàn lớn của nàng.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Uyên Nhi Bị Đày Vào Lãnh Cung

Đã nhiều ngày không thấy Uyên Nhi đến tìm mình, Mộng Như liền nghĩ " sao dạo này không thấy muội muội đến tìm ta... có phải muội ấy giận ta điều gì? " cứ nghĩ thế rồi Mộng Như cho người chuẩn bị, nàng đích thân đến tẩm cung của Uyên Nhi. Sau khi đến nơi nàng liền thấy một thiếu nữ ngồi thờ người với vẻ mặt đa cảm... không ai khác đó là Hứa quý phi mà nàng coi là tỷ muội. Tiến đến gần hơn, Mộng Như vỗ vai nàng như một động tác thân thuộc lúc nàng trò chuyện với lũ bạn thời hiện đại.

Uyên Nhi bị nàng làm giật mình rồi nhìn về phía nàng, vội vàng hành lễ... " Hoàng hậu tỷ đang mang thai sao lại đến tận đây tìm muội... ", Mộng Như nhìn y òy cười " Ta chờ mãi chẳng thấy muội đến nên mới mạo muội đến đây... ta còn nghĩ không biết muội đã quên ta rồi chứ... ". Uyên Nhi thở dài... " Gần đây tỷ tỷ mang thai, muội không dám đến vì sợ ảnh hưởng đến long thai trong bụng tỷ... vì hoàng thượng vừa ban lệnh, không ai được phép đến Phượng Ninh cung làm phiền người ". Hiểu được nguyên nhân, Mộng Như không giận nàng ngược lại rủ nàng cùng nhau dạo ngự hoa viên, trò chuyện cùng nàng.

Cả hai dường như mới gặp lần nào cũng say sưa trò chuyện... Mộng Như mãi mê nói chuyện nên không để ý phía dưới có hòn đá ngáng chân và không may nàng vấp phải đá và ngã người về phía sau mà bị té. Uyên Nhi la toáng lên vì sợ nàng gặp phải chuyện. Tình cờ Lý Dĩnh đi ngang qua đó thấy vậy liền bế nàng về Phượng Ninh cung rồi cho mời thái y... Hoàng thượng đang phê tấu chương biết tin hoàng hậu bị té liền nhanh chóng đến Phượng Ninh cung.

Trên mặt ai cũng hiện ra vẻ lo lắng bất an... chờ đợi từng khắc trôi qua thật chậm, cuối cùng thì thái y cũng bước ra, vẻ mặt lo lắng hoàng thượng nắm cổ áo ngự y hỏi " Mau nói... hoàng hậu của trẫm thế nào rồi... ". Do bị đế vương nắm cổ áo nên thái y tỏ ra sợ hãi, lắp bắp nói " B..ã... hoàng thượng hoàng hậu đã không sao rồi ạ, thần đã kê đơn bốc thuốc để hoàng hậu an thai rồi ạ ". Nghe xong câu nói này của lão thái y dường như Lý Giang cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn liền bỏ tay ra khỏi cổ áo thái y và cho lão lui.

Không vội hỏi tội Uyên Nhi hẳn cho tất cả lui về, chuyện này hẳn sẽ xử lí sau... Lý Giang sau khi đuổi bọn họ về liền tiến nhẹ nhàng vào trong, ngồi bên cạnh Mộng Như... hẳn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng " Hoàng hậu, nàng nhất định phải nhanh khỏe lại, ta rất cần mẫu tử nàng bình an..." nói thế rồi hẳn hôn lên tay nàng. Không lâu sau đó Mộng Như cũng dần tỉnh lại... nàng mở mắt ra nhìn hẳn, cười với hẳn, hẳn cũng nhìn nàng vuốt tóc nàng... " Hoàng thượng thần thiếp không sao, chàng đừng quá lo. " - Mộng Như nhìn hẳn như đang an ủi nói.

Xảy ra chuyện thế nàng Lý Giang càng không thể để nàng một mình hẳn luôn bên cạnh nàng mỗi khắc, tận tâm chăm lo cho nàng. Bên cạnh đó hẳn không quên chuyện Uyên Nhi đi cùng nàng, Lý Giang truyền khẩu lệnh ban chết cho Uyên Nhi... nhưng Mộng Như kịp thời ngăn cản điều đó... Hẳn nể tình nàng nên tha chết cho Uyên Nhi nhưng lại đẩy Hứa phi vào lãnh cung, phạt nàng từ nay không được gặp hoàng hậu. Đã ngăn hẳn ban chết cho y, nên chuyện này Mộng Như cũng không thể ngăn quyết định của hẳn, nàng cũng đành nhìn muội muội thân thiết vì mình mà bị đày vào lãnh cung... một mình cô đơn đến chết.

Từng ngày trôi qua Uyên Nhi đau khổ vẫn vật trong cô đơn, ngày ngày nàng đắm mình trong men rượu, có hôm nàng không uống rượu nhưng lại đi dạo một mình... tình cờ nàng gặp Lưu Thiên Ái, quý phi đã bị thất sủng của hoàng thượng... hai người họ có vẻ cùng hoàn cảnh nên cùng nhau tâm

sự, trải qua cuộc trò chuyện cả hai tìm được điểm chung và cùng nhau tự oán, nhưng Lưu Thiên Ái lại cho gần " Không phải do ả Liễu Mộng Như đó thì liệu chúng ta có ngày hôm nay sao... " cũng chính lời nói đó đã tác động đến Hứa Uyên Nhi...

Khi về tẩm cung của mình Uyên Nhi nghĩ đến những khoảng thời gian bên cạnh Mộng Như... nghĩ đến sự đối xử lạnh nhạt mà đế vương đối với mình... còn có lời nói và hoàn cảnh của Lưu Thiên Ái làm nàng có suy nghĩ xấu về Mộng Như... Uyên Nhi nghĩ đến câu nói của Lưu phi " Không phải tại Mộng Như thì liệu ta có ngày hôm nay sao... " nghĩ thế rồi nàng bật cười khở. Uyên Nhi cười trong nước mắt... y nghĩ nhiều chuyện đã xảy ra với mình và trong đầu y đã có ý định tự mình phải chiếm lấy đế vương, nàng phải làm sao để hạ gục Mộng Như...

Quay lại với cuộc sống nhàn hạ mà Mộng Như trải qua từng ngày... Cũng được một khoảng thời gian khá lâu, Mộng Như cũng đã mang thai 3 tháng, được nhiều sự quan tâm của đế vương nàng cảm thấy bản thân thật hạnh phúc... nàng tận dụng lúc hoàng thượng vui vẻ thì liền cầu xin cho Uyên Nhi, nàng không muốn Uyên Nhi chịu sự rẻ lạnh... Chiều theo mong ước của nàng, Lý Giang cho phép Uyên Nhi được tự do, hồi phục danh hiệu Quý phi cho y...

Mặc dù biết Mộng Như đã cầu xin để mình được tự do nhưng chính sự ích kỉ đã làm Uyên Nhi thay đổi... y đã nuôi nấng suy nghĩ tranh sủng với nàng... y muốn hoàng thượng phải thuộc về y. Nể tình Mộng Như từng đối xử tốt với nàng nên y không lập mưu đối phó nàng. Trong khoảng thời gian bị nhốt trong lãnh cung, Uyên Nhi đã nghĩ sẵn kế hoạch để tiếp cận đế vương... Vì từng lâu nàng không được hoàng thượng để mắt tới nên đã làm nhiều chuyện chỉ mong hoàng thượng quan tâm tới mình... nhưng tất cả đều không được đế vương ngó tới.

Không cam tâm nên Uyên Nhi đã cho người của Hứa phủ nhà mình, đến truy sát hoàng thượng để nàng tận dụng cơ hội đó... gây sự chú ý với hoàng

thượng. Kế hoạch được diễn ra như dự tính... một đám người mặt y phục đen bịt mặt đã lên đến ngự hoa viên. Đêm đó đế vương muốn thay đổi không khí nên đã đưa Mộng Như ra ngự hoa viên hóng gió mát, thích khách lợi dụng thời cơ không có hậu vệ liền lập tức xông lên... Uyên Nhi theo kế hoạch dự tính liền chạy đến hộ giá... nàng thay thế hoàng thượng bảo vệ Mộng Như... thấy tên thích khách cầm dao sau lưng hoàng thượng nàng liền nhanh chân chạy đến đỡ thay hắt nhát dao đó... kế hoạch của y đã thành công gây chú ý đến hoàng thượng, nàng liền ra dấu hiệu để bọn họ rút.

Thấy Uyên Nhi đỡ nhát dao đó cho mình mà bị thương Lý Giang liền bế nàng lên và chạy nhanh đến Phượng Ninh cung của Mộng Như gần đó, hắt liền cho người đưa Mộng Như về Càng Thanh cung đợi hắt và sai thái y đến lo cho vết thương của Hứa phi. Hắt nghĩ mình đã nợ y một mạng vì thế mà ở lại xem tình hình của y... theo lời của thái y thì vết thương của Hứa phi không sâu không ảnh hưởng đến tính mạng, nên hắt cũng nhẹ lòng đi phần nào... không tự mình chăm sóc Uyên Nhi nhưng hắt đã cho nhiều cung nữ đến chăm sóc y thay hắt, còn hắt thì trở về bên Mộng Như. Lý Giang nghĩ " Chắc hoàng hậu của ta đã bị hoảng sợ rồi... phải nhanh đến bên nàng... ". Cứ thế hắt đến Càng Thanh cung, đến bên Mộng Như.

Thành công trong lần này Uyên Nhi không hối hận vì việc mình đã làm, nàng mỉm cười trong nỗi đau thân sát... nàng làm nhiều việc như vậy chỉ để đế vương chú ý đến mình... và mong ước đó dần được tiến gần hơn. Qua chuyện tối hôm ấy Uyên Nhi được đế vương ban thưởng rất nhiều nhưng đó không phải điều nàng mong muốn, nàng không nhận thưởng từ hoàng thượng mà chỉ xin được mài mực khi hắt phê tấu chương.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tình Một Đêm Của Đế Vương .

Ngày ngày Uyên Nhi đều ở bên hoàng thượng giúp hẩn mài mực để hẩn phê tấu chương. Tận dụng hết những giây phút ngắn ngủi y luôn tỏ ra quan tâm đến hẩn. Nhiều lần hẩn buồn phiền vì Mộng Như, y liền đến bên cạnh hẩn, an ủi hẩn " Hoàng thượng, đừng cảm thấy phiền muộn nữa, do tử tử mang thai nên tính khí khác thường, người đừng vì thế mà chấp nhất tử tử..." nghe những lời đó từ y Lý Giang cũng không khỏi nặng lòng hẩn dùng rượu giải sầu, hẩn muốn Uyên Nhi bên cạnh cùng hẩn uống rượu...đợi đến khi hẩn uống đến say, Uyên Nhi liền tận dụng cơ hội này mà ân ái cùng hẩn. Y cởi từng lớp y phục trên người đế vương, chủ động hôn hẩn... Lý Giang nghĩ nàng là Mộng Như nên liền ôm lấy nàng, hôn nàng như thể hôn Mộng Như... cả hai đang dần tiến tới gần hơn...

Phía Mộng Như, nàng cảm thấy bản thân có lỗi nên liền mặc áo khoác vào và cho người cùng đi đến Càng Thanh cung... trên đường đi nàng còn vui vẻ cầm trên tay bát canh nàng vừa hầm cho hẩn. Khi tới trước Điện nàng không cho thái giám vào thông báo vì muốn tạo bất ngờ cho hẩn, nên nàng đã tự bước vào. Sau khi tìm hẩn khắp cả điện không thấy nàng liền nghĩ chắc hẩn đã ngủ nên liền tiến vào giường ngủ của hẩn, càng tiến gần hơn, nàng cảm nhận được còn có kẻ thứ ba trong điện... tò mò nàng liền đến gần hơn thì liền thấy cảnh tượng Lý Giang đang ôm Uyên Nhi trong lòng, không khỏi ngạc nhiên nàng liền buông tay khỏi chiếc võ đang cầm trên tay, rồi liền súc động chạy ra ngoài.

Uyên Nhi không ngời dậy mà chỉ mở mắt mỉm cười, một nụ cười chứa nhiều ẩn tình bên trong. Không quan tâm Mộng Như vừa đến, nàng liền xà vào lòng đế vương để hẩn ôm nàng ngủ...

Mộng Như sau khi trở về Phượng Ninh cung liền đập hết những thứ đồ Đế vương tặng... nàng oán hận khóc lóc cả đêm... (một người hiện đại như nàng thì làm sao có thể chấp nhận kiếp chồng chung được chứ, nếu là ở hiện đại không chừng nàng đã muốn ly hôn với hắn. Nhưng hiện tại nàng lại đang ở thời cổ đại, lại là thân hoàng hậu thì làm sao có thể không bỏ qua chuyện này...). Tiểu Ly bên cạnh thấy nàng như thế cũng chẳng dám an ủi mà chỉ lo lắng cho cảm xúc của nàng. Mộng Như khóc đến kiệt sức mà ngất đi... Tiểu Ly lo sợ liền mời thái y đến bắt mạch, lão thái y phụ trách lo cho sức khỏe nàng nói " Hoàng hậu là do súc động nhiều ảnh hưởng đến sức khỏe thai nhi nên ngất thôi... ", nói xong lão cầm đơn thuốc cho Tiểu Ly đến thái y viện bốc thuốc cho hoàng hậu uống. Trước khi về lão còn dặn không được để hoàng hậu quá kích động, như thế không tốt cho thai nhi.

Mộng Như sau khi uống thuốc thì dần dần cũng tỉnh lại nàng, Tiểu Ly xin đi báo với hoàng thượng nhưng nàng lại không cho, uống thêm lần uống an thai thì nàng liền đi ngủ...

Sáng hôm sau khi thức dậy Lý Giang đã nhìn thấy Hứa phi nằm bên cạnh mình, giật mình hắn bảo nàng dậy, rồi nhìn xung quanh thì thấy những mảnh vỡ của cái bát canh đêm qua Mộng Như đem đến. Chợt nhớ những chuyện hôm qua mình đã làm... hắn cảm thấy có lỗi với Mộng Như, hắn liền cho Hứa phi lui về, còn bản thân mình thì nhanh chóng đến tìm Mộng Như, giải thích với nàng... Lý Giang không kịp thay y phục, chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ cùng chiếc áo khoác chạy đến tấm cung của Mộng Như, nhưng thấy hắn nàng liền cho đóng tất cả các cửa lại không nghe bất cứ lời giải thích nào từ hắn...

Còn Hứa Uyên Nhi sau khi về lại Thanh Hoa cung liền cho người mang rượu lên, nàng vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa uống rượu, nàng nghĩ đến chuyện đêm qua xảy ra cùng đế vương, bỗng nàng đập chung rượu xuống đất làm nó vỡ tan ra, nàng nghĩ đến cảnh tượng đêm qua... lúc hôn hắn rõ ràng là sắp đạt đến mục tiêu nhưng lại bị hắn đẩy ra. Đã thế còn bị Mộng

Như bắt gặp... nhưng đó lại là chuyện tốt đối với nàng. Đập vỡ ly xong nàng lại bật cười thành tiếng, rồi chìm mình xuống đáy bồn nước dưới những cánh hoa.

Lý Giang luôn phiền não hết chuyện này đến chuyện khác, hắn vừa phải lo chuyện nước nhà, vừa phải lo chuyện thê phòng hậu cung... mọi chuyện đều không thuận lợi với hắn, khoảng thời gian này chỉ Hứa phi bên cạnh hắn, còn Mộng Như vì oán trách hắn mà tự nhốt mình trong Phượng Ninh cung dưỡng thai.

Ngày này qua ngày khác đến cứ thế Mộng Như cùng hắn chiến tranh lạnh đến mấy tháng liền... nàng nay cũng đã mang thai được 6 tháng, không chịu nổi những ngày buồn thế này trôi qua nàng bảo Tiểu Ly đến xin với hoàng thượng được phép về nhà mẹ đẻ. Lý Giang thấy Tiểu Ly đến cứ nghĩ nàng đã hết giận thấy độ liền trở nên vui mừng... nhưng vừa nghe những lời từ tiểu nô tỳ thân cận của Mộng Như này nói thì liền xù lại hắn chấp nhận cho nàng về Liễu Phủ, nhưng lòng lại nghĩ " Nàng vì muốn tránh mặt mình mà muốn rời xa mình sau... ".

Được sự đồng ý của hắn, Mộng Như liền cho người chuẩn bị để về nhà mình. Trên đường nàng luôn nghĩ đến những chuyện không vui... những kí ức đêm đó luôn hiện về trong lòng nàng, nàng lại thù người chìm trong suy nghĩ. Về tới Phủ tướng quân nàng đã thấy cha mình đứng đợi trước cổng. Bước xuống ngựa nàng chạy vội ôm lấy cha mà khóc... Liễu Tề thấy con như thế liền dìu con vào phủ. An ủi con xong ông liền để Mộng Như nghỉ ngơi sau chặng đường dài đến đây. Lo xong hết mọi chuyện ông còn dặn người hầu canh tổ yến để Mộng Như ăn cho bổ.

Chiều hôm ấy khi dùng bữa với phụ thân Mộng Như đã tâm sự chia sẻ rất nhiều chuyện với cha mình, nàng cần một người đàn ông chỉ yêu thương mình nàng... Liễu Tề hiểu được lòng con, nên đã khuyên Mộng Như " Đứng trên vị trí cao mà nhìn xuống, con thân là hoàng hậu nhưng lại sung sướng hơn ai hết, đời trước tiên hậu còn bị cả tiên hoàng đày vào lãnh cung, con

cũng là hoàng hậu nhưng con lại may mắn hơn, Đế vương yêu con đến thế, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà con đành quên đi những chuyện người đã làm cho con sao... Đế vương là một người đàn ông tốt, phúc lắm con mới được là chính thê của người ". Vừa ăn, hai cha con vừa tâm sự, trao đổi vốn sống.

Trở lại với căn phòng chỉ riêng mình Mộng Như nghĩ đến những lời cha nói... Ngẫm nghĩ những chuyện đế vương làm cho nàng, rồi tự nhủ lòng đã tha thứ cho hắn. Nhưng thai trong bụng đã to nên đành, sau khi sinh xong mới trở về hoàng cung sum vầy cùng hắn. Nghĩ thoáng thế rồi nàng liền chợp mắt ngủ thật ngon.

Sáng hôm sau nàng viết một bức thư gửi về hoàng cung cho Lý Giang với nội dung " Thần thiếp đã tha thứ cho chàng, sau khi hạ sinh long thai thì mới trở về cùng chàng... khoảng thời gian này đã có cha chăm sóc, hoàng thượng đừng lo lắng mà hãy chăm lo chính sự ". Bức thư vừa viết xong Mộng Như liền đưa Tiểu Ly sai người mang đến trao tận tay cho hoàng thượng. Sau khi nhận thư của hoàng hậu tiểu thái giám trong cung liền tò mò mở ra xem, ngay sau đó thì dán lại như lúc ban đầu và đưa đến tẩm cung hoàng thượng. Chưa nhìn thấy Long nhan thì đã bị Hứa phi ngăn lại hỏi " Người cần gặp hoàng thượng làm gì? " và sau khi biết chuyện bức thư Uyên Nhi liền nhẹ giọng với tiểu thái giám " Là thư tỷ tỷ gửi hoàng thượng sao, đưa đây ta, ta sẽ tận tay trao cho hoàng thượng. " Tiểu thái giám nghĩ thường ngày quan hệ Hứa Phi và hoàng hậu không tồi, họ còn là hảo tỷ muội nên liền tay đưa thư cho y.

Bức thư sau khi rơi vào tay Uyên Nhi thì nàng liền mở ra đọc, biết là Mộng Như đã tha thứ cho đế vương điều này làm nàng không cam tâm nên liền sửa hết nội dung bên trong và chính tay đốt đi lá thư mà Mộng Như viết, còn thư đã sửa lại đưa cho đế vương... Lý Giang sau khi bàn chính sự với các đại thần về, Uyên Nhi liền đưa thư cho hắn, đọc xong hắn nổi điên

xé ngay bức thư cầm trên tay dùng dùng đập phá mọi thứ gần ngay trước mắt.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mộng Như Vô Tình

Mộng Như chờ hoài hồi âm của đế vương, liền suốt mấy ngày mà chẳng thấy đâu. Nàng lại hỏi Nô tỳ của mình " Tiểu Ly, nói ta cho biết, muội có tận tay trao bức thư của ta đến cho hoàng thượng không? ". Tiểu Ly đang pha trà cho nàng, bị nàng hỏi tới tay liền quá trớn đổ cả nước trà ra ngoài... Tiểu Ly thất thần trả lời Mộng Như " Dạ... thưa tiểu thư, lúc muội đến Càn thanh cung, chờ lâu nhưng không thấy hoàng thượng...đâu cả, chỉ đành đưa thư cho tiểu thái giám bên cạnh người. Nhưng nô tỳ có dạn dò hẵn phải đưa tận tay cho hoàng thượng vì đây là thư của người.. " - nàng lắp bắp nói không rành chữ.

Mộng Như nghe thấy thế trong lòng càng cảm thấy bất an hơn... Mấy ngày liền công sức nàng chờ đợi, chẳng biết hẵn đã đọc được lời nàng muốn nói chưa... không biết hẵn hiểu lòng mình không, nếu đã đọc được sao đến giờ này vẫn không thấy hẵn trả lời,...cứ nghĩ thế mà nàng lại mất ăn, mất ngủ mấy hôm liền. Được lời khuyên từ cha, vì đứa con trong bụng mà nàng mới dùng chút cơm canh, bớt đi chút lo lắng. Không lâu sau, nàng nhận được chiếu chỉ từ hoàng thượng cho người đem đến. Lúc đầu còn không phải tưởng hẵn đã đọc được thư, mà trả lời nàng, sai người đem đến thư hồi âm sao, nhưng sự thật lại không phải vậy, sau khi nhận chiếu chỉ nàng cảm thấy choáng váng, hoang mang hơn lúc chờ thư từ hẵn.

Tâm trạng nàng cứ lảng lạng như thế, đôi lúc lại chỉ muốn ở một mình, cả Liễu Tề cũng không khuyên nổi nàng. Nhớ lại chiếu chỉ hoàng thượng ban hôm đó làm nàng thấy quặng đau... trong đó có nhắc đến " Hoàng hậu vì lòng đố kỵ mà buông lời xằng bậy, vỹ hạ phạm thượng, đợi sinh xong liền dán chức làm phi ". Chỉ nghĩ thế thôi mà lòng nàng không ngừng đau thắt.

Nàng nghĩ mình chưa từng làm điều gì có lỗi với hãn sao lại bị hãn đối xử thế này, liệu hãn đã hết yêu mình chẳng...

Lý Giang cũng vì chuyện này mà cũng không yên giấc mỗi đêm, đôi lúc lại thầm gọi tên nàng, nhưng rồi lại nghĩ đến nội dung bức thư mà nàng viết lòng lại càng đau mà tuyệt vọng, hãn nghĩ tới những dòng chữ viết trên giấy mà hãn đọc hôm trước " Thật uổng cho thân phận cao quý này của người, thay vì nhìn thấy người sủng ái người khác mà bỏ mặt mẹ con thiếp thì thiếp thà lấy chó còn hơn lấy người làm phu...". Cứ nghĩ đến những chuyện đó mà trong lòng lại cảm thấy cay đắng mà không ngu được. Cứ thế dù hai người ở hai nơi nhưng lòng vẫn luôn nghĩ tới đối phương mà không tài nào yên giấc được.

Trong khoảng thời gian họ chiến tranh lạnh thì Hứa phi luôn thừa cơ hội lập công với Lý Giang, đồng thời cũng được sủng ái hơn nên được thăng làm Hoàng quý phi, chỉ thua kém hoàng hậu. Nhưng từ khi được sủng ái đến nay vẫn chưa một lần được hãn thị tẩm...

Không bao lâu Mộng Như cũng đã tới ngày sinh nở. Cả Liễu phủ nhốn nhào lên vì chuyện này, do nhiều phiền muộn nên dẫn tới việc sinh con của nàng khó hơn. Nàng đã cố hết sức dành sự sống cho con mình mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng. Nàng nghĩ giờ mình đã làm mẹ nên cần phải gạt bỏ những khuất mắt mà một lòng nuôi con. Một tháng sau khi nàng sinh xong, liền có chiếu chỉ từ hoàng thượng đến " Liễu Hậu, có công sinh con nối dõi cho hoàng gia, nay lấy công lấp tội, không truy cứu việc phạm thượng". Nghe xong chiếu chỉ nàng cũng không hề thay đổi đi tí nào.

Sau khi sinh xong nàng thay đổi rất nhiều, chính chắn hơn, cũng ít cười hơn... Nàng đợi con có thể lớn hơn chút thì mới về hoàng cung. Trong lúc trò chuyện với cha nàng nói " Con gái chỉ về hoàng cung vì " Tề nhi thôi " con gái thật sự không muốn nhìn thấy người đó ". Hiểu được lòng con, nhưng phận là mệnh quan triều đình chỉ có thể thấy con đau lòng đến

thế mà không làm được gì... nỗi lòng của ông cũng không ai có thể hiểu được.

Sau khi Tề nhi được 6 tháng thì nàng bế con lên đường về cung. Lý Giang biết tin nàng về lòng vui khôn xiết, nhưng lại bị hoàng quý phi ngăn cản việc gặp con, y nói " Hoàng thượng người đừng vội đến gặp hoàng tử, lỡ gặp mặt tỷ tỷ lại khó nói nên lời... ". Nghe thế Lý Giang thấy cũng hợp lí nên làm theo, mặc dù rất nhớ Mộng Như và rất muốn gặp mặt quý tử nhưng lại nghĩ đến lỗi mà Mộng Như mắc phải....

Miệng khuyên đế vương thế nhưng Uyên Nhi lại một mình đến Phượng Ninh cung tìm Mộng Như, vừa đến thì đã thấy Mộng Như đang chơi đùa cùng con... trông nàng khác trước hơn rất nhiều, nàng ít trao chuốt cho bản thân làm hình ảnh tuyệt sắc giai nhân của nàng mờ nhạt đi... Mộng Như thấy Uyên Nhi đến cũng vui mừng tiếp đón. Vẫn như ngày nào Mộng Như luôn coi Uyên Nhi là tỷ muội... dù biết Uyên Nhi cướp đi trái tim người nàng yêu nhất nhưng vẫn vị tha cho nàng. Uyên Nhi giả vờ như đang nhận lỗi với nàng, giải thích.... nhưng Mộng Như chỉ cười cho qua mà không để tâm tới, nàng nói với hoàng quý phi " Ta giờ không còn muốn quan tâm đến nhiều chuyện khác nữa... chỉ cần nhìn thấy Tề nhi lớn khôn thì tốt rồi " - Mộng Như bình thản nói.

Chờ Uyên Nhi về Mộng Như lại tiếp tục chơi đùa với Tề nhi, được một lúc thì nàng đi dạo ngự hoa viên, tìm chút không khí trong lành của hoa cỏ. Lại tình cờ nàng nhìn thấy đế vương từ xa nhưng không tới gần diện kiến, nàng tránh mặt đi... Mộng Như đi xa hơn với nơi vừa rồi nàng tới gần hồ Hàn hương đứng trên cầu nhìn về một phía nào đó, đúng lúc Lý Dĩnh cũng đi ngang qua đó, thấy Mộng Như cũng tiện thể hỏi thăm vài câu... Lý Dĩnh nhìn nàng hồi lâu cảm thấy sự thay đổi ở nàng ngày càng khác đi so với người hẵn từng yêu... Tâm sự với nàng vài chuyện, hẵn cũng không dám nhắc đến khi họ còn bên nhau thì từng có những hồi ức thế nào... Chuyển đề tài, Mộng Như lại tò mò hỏi chuyện bọn họ từng yêu nhau là thế nào, Lý

Dĩnh ngập ngừng không muốn nhắc đến nhưng vẫn kể nàng nghe vài kỉ niệm. Biết ít nhiều về chuyện của họ Mộng Như cũng dễ hơn khi nói chuyện với y.

Từ lần gặp đó của Mộng Như và Lý Dĩnh thì bọn họ dường như thân nhau hơn, Lý Dĩnh thường xuyên đến Phượng Ninh cung thăm Mộng Như, nhưng giữa bọn họ chỉ ở mức tri kỉ... Gần rui nhau một thời gian trong cung thì Mộng Như quyết định tin tưởng Lý Dĩnh và nói hẳn nghe bí mật lớn nhất đời mình... nàng mong hẳn có thể tìm được cách đưa nàng về thời hiện đại, nàng muốn tránh xa hoàng cung đầy hiểm ác này... nàng muốn đưa con đi cùng. Biết được Mộng Như không thuộc về nơi này, Lý Dĩnh luôn thất thần nghĩ tới điều nàng nói, hẳn sâu chuỗi lại thì mới thấy được sự thay đổi từ nàng. Dù Không khỏi ngạc nhiên về điều đó nhưng Lý Dĩnh hứa là sẽ giúp nàng bằng mọi cách có thể...về phần này Mộng Như cũng rất yên tâm về hẳn.

Ngạc bỏ những suy nghĩ không quan trọng Mộng Như luôn chú trọng việc chăm con...nàng luôn không yên tâm về Tề nhi, xem phim nhiều nàng luôn thấy những cảnh hoàng hậu hay các phi tần khác có con hay mang long thai điều bị người khác hãm hại. Nhưng nàng lại may mắn hơn, khoảng thời gian mang thai đều được ở bên cạnh cha... Nhưng lại lo lắng hơn khi nơi nào đang ở bây giờ lại là hoàng cung, nàng lo lắng ai đó sẽ cướp đi con nàng. Nghĩ đến việc nàng từng nói với Lý Dĩnh muốn trở về hiện đại để tránh xa cuộc sống này, nàng luyến tiếc khi phải xa đế vương nhưng nàng nhìn thấy chiếu chỉ đó, nó làm nàng có thêm quyết tâm về việc này.

Trở lại với Lý Giang, ngày nào hẳn cũng đứng từ xa ngắm nhìn nàng nhưng lại không muốn gặp nàng, hẳn còn nghĩ đến những lời nàng nói, thêm với việc gần đây nàng luôn qua lại với Lý Dĩnh lại hẳn có thêm tình nghi với nàng. Hẳn lo lắng tình cảm của mình và Mộng Như cứ thế mà rạn nứt không thể như trước đây được... nhưng lại bất lực với những chuyện

này. Hãn không biết mình phải nên làm gì để Mộng Như hiểu được hãn... một lòng với hãn. Cả đêm hãn luôn dành thời gian nghĩ đến những chuyện này, cuối cùng thì hãn cũng quyết định đến thăm Tề nhi cũng đồng thời trực tiếp được bên cạnh nàng ít khắc.

Sáng hôm sau, sau khi bãi triều Lý Giang liền ngự giá đến Phượng Ninh cung mà không để ai thông báo trước cho Mộng Như. Hãn vừa đến đã nhìn thấy Mộng Như đang cho Tề nhi ngủ, không vội để mọi người hành lễ hãn cho tất cả lui, tránh làm ồn đến hoàng tử đang ngủ... Mộng Như nhìn thấy hãn cũng hành lễ qua loa rồi tiếp tục chăm giấc ngủ cho cho, mà không để mắt tới hãn. Thấy Mộng Như lạnh nhạt với mình, sâu trong tim hãn đau vô cùng nhưng lại che đi cảm xúc ấy... hãn nhìn Tề nhi ngủ trông rất ngon rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn con. Hãn nhìn Mộng Như rồi nói " Ta nói chuyện chút đi... " nàng nghe thấy lời hãn nói nhưng lại vờ như không.

Lý Giang cảm thấy mình như không tồn tại trong mắt nàng nữa nên đành bế nàng lên vai đưa nàng đến một nơi vắng người qua lại. Hãn nói " Ta biết ta đã sai nhưng nàng cũng không cần phải lạnh nhạt với ta thế chứ, từ việc ta sủng ái Hứa quý phi mà nàng nở bụng những lời đó với ta sao... ta mặc kệ nàng nói gì nhưng tim đã vẫn luôn có nàng bên trong, đến khi nào nàng mới hiểu được lòng ta. " - bức xúc trước thái độ của nàng hãn luôn miệng nói hết những điều nghĩ trong lòng ra. Mộng Như lúc đầu còn không quan tâm những gì hãn nói nhưng đến khi hãn nói đến việc Uyên Nhi thì lại trừng mắt nhìn hãn.

Nàng quay lưng với hãn, đứng yên không nói lời nào... một lúc sau mới hỏi " Người đã từng đọc qua lá thư ta viết chứ? " chỉ một câu hỏi lạnh nhạt mà lại làm hãn đau lòng. Luôn giữ trong người lá thư đó hãn liền ném xuống chân nàng " Nàng còn dám nhắc đến chuyện này. " nói xong hãn liền bỏ đi. Mộng Như đứng ở đó mặt lạnh như băng, đợi hãn rời khỏi đó xa rồi nàng mới nhặt lá thư đó. Nàng nhìn từng chữ trong thư, rồi nhìn nội dung

của nó, nàng nhận ra gần lá thư đó không phải chính tay nàng viết... không vội tìm hẵn, nàng quay lại Phượng Ninh cung làm rõ chuyện này.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bí Mật Sau Lá Thư Ngày Ấy

Về tới Phượng Ninh cung nàng liền tìm Tiểu Ly, hỏi rõ mọi chuyện. Một lần nữa từ lời kể của Tiểu Ly nàng biết được bức thư đã được sửa trước khi đưa tới tay hoàng thượng. Sau khi khẳng định bức thư đó là trao đến tay ai, Mộng Như liền tìm đến tên thái giám đã giữ bức thư hôm đó... hỏi ra mới biết lá thư đã qua tay Uyên Nhi rồi mới tới tay hoàng thượng. Ban đầu nàng còn nghĩ người đó chắc chắn không phải Uyên Nhi, mà chắc là ai đó muốn hãm hại nàng nên đã sửa đi nội dung bên trong và không tin rằng người tử muội tốt của mình làm ra chuyện như thế. Câu hỏi lớn được đặt ra trong đầu Mộng Như luôn là " người đã làm chuyện đó thật ra là ai ". Cứ thế nàng trở về Phượng Ninh cung tâm trạng nặng nề suy nghĩ, sắc mặt cũng kém hơn so với ban đầu.

Công sức nàng đau lòng liền mấy tháng nay, tưởng chừng đế vương lạnh nhạt vô tình với mình nhưng không ngờ, trong chốn thâm cung này lại có người rắc tâm hãm hại. Vẫn chưa nghĩ được người đó là ai. Mộng Như liền có suy nghĩ sẽ đến Thanh hoa cung hỏi Uyên Nhi xem còn tìm được chút manh mối gì không. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy không đúng, nàng cảm thấy từ sau khi mình rời cung thì rõ ràng Uyên Nhi luôn chiếm lấy mọi cơ hội để ở bên đế vương và liệu nàng có phải là người đã khiến đế vương lạnh nhạt với mình. Nghĩ thế nàng càng muốn gặp Uyên Nhi để hỏi cho rõ.

Nàng không muốn nổi đau mình chịu suốt khoảng thời gian qua là do một tay hảo tử muội mình mang tới. Nhưng nàng vẫn ngu ngốc cho rằng nếu y làm ra chuyện thế này hẳn là có lý do riêng, không muốn suy nghĩ nhiều nữa nàng muốn tự mình tìm tới y mà hỏi. Cứ nghĩ thế rồi nàng một mạch đến Thanh Hoa cung tìm Hứa hoàng phi.

Khi nàng gặp y, nàng không vội nhắc đến chuyện ấy, cả hai cũng cười nói vui vẻ như thường lệ, nhưng trong suy nghĩ của Uyên Nhi luôn cho rằng Mộng Như không khó đối phó như mình nghĩ và cười thầm trên vẻ ngốc nghếch của nàng... nên vẻ bề ngoài y luôn tỏ ra nụ cười thân thiện với nàng trên

khuôn mặt của y không có chút gì là bất bình thường sau chuyện đó xảy ra, vẫn giữ được bình tĩnh Mộng Như đi thẳng vào vấn đề và bắt đầu hỏi " Chuyện bức thư đó... muội có biết chút gì không? ". Nghe xong câu hỏi của nàng nhưng Uyên Nhi rõ là không có phản ứng gì đặc biệt " tý tý đến giờ vẫn chưa biết được sự thật sao?, quả đúng như lời thiên hạ nói " sừ nữ " đúng là sừ nữ. " Uyên Nhi cho rằng nàng nên nói ra sự thật để gạch gở ranh giới với nàng, y trả lời nàng với một giọng điệu mỉa mai.

Mộng Như nhà ta vẫn ngây thơ không biết chuyện gì đã xảy ra và cũng không biết vì sao y lại dùng thái độ đó mà nói chuyện với mình. Không đợi Mộng Như mở lời y nói tiếp " Phải là do ta làm, chính ta đã đốt bức thư ấy và thay vào một lá thư khác... để tý không còn trong tâm trí của hoàng thượng thì việc gì ta cũng có thể làm". Nghe xong câu nói đó Mộng Như như chết lặng đi nàng nhận ra mình đã tin tưởng nhầm người.

Rời khỏi Thanh hoa cung nàng như không còn tin vào mắt mình nữa. Những tình cảm nàng dành cho y, xem y như tý muội mà giờ đối lại những đau thương này. Nhanh chóng trở về Phượng Ninh cung, nàng không còn tâm trí làm việc gì chỉ ngồi thần thờ ở một góc, giờ không có chứng cứ xác thực Mộng Như cũng không thể làm gì được ả. Nàng không ngờ được người nàng tin tưởng nhất lại có thể đối xử với nàng như thế, càng không ngờ tới y có thể cướp đi niềm tin của đế vương dành cho mình.

Trở về Phượng Ninh cung một lúc lâu thì Lý Dĩnh cũng đến tìm nàng, việc hẳn nhờ nàng cuối cùng có một chút manh mối nên đến tìm nàng thương lượng tiếp theo nên làm gì. Bấy lâu hẳn lưu lạc nhân gian tìm cách để nàng được trở về thế giới của mình và theo Lý Dĩnh tìm ra được thì

trong nhân gian cũng có trường hợp giống nàng, nhưng hiện giờ người đó cũng đã ngoài 70 tuổi, Theo như sự việc người đó kể lại thì cũng không khác mấy với Mộng Như..., Lý Dĩnh mãi mê nói tới đề tài này nhưng dường như những điều hần nói nàng không để tâm tới. Thấy nàng mất tâm trí nên Lý Dĩnh ngừng nói, hần liên tiếp gọi tên mấy lần thì nàng mới nhận thức được mình đang làm gì.

Biết hần tìm mình là việc gì nhưng hiện giờ Mộng Như chưa muốn tính tới chuyện có trở về hay không, nàng bảo hần về phủ của mình trước, khi nào cần nàng sẽ tìm hần, nói chuyện cụ thể hơn, giờ nàng còn chuyện quan trọng khác phải làm. Lý Dĩnh cũng biết nàng tâm tình không tốt nên cũng ra về và hẹn gặp nàng vào ngày khác. Đợi hần đi không lâu thì nàng vội vàng nhốt mình trong tấm cung để bình tâm lại... Một mình nàng suy nghĩ và sắp xếp những chuyện nên làm" không biết ta nên bắt đầu từ đâu, phải nên làm gì với ả họ hứa đó, làm sao để hoàng thượng hiểu được lòng ta... " hàng ngàn câu hỏi đặt ra làm tâm trí nàng thêm rối loạn. Trong lúc này nàng cần nhất một lời khuyên, nhưng rồi tự nhủ nàng phải tự mình vượt qua cửa ải này.

Trong lòng lo lắng nhiều điều nhưng Mộng Như vẫn không quên phải chăm sóc cho Tề nhi, theo bản năng một người mẹ Mộng Như vẫn như thường lệ tự mình tắm gội... chăm sóc tiểu thái tử này. Trong lúc chăm sóc cho Tề nhi lòng nàng cũng bình tâm lại không ít, nàng nghĩ đến tiểu thái giám đã xem qua bức thư của mình, hần có thể chứng minh nội dung trong thư của mình viết gì. Biết được đó là do Uyên Nhi làm thì chắc hần y sẽ không để cho tiểu thái giám này được bình yên. Nghĩ thế nàng liền cho người đến tìm và bảo vệ tiểu thái giám, để sáng mai y có thể đứng trước hoàng thượng làm chứng cho mình. Theo lời hoàng hậu, người được phải đi liền tuân mệnh hành sự.

Đến nơi những kẻ thấp hèn như thái giám ở, những thị vệ được phái đi tìm khắp nơi cũng không nhìn thấy tiểu thái giám ấy. Liền phụng mệnh trở

về báo cáo... Mộng Như cảm nhận được có điều gì đó không đúng, liền nghĩ tới thái độ sáng nay của Uyên Nhi. Nàng liền nghĩ tới chắc ả đã làm ra chuyện tốt gì nữa rồi, không ngừng cho người bí mật tìm kiếm thái giám đó, cuối cùng kết quả nàng nhận được là thông báo về cái chết của tiểu thái giám ấy được người trong cung vớt lên từ cái giếng phía sau hậu cung.

Sự việc kinh động đến thánh giá, hoàng thượng cũng có mặt ở hiện trường để tiện việc xem xét điều tra. Uyên Nhi cũng từ đó mà theo đến, Mộng Như biết tin cũng đến nơi hiện trường cái xác của tiểu thái giám. Bên cạnh cái xác còn có bức thư được viết bằng lụa, nội dung trong ấy viết chính là bức thư Mộng Như đã viết cho hoàng thượng...

Dựa theo cái chết này của tiểu thái giám chưa ai có thể điều tra ra điều gì thì Uyên Nhi lên tiếng cho rằng đây là bị mưu sát, Uyên Nhi nói "Hoàng thượng, thần thiếp thấy tiểu thái giám này đã đắc tội với phi tần nào trong cung nên bị giết hại." - Uyên Nhi dùng thần sắc bình tĩnh mà phân tích. Sau khi nói xong câu đó liền nhìn về phía Mộng Như "Tỷ tỷ mấy hôm nay muội thấy tỷ thường tìm đến thái giám này, không biết tỷ có biết gì về cái chết của y..." bị hỏi ngược như thế Mộng Như cũng rất khó trả lời, nàng không ngờ chính ả đã giết người lại còn đổi trắng thay đen như thế, thật không thể tin nổi.

Mộng Như trả lời với thái độ bình tĩnh "Hoàng thượng, mấy hôm trước người đưa lá thư ấy cho thần thiếp, ấy không phải nội dung mà thần thiếp muốn nói với người... thiếp thấy thắc mắc không biết ai đã hãm hại mình nên đã điều tra và biết được, tiểu thái giám này đã đọc được thư của thần thiếp và cuối cùng lại đưa đến tay Hoàng quý phi thì nội dung liền thay đổi. Mấy hôm trước vì muốn chứng minh cho người biết thần thiếp không sai nên đã cho người tìm tiểu thái giám để làm chứng minh oan, nhưng mà kết quả thần thiếp vẫn chậm một bước".

"Trong chuyện này quả thật còn nhiều ẩn khuất, hai nàng cứ về tẩm cung nghỉ ngơi trước... việc còn lại giao cho tuần mỗ điều tra thì sẽ định

đoạt sau " - Lý Giang muốn tạm thời ngừng đi sự việc này liền lên tiếng giải tán. Mộng Như trở về Phượng Ninh cũng không can tâm mà dẫn đến không ngủ được, nàng luôn nghĩ đến cái chết của tiểu thái giám... và ít nhiều cũng có liên quan đến Uyên Nhi, nhưng hiện giờ không có gì để buộc tội ả, Mộng Như

cảm thấy mình bây giờ vô dụng hơn bao giờ hết. Nàng không ngờ một người phụ nữ yếu đuối đến thế mà lại có tâm địa độc ác thế này.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mộng Như Tự Trách Mình

Mấy hôm liền mất ngủ Mộng Như vẫn chưa tìm được một chút manh mối gì về việc này... nàng u sầu buồn bã. Đế vương nhìn thấy nàng như thế cũng đau cả tâm gan, nhiều lần hăn đến gần an ủi nhưng nàng vẫn tự trách mình. Hăn biết sự việc không liên quan gì đến nàng nhưng quả thật chính sự còn nhiều hăn hơi đâu để lo những việc con con này... không cần điều tra sâu về vụ ác thì quan dưới đã cho người kết án, vì nạn nhân chỉ là một hoạn quan nên sự việc nhanh chóng bị kết thúc.

Mộng Như vẫn không hết căn rứt lương tâm, sau khi biết cái chết của tiểu thái giám ấy là do nàng gián tiếp gây nên. Nhiều ngày nàng tự nhốt mình trong Phượng Ninh cung chỉ chuyên tâm lo cho Tề nhi mà không đi đâu...

Tối hôm ấy, nàng giấc ngủ nàng mơ thấy tiểu thái giám ấy lại về tìm nàng... hăn nói:

" Nương nương vì người mà ta phải chết oan ức... người trả mạng cho ta".

Mơ thấy ác mộng giữa đêm làm nàng chột tỉnh dậy và khóc trong sợ hãi. Sáng nay sau khi thức dậy nàng liền xuất cung tìm một ngôi chùa nào đó gần kinh thành và đưa hài cốt thái giám gởi nơi cửa chùa.

Nàng ra về trong tâm trạng nặng nhọc... Về tới Phượng Ninh cung nàng làm gì cũng như người mất hồn, cả lúc rót trà nàng cũng đổ cả ra ngoài. Tiểu Ly bên cạnh thấy nàng như thế cũng thấy đau lòng thay nàng.

Dẫn vật lương tâm suốt một tháng qua cuối cùng nàng cũng trở lại bình thường nhờ có Tề nhi luôn cười khích lệ nàng...còn có Đế vương thì lúc nào cũng quan tâm đến nàng cho nên mỗi ngày nàng đều cảm nhận được hạnh phúc.

Hôm nọ... cổng phẩm của các nước được dâng đến. Lý Giang liền cho người mời nàng cùng đến xem, cũng không thiếu cả Hứa quý phi và Lưu phi...

Các nàng đều đến đủ hẳn liền mang những trang sức đẹp tặng cho Hứa Phi, lưu phi còn cùng hai mỹ nữ cười đùa, nhưng Mộng Như thì chẳng được gì...(Vì còn những thứ đáng giá hơn cả trang sức mà hẳn muốn tặng nàng và con hẳn... nhưng chưa kịp lấy ra thì nàng đã hờn dỗi bỏ về).

Không kịp đuổi theo vì ở đây còn nhiều quan lại nên hẳn đành để nàng đi trước hẳn nghĩ:

" Lại làm mỹ nhân hờn dỗi... ta thật tệ ".

Mộng Như mang tâm trạng giận dữ về đến Phượng Ninh cung liền ném bỏ hết những thứ có ở trên bàn, gây ra tiếng động lớn làm Tề nhi đang ngủ cũng bị đánh thức mà khóc toáng... Nàng chạy vào dỗ hài nhi

" Tề nhi của mẫu hậu... mẫu hậu thật xin lỗi con, ngoan ta thương... ".

Đỗ dành tiểu thái tử ngủ xong thì nàng liền trở ra với khuôn mặt chán nản, nàng thở dài nhìn tiểu Ly nói

" Tiểu Ly muội xem có phải nhan sắc ta đã tàn phai rồi không... " nói xong nàng tự nhìn lại mình mà thở dài.

Nói tới nhan sắc nàng liền nhớ đến khoảng thời gian còn là sinh viên đại học... lúc ấy nàng xinh đẹp biết dường nào, giờ đã có chồng con đương nhiên sẽ có sự thay đổi mà... Suy nghĩ một lúc thì trong đầu nàng lại hiện ra

ý nghĩ muốn làm đẹp nàng nhớ đến một phương pháp mà đã đọc trên mạng... thì nàng liền cho người chuẩn bị đưa chuột cả mặt ong để đắp mặt... Nàng ra lệnh với tiểu Ly:

" Tiểu Ly muội mau cho người chuẩn bị đưa chuột và cả mặt ong cho ta... "

Không biết nàng muốn làm gì nhưng tiểu Ly nhanh chóng làm theo. Chẳng mấy chốc những thứ nàng muốn đã có ngay trước mặt... nàng liền bắt vào làm như công thức đã đọc được. Thành phẩm xong nàng liền cho lên mặt mình, những cung nữ lo lắng nhưng nàng nhẹ nhàng trấn an họ...

Khoảng một canh giờ sau nàng liền đi rửa mặt, loại bỏ lớp mặt nạ nàng vừa dùng... quả thật đã khác đi rất nhiều, bộ mặt nàng của nàng càng khiến cung nữ trong cung không khỏi ngạc nhiên.

Làm đẹp cũng xong rồi giờ chỉ việc chờ đợi hoàng thượng đến nữa thôi... Nhưng nhiều canh giờ đã trôi qua... nàng vẫn không thấy đế vương đến xin lỗi mình, nàng cho là bản thân đã bị người thất sủng. Nghĩ thế nàng liền rơi vào buồn bã...Mộng Như tuổi thân liền cho người mang rượu đến... Tự mình uống say, tự mình trách móc bản thân...

Nàng uống đến khi say mềm mà nàng gục trên bàn... các cung nữ định đưa chủ tử vào trong chăm sóc thì đúng lúc Lý Giang bước vào. Hắn phải tay bảo tất cả lui ra và không được làm ồn, còn mình thì tiến đến gần Mộng Như hơn.

Hắn bế nàng lên và đưa vào phòng ngủ... Đến giường hắn liền nhẹ nhàng đặt nàng xuống... trong men say Mộng Như bất chợt nói:

" là Đế vương thì sao chứ... Lý Giang người thật quá đáng, nếu ở thế kỉ XXI thì ta sẽ không tha cho người đâu, thật quá đáng... ta mới là hoàng hậu của người cơ mà, sao lại bỏ bê ta thế chứ... "

Những lời nàng nói trong cơn say một câu cũng là trách Lý Giang... hấn không nổi giận ngược lại còn cười nàng. Dù nàng lên giường xong hấn dùng khăn thấm nước nóng lau người cho nàng... lau xong mặt và cổ, hấn liền tháo thắt lưng trên người nàng ra từng lớp, từng lớp vứt bỏ y phục trên người nàng... sau đó lau khắp cơ thể nàng.

Lau xong cơ thể hấn định mặt y phục ngủ cho nàng... nhưng vừa chạm vào nàng liền đẩy hấn ra. Cứ thế nàng lập lại nhiều lần, làm hấn nhìn cơ thể lỏa lồ này đến sắp không kiềm nổi, thân hình nàng càng lúc càng quyến rũ hơn...

Hấn nhìn không nổi cảnh báo nàng:

" Nàng còn hành động thế này đừng trách ta gian manh... "

Chỉ vừa dứt câu nói đó Mộng Như liền hôn lên môi hấn... Tỏ vẻ đắc chí hấn nói tiếp:

" Được, tốt lắm... nàng chính là đang khiêu khích ta mà... "

Nói xong hấn định tiếp tục hôn nàng nhưng... nàng lại chủ động sà vào lòng hấn hôn hấn.... Không dừng lại ở đó tay nàng còn chạm tới vật cứng đang to dần ở phía dưới của hấn..

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Như Những Ngày Đầu Hạnh Phúc .

" Nàng hãy mau dừng lại trước khi hối hận..." - trong từng hơi thở rấp gáp hẳn tỏ vẻ khiêu hãnh nói.

Không để hẳn nói tiếp Mộng Như liền tấn công hẳn.... hôn xong nàng liền phà hơi nóng của mình vào cổ hẳn, làm tăng thêm hưng phấn của hẳn. Mộng Như mập mờ nói:

" Ta thật sự không có ý định dừng lại chỉ ở thế này đâu... tiếp theo chàng định thế nào đây ".

Chỉ vừa dứt lời của mình, Mộng Như liền bị hẳn hung hăng lật xuống tư thế nằm ngửa.... sau đó lại bị thân thể cường tráng của đè lên người. Trong không gian tình tứ thế này nàng đã cảm nhận được từng hơi thở nóng dần của hẳn... cũng biết được tiếp theo hẳn sẽ làm gì mình... nàng nhìn hẳn cười một cách thật giang sảo.

Lại lần nữa nàng không để hẳn bắt đầu trước... nàng liền kéo cổ hẳn, khiến cho hẳn mặt sát mặt môi kề môi cùng nàng. Mộng Như liền những nụ hôn cháy bỏng của mình hôn lấy hẳn... không dừng lại chỉ ở hành động này nàng còn bõn kịch cời hết y phục trên người hẳn... từng lớp, từng lớp đều bị nàng quăng xuống giường.

Sau khi lột sạch quần áo trên người hẳn thì nàng liền hôn lúc hẳn không để ý thì liền đổi vị trí cùng hẳn... Lý Giang như bị nàng điều khiển mà dùng tay bóp lấy nhũ hoa trắng nõn của nàng dưới sự hướng dẫn của bàn tay đặt trên tay hẳn...

Chẳng nói gì khác Mộng Như chỉ nằm im tận hưởng cảm giác này... nàng thấy thỏa mãn liền buông tay mình ra khỏi tay hắn đang đặt trước ngực mình. Nhưng Lý Giang vẫn không dừng lại hẳn mạnh bạo hơn... xoa nắn cả hai quả đào xinh của nàng.

" Thích thật... chàng thật hư... ta thật thích chàng như thế... a.a...a... " - Mộng Như trong lúc hưng phấn rên thầm bên tai hắn

Lý Giang nghe thấy những tiếng rên rỉ của nàng càng thêm kích thích... hắn mút lấy hạt đào nhỏ trên nhũ hoa nàng... tay hắn còn đi khắp nơi trên cơ thể nàng.

Trong gian phòng lúc này tràn ngập tiếng rên của Mộng Như... xen lẫn tiếng thở dốc của bọn họ...

Được một lúc Lý Giang liền đưa ngón tay mình vào trong hoa huyết nóng hổi của nàng... hắn nghịch một lúc hoa huyết nàng liền tiết chất dịch trắng làm hắn càng thêm thích thú...

Cảm giác này khiến nàng cảm thấy kích thích dâng cao mà không ngừng rên rỉ lớn tiếng. Lý Giang nhân lúc nàng thích trí, thì hắn liền dụ dỗ nàng cầm lấy vật cứng phía dưới của mình

Mộng Như liền nghe theo lời hắn... dùng tay nghịch vật cứng của hắn, nàng vuốt ve nó như một món đồ chơi nhỏ... càng chạm vào nó nàng càng cảm thấy thích thú... Mộng Như liền hôn lên đầu vật cứng, làm Lý Giang vô cùng hưng phấn... hắn bảo nàng hãy ngậm lấy nó như một loại thức ăn và nàng đã làm điều đó.... trong suy nghĩ Mộng Như tự hỏi và đưa ra cho mình câu trả lời.

" Nó sẽ như thế nào khi cho vào miệng chứ?... thôi thì cứ xem nó như cây kẹo thì sẽ được mà ".

Cứ thế nàng mút lấy vật cứng của hắn như thể thưởng thức một món ngon... tuy động tác không điêu luyện nhưng như thế cũng đủ làm hắn tê tái cả người.

Được một lúc khi hắn không còn chịu đựng được nữa thì liền hung hăng cho vật cứng vào hoa huyết ẩm ướt của nàng... cứ thế hắn ra vào liên tục tạo nên tiếng động " Bạch.... bạch... ".

Mộng Như bị hắn làm cho tê hết cả người... chưa bao giờ nàng có cảm giác thật sướng đến như thế, những lần trước kia hắn nhẹ nhàng... nhưng lần này hắn thật mạnh mẽ... Mộng Như chỉ có thể nằm tận hưởng cảm giác sung sướng này...

" Thật...thật thoải mái... mạnh... mạnh hơn tý nữa đi... thiếp thật rất thích... " - Đây là lần đầu nàng tha thiết cầu xin hắn mạnh hơn nữa với mình.

" Thật chắc... Mộng Như hoa huyết nàng thật chắc... như trăm miệng nhỏ mút lấy vật cứng của ta.... " - Lý Giang vừa mạnh mẽ ra vào vừa nói những lời thật dâm dăng...

Mộng Như không để ý đến những lời vừa nói... nàng nhắm mắt mà tận hưởng, những câu nói vừa rồi nàng thấy hắn thật dâm dăng nhưng nàng vẫn thích nghe những lời hắn nói trong lúc này...

Được một lúc thì hắn liền đổi động tác... như kiểu con gà khi đập mái hay cũng để nàng chống hông lên mà cho vào. Tư thế này thật làm cho cả hai càng thêm kích thích.

Hưng phấn ngày càng tăng... họ vất vả cùng nhau xuống nửa canh giờ, Lý Giang cũng có vẻ hơi mệt nhưng hắn vẫn không dừng lại, Mộng Như đoán hắn cũng mất nhiều sức nên liền đổi tư thế ngồi ngựa... nàng như một chiến sĩ cưỡi ngựa giỏi, nàng thật cuốn hút trên những đường cong trên người.

Mồ hôi cũng ướt đầm cả giường... cuối cùng hẳn cũng đã ra trong tư thế cuối này. Lý Giang dìu nàng nằm xuống cạnh mình.

" Chàng có mệt lắm không.... " - Mộng Như âu yếm hỏi.

" Mệt thế nào chứ... chỉ cần nàng thích thì thế nào cũng được. " - Lý Giang nói xong hết hôn lên trán đầy mồ hôi của nàng.

Nằm cạnh nhau một lúc hẳn liền bế nàng tiến thẳng vào bồn tắm... tắm rửa giúp nàng. Thay y phục xong hẳn bế nàng trở lại giường... lúc này chiếc giường đầy dư âm lúc hai người ân ái... Lý Giang định gọi người vào dọn dẹp lại nhưng Mộng Như ngăn lại, nàng nói:

" Thiếp muốn để như vậy... đã lâu rồi người không để mắt tới thiếp, thiếp thật muốn chúng ta như những ngày hạnh phúc trước đây ". - Mộng Như nhìn hẳn bằng ánh mắt đáng thương...

Lý Giang liền ôm nàng vào lòng xoa đầu nàng và nói: " Chúng ta sẽ lại như những ngày trước kia được chứ, cả ba người chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc... "

Mộng Như liền ngẩn đầu nhìn hẳn hỏi " Ba người... là cả ai?". Lý Giang cười nàng ngốc nghếch trả lời " Nàng quên Tề nhi của chúng ta rồi sao... ".

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Điềm Báo Dây Đàn

Sáng hôm sau khi thức dậy Mộng Như liền nhanh chóng đi chuẩn bị những món ngon, chờ Lý Giang thức dậy thì cùng nhau thưởng thức. Tất cả đều được chuẩn bị kỹ càng chẳng thiếu thứ gì...

Lý Giang ngửi thấy mùi thơm thức ăn liền mở mắt thức dậy, không ai bảo hắn cũng tự động ngồi xuống, trước mắt hắn lúc này là cả một bàn ăn thịnh soạn và chỉ toàn những món hắn thích.

Biết Mộng Như đã chuẩn bị từ sớm cho mình không đợi nàng bảo thì hắn đã vội dùng thử... đến khi nàng ngồi vào ghế thì đã thấy hắn ăn một cách ngon lành và chỉ cười.

Ăn xong bọn họ cùng nhau đến chơi đùa cùng tiểu thái tử... Mộng Như nhìn con nói:

"Hoàng thượng, người xem Tề nhi có vẻ rất muốn phụ hoàng và mẫu hậu của nó cùng đi chơi đấy..." - Mộng Như nhìn con nhưng lời nói lại hướng về hắn.

Hiếu ý nàng Lý Giang chỉ biết cười mà chẳng nói gì... ở cùng nàng một lúc lâu hắn cũng phải bả giá làm chính sự. Hắn đi được một lúc không lâu thì thánh chỉ liền đến chỗ nàng. Thái giám đọc thánh chỉ nội dung hắn muốn nàng cùng hoàng nhi ngao du cùng hắn.

Chỉ nghe thấy thế thôi Mộng Như vô cùng cảm thấy hạnh phúc, nàng vui mừng hét toáng cả lên.

Trong lòng vui sướng vì sắp được đi chơi nàng liền nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ để có thể sẵn sàng đi bất cứ lúc nào...

Chuẩn bị xong mọi thứ... nàng cảm thấy bản thân mình không còn làm gì nữa nên đã bảo Tiểu Ly chuẩn bị đàn để nàng dạo một khúc giải vây... Đàn cũng được chuẩn bị xong nàng cũng bắt đầu gảy lên những nốt nhạc đầu, tiếng đàn du dương.... lại rất tha thiết, đang giữa khúc tiếng đàn lên cao trào thì dây đàn liền bị đứt làm tay nàng cũng bị thương.

Dây đàn đứt có nghĩa là điềm báo xấu... điều này làm nàng lo lắng vô cùng. Thật đúng lúc Lý Dĩnh đến tìm nàng, hẳn thấy nàng có vẻ lo lắng nên đã hỏi sự việc và an ủi nàng, có những lời hăn nói cũng làm nàng vui đi một chút lo lắng.

Thắc mắc sao hăn lại có mặt ở đây vào lúc này Mộng Như hỏi: " À, sao vương gia lại đến đây... có phải có việc gì để nói với ta không? "

" Đúng là ta có việc nên mới tìm đến hoàng tẩu người... gần đây ta nghe nhiều người nói rằng sắp tới đây sẽ có một hiện tượng lạ và ta nghĩ rằng đây là cơ hội để người quay lại nơi mà người đã sống trước đây" - Lý Dĩnh không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề.

Suy nghĩ đến việc này nàng lại cười bảo rằng: " Có lẽ ta sẽ không quay về đó nữa... ta quyết định sẽ ở đây đến cuối đời, tuy rằng ở đây nhiều sóng gió nhưng người ta yêu thương ở đây thì ta vẫn muốn cùng người ở đây. "

Đến thăm nàng hăn còn một việc muốn nói... bà lão lúc trước hăn nói là đồng hương với nàng giờ cũng đã qua đời vì sức yếu, nàng nghe xong mà cũng có một chút xót lòng vì có lẽ bà lão ấy là đồng hương duy nhất của nàng ở nơi này.

Họ trò chuyện với nhau một lúc thì cũng đã đến giờ trưa, Mộng Như chợt nhớ mình còn phải xem hoàng nhi nên đã cho Lý Dĩnh lui về khi khác lại tiếp tục.

Nhớ đến hoàng nhi Mộng Như liền đến chỗ nó đang nằm ngủ... nàng định đánh thức con dậy để cho đứa em uống sữa thì đã không thấy nó nằm ở đó, nàng nghĩ thiết là các cung nữ đã bế nó cho nó dùng sữa.

Đã qua hai canh giờ... nhưng chẳng ai bế con đến cho nàng, Mộng Như tìm hỏi khắp nơi thì cung nữ thái giám nào cũng nói là không nhìn thấy thái tử. Nàng lo lắng sốt ruột mà đi tìm khắp cả nơi mà vẫn không thấy.

Mộng Như vội vàng đến chỗ hoàng thượng, mong hẩn tìm con giúp mình... vì hao tổn sức lực mà vừa nói xong câu cầu cứu với Lý Giang thì nàng liền ngất đi.

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đau Lòng

Sự lo lắng của Mộng Như đã trải qua nhiều đêm liền... Nhưng vẫn không có lấy một tin tức gì của tiểu thái tử. Nàng lúc nào cũng đứng ngồi không yên luôn lo lắng không biết nhi tử giờ đang ở đâu và thế nào, nàng khóc rất nhiều... rất nhiều.

Lý Giang biết tâm trạng nàng bất an nên hẳn luôn ở cạnh nàng, an ủi nàng. Dù biết nàng rất đau lòng chỉ muốn một lòng tìm con, nhưng chuyện này không phải chuyện nhỏ nên hẳn cho người dấu kín tin thái tử mất tích và đồng thời cũng bí mật cho người tìm kiếm.

Kể từ lúc hoàng thượng ban lệnh bí mật tìm tung tích thái tử đến nay cũng đã ba ngày đêm nhưng vẫn chưa có chút động tĩnh nào. Mặc dù cũng giống như Mộng Nhi lo lắng cho hoàng nhi nhưng hẳn luôn tỏ ra kiên cường, vì hẳn nghĩ chỉ có như thế mới có thể làm chỗ tựa cho nàng.

Nóng vội tìm tin tức con Lý Giang cho gọi người phụ trách điều tra đến hỏi tình hình. Sau khi biết được vẫn chưa có tin gì hẳn vội đập ly trà xuống đất quát:

" Cả một đứa trẻ chưa biết đi mà các người cũng tìm không được hay sao... nhận bổng lộc triều đình để các người như thế à... xéo ngay trước khi ta quyết định mang người ra trảm. "

vị quan đó vừa đi khỏi hẳn liền vứt hết mọi thứ có trên bàn xuống đất... tự lòng tức giận hét lớn.

Bất giác trong hành động của mình hẳn đi về hướng Phượng Ninh cung, bước vào phía trong thấy Mộng Như đang ôm chiếc áo của con khóc hẳn

liền chạy đến ôm nàng vào lòng.

Trấn an nàng một lúc, đợi đến khi nàng hết khóc rồi thì hẳn dìu nàng lên giường ru nàng ngủ...

Khi thấy Mộng Như đã ngủ say hẳn lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên má nàng... và hôn lên trán ướt đầm mồ hôi của nàng... nhìn nàng lúc ngủ hẳn nói:

" Ta nhất định sẽ sớm tìm thấy hoàng nhi của chúng ta thôi... ta không để nàng phải đau khổ thế này nữa....Những kẻ kiến nàng như thế này thì ta sẽ bắt hẳn sống không bằng chết ".

Sáng hôm sau...

Theo lời dặn dò của Lý Giang, Mộng Như tỏ ra bình thường khi giải quyết những chuyện hậu cung, nhưng dù có cố gắng thế nào nàng vẫn luôn thất thần trước những việc ấy.

Gần đó Uyên Nhi cũng đang ngồi uống trà trò chuyện cùng Lưu phi, được một lúc thì nàng hướng sang phía Mộng Như, sau đó lại đổ nước trà nóng lên cái cây đang ở kế bên. Thấy Mộng Như, như thế Hứa phi bỗng chợt nở một nụ cười nham hiểm...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Điều Tra

Đỗ hết ly trà Hứa phi nhìn Lưu Thiên Ái nói:

" Nhìn ả ta như thế trong lòng ta thật vui sướng biết bao... tử tử có cảm thấy thế không? "

" Mọii mọii vui thì ta cũng vui lây... cơ mà còn thái tử mọii định làm thế nào? đừng để hoàng thượng biết chuyện có liên quan đến chúng ta... không thì đời chúng ta xem như chấm dứt.... " - Lưu phi quay lại trả lời nàng với tâm trạng có chút lo lắng.

" Tử tử yên tâm, ta đã cho người xử lí tất rồi... "

Mộng Như về Phượng Ninh cung với tâm trạng không khá lên tí nào... nàng bước vào như một xác chết, giờ nàng mới hiểu được lòng người mẹ thế nào khi lo lắng cho con...

Từ những ngày thái tử mất tích nàng đã liên mấy ngày không ăn uống gì, trông nàng xanh xao hơn. Dù đã được nhiều lời an ủi nhưng nàng vẫn không kiềm nén được cảm xúc của mình.... Mộng Như thầm nghĩ:

" Chưa bao giờ ta thấy mình lại yếu đuối đến thế này.... đã chùng ngày đó mà hoàng thượng vẫn không tìm được tin tức gì của hoàng nhi, ta không thể cứ ngồi yên mà không làm gì được... Đúng... ta nhất định phải tìm Tề nhi... " - Cứ nghĩ thế rồi tâm trạng nàng trở nên kiên quyết hơn.

Mộng Như không nói với Lý Giang về quyết định riêng của mình, nàng tự chủ cho người điều tra riêng... từ những suy luận của nàng và đưa ra

những quyết định... kẻ mà nàng cho là đáng nghi nhất vẫn là hai ả phi tần kia, với đầu óc của một nữ nhân hiện đại nàng không để mình thua những kẻ đã già hơn mình mấy ngàn tuổi được.

Mộng Như âm thầm sắp xếp người âm thầm điều tra hành động của hai ả phi tần đó... và quả nhiên không nằm ngoài dự liệu đã có chút manh mối về chuyện này. Không vội nói với Ly Giang nàng vẫn cho người tiếp tục điều tra.

Theo tin tức người nàng truyền đến rằng... gần đây hầu như cứ cách vài ba hôm là Hứa phi ra ngoài, mãi đến một, hai canh giờ thì mới trở lại. Mộng Như biết thế nên sắp xếp người theo nàng ta đi đến nơi đó.

Nhận được tin, nơi đó quả thật là nơi thích hợp để giấu người... để không bắt dây động tĩnh, người đó không đến gần mà chỉ từ xa quan sát, nhưng lạ thay lại nghe tiếng khóc của trẻ con.

Không nghi ngờ gì hơn nàng khẳng định... nơi đó là nơi họ giấu hài nhi của nàng, đến phút này nàng mới nói với Lý Giang và Lý Giang cũng lập tức cho người đến nơi đó... đồng thời cũng tìm thấy Tề nhi.

Sau khi thái tử được an toàn đưa về thì Mộng Như liền ôm lấy con mà khóc, nàng nhìn đứa trẻ đang bế trên tay mà cứ ôm nó vào lòng... vừa khóc vừa nói.

" Tề nhi của ta... cuối cùng thì mẫu hậu cũng tìm thấy con... thật ác độc khi kẻ nào đã khiến con ta phải xa mẹ khi còn nhỏ thế này... ".

Lý Giang nhanh chóng để mọi chuyện sắp đặt như cũ, rồi như thường lệ không để ai biết đã xảy ra chuyện gì hẳn cũng dặn dò nàng phải giống như hàng ngày để tìm ra người đứng phía sau.

Cũng như thường lệ Hứa phi rời cung đến nơi hẻo lánh đó cùng nô tỳ thân cận... nhưng lần này nàng không hề biết có sẵn cái bẫy đang chờ mình. Nàng vẫn tỏ ra bình thường, nàng còn vui vẻ trò chuyện cùng nô tỳ thân cận... bàn về bữa ăn sáng nay..., khi đi đến nơi nàng vẫn không hề biết bên trong đã có Lý Giang chờ... Nàng bước vào trong ngôi nhà nhỏ và bất chợt nhận ra khi vừa ngược mặt lên thì đã nhìn thấy hắc ngòi trên ghế... và có như đang chờ điều gì.

Nhìn thấy hắc nàng cùng với nô tỳ của mình vội vàng quỳ xuống hành lễ...

CHIẾM TRỌN TIM ĐẾ VƯƠNG

Diệp Phiêu Phiêu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hồi Kết

Hành lễ với Lý Giang xong Hứa phi cũng không vội ngẩng mặt lên nhìn hần, nàng ta lộ vẻ lo sợ một lúc rồi nhanh chóng liền lấy lại bình tĩnh. Nàng vội ngược mặt giải thích... mặc dù hần đã hiểu rõ mọi chuyện nhưng vẫn nghe tiếp những lời nói dối đó của nàng.

Không vội xử tội nàng ta tại nơi đó, hần cho người giải nàng về cung và giam cầm...

Lý Giang bắt nàng ta về cung xong liền quay lại với

Mộng Như, lúc này nàng đang ôm con và cho nó ngủ... thấy hần nàng vừa định hành lễ thì được hần dìu dậy.

" Thật vất vả cho nàng rồi... ta hứa là sẽ không để ai cướp mất con chúng ta đâu " - Lý Giang vừa ôm nàng và con vào lòng mà nói

Mộng Như không nói chỉ gật đầu đồng ý...

Nàng tin hần sẽ là người mang lại cảm giác an toàn cho mình. Nên hần có nói gì thì nàng vẫn một lòng tin tưởng mà không ý kiến gì.

Sáng hôm sau...

Bãi triều xong hần liền viết chiếu chỉ định tội Hứa phi cũng như rằng đe các phi tần khác... nội dung chiếu chỉ nhắc đến là " Hứa thị, tội đáng muôn chết, cả gang bắt thái tử... nay bằng chứng có đủ, nể tình từng lập công cứu giá ban rượu độc được chết toàn thân."

Xử lí xong Hứa phi nay Mộng Như cũng bớt đi một phần lo lắng... nàng từng nghĩ mình sẽ không bao giờ nhìn thấy hài nhi của nữa nhưng giờ những lo lắng khi ấy đều vụt mất..

Sau bao sóng gió qua đi thì nàng cùng Lý Giang có một khoảng đời luôn hạnh phúc bên nhau...và ngoài nàng ra thì hẳn cũng không có thêm phi tần nào nữa... những cô gái trước kia nhập cung là phi tần đều được thả về quê. Trong cung không có một lời bàn tán nào về sự việc này... khuê tú nhà nào cũng đều lấy hoàng hậu làm gương và mong muốn có được tấm chồng như nàng.

Sau ba năm sinh sống cùng hẳn nàng luôn cảm nhận được hạnh phúc...

" Lý Giang chàng xem Tề nhi của chúng ta kìa... " - Mộng Như vừa nói vừa nhìn cậu nhóc đang nghịch nước cùng đám cung nữ gần bờ hồ.

" Con còn nhỏ nên chỉ hiểu động tí mà " - Lý Giang nhìn nàng cười nói.

" Đứa trẻ càng lúc càng lớn cũng nên sinh thêm vài đứa để bầu bạn cùng nó rồi... " - Lý Giang nhìn Mộng Như cười nói, hẳn dùng chân đá chân nàng ám chỉ.

" Nói bừa, ai đồng ý cùng chàng sinh thêm vài đứa cơ chứ. " - Nàng e thẹn nhìn hẳn trách móc.

Không dây dưa với này nữa hẳn đứng dậy đi về phía nàng mà bế nàng dậy đi về phía tấm cung của hẳn...

Đứa trẻ nhìn thấy phụ hoàng nó bế mẫu hậu nó liền thắc mắc nắm lấy vạt áo của công công hỏi

" Phụ hoàng sao lại bế mẫu hậu thế...? " - Cậu bé ngây thơ với đôi mắt long lanh không hiểu chuyện nhìn về phía công công hỏi

" Tiểu thái tử... là do hoàng hậu mệt rồi nên hoàng thượng bế người đến
tâm cung nghỉ ngơi ạ. " - công công cuối đầu trả lời cậu bé.

" Ta cũng muốn được bế như mẫu hậu người bế ta đi... " - nói xong nó
liền chỉ ngay cô bé xinh xắn khoảng tầm 5,6 tuổi đứng gần đó mà cười đến
tít mắt.

--- ----- HOÀN --- -----